

“Vilken socialism” – Debatten KAF – SKP

Åsö gymnasium 16 september 1976

Innehåll

Introduktion	1
Förord	1
Debatten	8
Göte Kildén, KAF, inledning	8
Per-Åke Lindblom, SKP, inledning	14
Klas Eklund, KAF, inlägg 1	21
Anders Berge, SKP, inlägg	23
Stefan Lindgren, SKP, inlägg:.....	24
Tom Gustafsson, KAF, inlägg.....	26
Per-Åke Lindblom, SKP, inlägg	27
Göte Kildén, KAF, inlägg	29
Stefan Lindgren, SKP, inlägg.....	29
Tom Gustafsson, KAF, inlägg.....	31
Anders Berge, SKP, inlägg	33
Klas Eklund, KAF, inlägg	34
Stefan Lindgren, SKP inlägg.....	36
Göte Kildén, KAF, inlägg	38
Per-Åke Lindblom, SKP, inlägg	39
Klas Eklund, KAF, inlägg	40
Tom Gustafsson, KAF, inlägg.....	42
Anders Berge, SKP, inlägg	44
Göte Kildén, KAF, inlägg	45
Stefan Lindgren, SKP, inlägg.....	46
Tom Gustafsson, KAF, inlägg.....	47
Per-Åke Lindblom, SKP, inlägg	48
Stefan Lindgren, SKP, avslutning	49
Klas Eklund KAF, avslutning	51
Bilagor: <i>Internationalen</i> om KAF-SKP-debatten	54
Vilken socialism? KAF utmanar SKP på debatt!.....	54
Det blir debatt KAF-SKP	54
SVARA SKP! Är ni för taggtrådssocialism?	55
Alla arbetarpartier måste få finnas	56
Ny debatt med SKP?	58
Ny debatt med SKP!.....	58
Lästips – om KFml/SKP:s utveckling	58

Introduktion

Debattens deltagare:

KAF: Göte Kildén, Klas Eklund och Tom Gustafsson

SKP: Stefan Lindgren, Per-Åke Lindblom och Anders Berge

Av dessa är Tom Gustafsson och Anders Berge ej längre (2013) vid liv.

Denna ”klassiska” offentliga debatt mellan det trotskistiska KAF (Kommunistiska Arbetarförbundet) och det maoistiska SKP (Sveriges Kommunistiska Parti) hölls inför en fullsatt aula. Den bandades, transkriberades och publicerades i stencilerad form av KAF i oktober 1976.

Nedan har notnumrering gjorts löpande och placerats på samma sida som hänvisningen (i originalet var noterna placerade efter resp talares inlägg och med notnumrering som började med 1). Ett undantag är den långa noten om nationella frågan i anslutning till P-Å Lindbloms inledning, som följer efter inledningen. Dessutom har en del anmärkningar (i texten inom [ ]), noter och källhänvisningar tillagts. De tillfogade noterna anges med * (asterisk).

P-Å Lindblom har bidragit med korrekturläsning och rättelser av den inskannade texten. Vi tackar honom för detta.

Denna uppdaterade 2:a upplaga av KAF-SKP-debatten har bl a kompletterats med de artiklar i veckotidningen *Internationalen* som på olika sätt kommenterade debatten (se bilagan), samt en del lästips (allra sist nedan).

Martin F 17/9 2015

Förord

Ett par veckor innan årets riksdagsval utmanade Kommunistiska Arbetarförbundet [KAF] Sveriges Kommunistiska Parti [SKP] på debatt över ämnet ”Den socialism vi kämpar för och vägen dit”. I utmaningen (som publicerades i *Internationalen* 34/76) skrev vi:

”Det är snart val och kanske mer än alla andra dagar i Sverige diskuteras det nu politik. En av de mest omfattande diskussionerna gäller innebörden i socialismen. Där gör både SKP och Kommunistiska Arbetarförbundet anspråk på att företräda den enda socialism, som det är värt att kämpa för.

Det måste förvirra många.

Ta bara SKPs valhandbok 'Vad gäller valet'. Där serveras följande påstående:

'I Kina är det arbetarna själva som väljer inte bara personerna i statsledningen, utan även direktörerna vid det mest oansenliga företag'.

Men tyvärr är det inte så väl. Detta är en ren lögn!

Eller ta SKPs valmaterial i Örebro, där man gör ett försök att precisera den demokratiska aspekten av socialismen: 'Demokratin får ett innehåll .... I ett socialistiskt Sverige kommer väsentliga kommunala frågor att föras ut till diskussion i bostadsområden och arbetsplatser innan besluten fattas.

Det låter ju snällt och bra. Men den viktiga frågan återstår: Vem ska fatta besluten?

Vi menar alltså att SKP ljuger i en viktig fråga och kan inte svara i en annan. Handsken är kastad. Vi uppmanar SKP att ta upp den och tillsammans med oss organisera en öppen debatt i denna viktiga fråga: Den socialism vi kämpar för och vägen dit”.

En vecka senare svarade SKP i en ledarkommentar i *Gnistan* (nr 32):

”KAF, dvs trotskisterna i Stockholm, har utmanat SKP på debatt under temat 'den socialism vi

kämpar för och vägen dit'. Trotskisterna påstår; att SKP ljuger när partiet säger att demokratin för första gången kommer att bli en verklighet för folket i ett socialistiskt samhälle (?).

SKP och trotskisterna har ingenting gemensamt, vare sig det socialistiska målet eller vägen till socialismen. KAF är en provokatörsorganisation som bildats med huvuduppgiften att krossa den marxist-leninistiska rörelsen i Sverige. Just för att visa att allting skiljer oss och inget förenar, har SKPs verkställande utskott beslutat att anta trotskisternas utmaning, och ställa upp till debatt i Stockholm.”

Debatten hölls den 16 september – tre dagar före valet – i form av en paneldebatt med tre representanter från varje sida, inför en stor publik: över 1000 personer hade mött upp, och fyllde aulan i Åsö gymnasium till bristningsgränsen.

Här publicerar vi nu hela debatten för alla de intresserade, som inte hade tillfälle att komma dit. Utskriften är gjord från en bandinspelning, som på sina ställen är ganska otydlig, varför en del smärre fel kan förekomma; dock knappast några av betydelse. Vi har också tagit oss friheten att kommentera en del av det som sägs i form av fotnötter. Vi har velat undvika att göra den här broschyren till någon slags debatt ”i efterhand”, där vi kommenterar och tillbakavisar allt vad SKPs representanter säger, utan att ge dem tillfälle att gå i svaromål; en sådan debattstil är ohederlig och vi förkastar den tveklöst. Men en del falsk citat och lögner, som vi inte hade tillfälle att bemöta under själva debatten – brist på källmaterial och tid – har vi ändå valt att korrigera här. Dessutom har vi fört in en del källhänvisningar till vad vi själva sade. Därutöver står emellertid debattinläggen kvar helt oförändrade. Men innan vi ger oss in på själva debatten, vill vi passa på tillfället att göra ett par reflexioner med anledning av den och vad den visade.

Det faktum att SKP accepterade vår utmaning, och den offensiv partiet inlett mot trotskismen, visar på att någonting hänt inom den svenska vänstern. SKP har förlorat sin allt över-skuggande ställning; dess periferi har minskat, och SKP kan idag till stora delar faktiskt sägas vara isolerat inom vänstern – detta till skillnad från läget för ett par år sedan, då KFML utgjorde den drivande kraften inom den utomparlamentariska vänstern. SKP är medvetet om detta, även om de sällan erkänner det (”vi stärks för var dag som går”). En av de krafter maoisterna idag ser som ett direkt hot är trotskismen. De kan inte längre blunda för KAFs frammarsch. Den är alltför uppenbar.

Därför går de nu till motoffensiv och kritiserar sig själva för att tidigare inte tagit den trotskistiska faran tillräckligt allvarligt. I en helsida i *Gnistan* 33/76, under rubriken ”Mullvadsarbete åt Sovjet”, tas KAF upp till behandling. Framgångarna för trotskismen, säger man där, ”måste till stor del tillskrivas bristerna de senaste åren hos SKP -framför allt teorin att 'allt ruttet faller av sig självt'. En sådan teori har faktiskt legat i botten för partiets underlåtenhet att ta kamp mot trotskismen”.

Nu är inte detta riktigt sant. Ty KFML/SKP har vid olika tillfällen bedrivit en intensiv hetskampanj mot trotskismen. Vid tiden för den svenska trotskismens födelse, för 4-5 år sen, drev KFML en ovanligt hätsk anti-trotskistisk kampanj, byggd på traditionella stalinistiska förfalskningar om ”trotskismens kontrarevolutionära roll” överallt i världen och vid alla tillfällen. Ett minnesmärke över denna polemik är Kurt Wickmans och Lars Gustafssons ökända bok ”Marxism eller trotskism” (Oktoberförlaget 1972) den visade sig vara en bumerang. I motsats till vad SKP idag påstår, har trotskismen inte speciellt profiterat på stalinisternas och maoisternas tystnad. Tvärtom! Det är just när dessa vädrat sina unknä och nattståndna lögner om trotskismen, som den revolutionära marxismen kunnat slå tillbaka och vinna sina första insteg bland bredare kretsar. RMF, KAFs föregångare, vann ”slaget om historien”. I den klassiska svarsskriften ”Lögnens renässans” smulade Kenth-Åke Andersson sönder den stalinistiska historieförfalskningen. Många var de stalinister, som därigenom för första gången fann vägen till den revolutionära marxismen via en anklagelse för ”trotskism”. Många var de ”trotskistdödare” som grävde lite väl djupt i historien och fann att de levde på

en lögn.

Visa av skadan drog sig KFML/SKP tillbaka och slickade sina sår. Nu försökte man i stället att tiga ihjäl oss. Men inte heller det lyckades. För ju mer katastrofala konsekvenser av den kinesiska supermaktsteorin fick – i Pakistan, Sri Lanka, Sudan, Indokina, Chile, Portugal, Argentina, Angola osv – desto svårare fick SKP att förklara och försvara de nya signalerna från Peking. Desto svårare blev det att för sina sympatisörer förklara varför EG var progressivt, varför NATO var progressivt, varför fosterlandsförsvaret var progressivt, varför Nixon, Thatcher, Kohl, Strauss, Idi Amin och Pinochet objektivt sett stod på rätt sida av ”huvudmotsättningen” och därför måste stödjas. Allt oftare uppstod sprickor och slitningar inom de maoistiska organisationerna; MLK sprack, KFML(r) sprack, och slutligen uppstod en djup spricka även inom SKP. Och samtidigt växte sig trotskismen allt starkare.

Den nya partiledningen, som trädde till i våras efter att ha sparkat ut den gamla Bylin-Gustafsson-ledningen, drog den halsbrytande slutsatsen, att orsaken till SKPs tillbakagång var att partiet inte *tillräckligt* nära följt den kinesiska politiken, inte *tillräckligt* hårt angripit ”socialimperialismen” och dess ”agenter”. Därav den redan citerade självkritiken om undfallenheten gentemot trotskismen. Och därav SKPs nystartade offensiv mot den trotskistiska rörelsen – en offensiv av vilken debatten i Stockholm utgjorde en del.

Att SKP nu äntligen tvingats ta oss på allvar och möta oss i en öppen debatt är givetvis något som vi välkomnar. Vi har ingenting att förlora på en sådan debatt – vilket framgår av den utskrift, som följer. Men SKPs oerhört snäva och inskränkta syfte med polemiken – att visa att vi är ”socialimperialismens agenter” – gör i praktiken en seriös diskussion omöjlig. Den här debatten är ett exempel på det. Medan vi försöker resa de frågor vi anser vara nödvändiga för att belysa vilken socialism vi kämpar för och vad SKPs ”socialism” i praktiken står för – bedömningen av stalintidens Sovjet och dagens Kina, som ju av SKP ses som socialistiska föredömen – vägrar SKP-representanterna konsekvent att ta upp sakfrågorna.

Genom hela debatten reser vi en rad frågor, som är helt nödvändiga att ge svar på. Vi ställer dem redan i början av debatten, och tvingas sedan upprepa dem om och om igen – eftersom de förblir obesvarade:

- Vilken socialism är det SKP vill bygga? Är det den stalinistiska taggtrådssocialismen, eller inte?
- Hur blir det med de demokratiska rättigheterna i SKPs socialism? Kommer t.ex. andra partier att tillåtas eller är ni för partidiktatur?
- Hur kommer arbetarklassen konkret att utöva sin makt? Är ni för ett rådssystem eller stödjer ni stalinismens och maoismens avsaknad av självständiga maktorgan?
- Vilken inställning har SKP till demokratin inom arbetarrörelsen? Stödjer ni de av era medlemmar, som systematiskt river ner våra affischer?
- Ni säger att ni vill krossa KAF. Med vilka medel som helst? Kommer det samhällssystem ni vill bygga upp att basera sig på repression mot alla de arbetarorganisationer som går er emot?
- Hur ser ni på arbetarstatens internationella uppgifter? Stödjer ni Sovjets invasion i Ungern 1956? Stödjer ni Kinas agerande på Sri Lanka 1971? Stödjer ni Kinas agerande gentemot Chile idag?
- Vilken inställning har ni till sexual- och moralsynen i Kina idag och i Stalins Sovjet? Är ni för förbuden mot aborter, homosexualitet och onani?

Men ingen av de här frågorna besvaras av SKPs representanter. Antingen vägrar man att överhuvudtaget ta upp frågan – som t.ex Ungerninvasionen – eller också smiter man undan den med hånfulla – men avslöjande – kommentarer; som när Stefan Lindgren (*Gnistans* redaktör) i SKPs avslutningsanförande om råds makten anmärker att den är en ”småborgerlig utopi” och ”en napp för trotskisterna att suga på”! Eller som när Per-Åke Lindblom försöker

komma undan frågan om sexualpolitiken med att fråga om vi är ”rädda för att inte få runka under socialismen”!

Vi tycker att den typen av reaktioner är mycket avslöjande för den nya SKP-ledningen. I praktiken avslöjar de lika mycket om SKPs syn på den ”socialism” de kämpar för, som de svar som den mer oblyge Christer Lundgren gav. Samma kväll som den här debatten hölls i Stockholm, anordnades nämligen en liknande debatt i Örebro, där nämnde Christer Lundgren representerade SKP och Ken Lewis KAF. Och där talades det i klartext, även om det där var inför en mindre publik – SKP stödjer den sovjetiska invasionen av Ungern! – SKP kommer inte att tillåta en trotskistisk kritik i ”sitt” socialistiska samhälle! – Bojkott av Chile är en ”socialimperialistisk” paroll, oavsett vad SKPs olika broderorganisationer säger! Jämför detta med de mer hyllande svar som gavs i Stockholm!

Våra frågor om den socialism SKP kämpar för fick alltså stå obesvarade i Stockholmsdebatten. I stället för en seriös diskussion om vad som verkligen enar och skiljer oss åt i synen på socialismen fick vi pajkastning. Och med SKPs nya inriktning var det kanske inte annat att vänta: deras syfte med debatten var ju inte något annat än att avslöja oss som ”Socialimperialismens agenter”.

Deras försök att framställa oss som sådana gick via tre olika frågeställningar, varav ingen har särskilt mycket att göra med den socialism vi kämpar för. För det första försökte de genom hela debatten bita sig fat vid frågan om Sovjetunionens karaktär idag; de hävdade, att då trotskisterna inte anser att Sovjetunionen är kapitalistiskt går vi ”socialimperialismens” ärenden, vilket bl.a avspeglas i vår ovilja att försvara det imperialistiska Sverige gentemot det icke-kapitalistiska Sovjet. Vi besvarade frågan om hur vi ser på ett krig mellan Sverige och Sovjet redan i vårt-första inlägg, och lämnade den sedan, trots SKP-arnas försök att hela tiden dra in den på scenen igen, eftersom den inte hörde till ämnet för debatten. Likaså förklarade vi från början att vi inte ville diskutera frågan om Sovjetunionens karaktär idag: vi är ju alla ense om att vi *inte* vill ha den typ av ”socialism” som existerar där nu. Och då är det ju tämligen poänglöst att diskutera den under rubriken ”Den socialism vi kämpar för”. I stället, sade vi, bör vi diskutera den ”socialism”, som SKP hävdar rådde där förut, för att klargöra huruvida det är den typen av socialism de kämpar för även i Sverige. Men där fick vi ingen respons.

Vår vägran att diskutera Sovjet idag på den här debatten dikterades alltså inte av någon rädsla för styrkan i SKPs argumentation på den punkten, utan enbart av en strävan att få debatten hanterlig: om vi till ämnet ”Den socialism vi kämpar för” skulle lägga frågan om Sovjets karaktär idag – en fråga som inte på långa vägar kan behandlas seriöst på femminutersinlägg – skulle debatten ha blivit omöjlig att styra. Om SKP verkligen vill diskutera frågan om Sovjetunionen med oss, sade vi, så föreslår vi i stället, att vi gör det på en ny debatt vars innehåll då inskränks till den frågan. Den utmaningen – som fortfarande står fast – riktade vi till SKP inför över 1000 vittnen – men utan att få svar. Efteråt accepterade SKPs representanter muntligen utmaningen, men därefter har det varit helt tyst om saken. Varade alltså SKPs nymornade lust att debattera mot trotskister inte längre?

Den andra metoden de använde var att återigen ta upp frågan om trotskismens historiska ”förräderier”; Vietnam, Albanien, Norge osv. Alla de gamla vanliga valserna drogs igen: trotskisterna är fascismens handgångna män, trotskisterna stöder alltid den starkaste imperialisten, den permanenta revolutionens teori innebär att revolutionen måste komma samtidigt i alla länder eller inte alls, osv, osv. Även här vägrade vi att ta upp den kastade handsken, eftersom det gick långt utanför ämnet för debatten. Vi gjorde dock ett undantag, nämligen för frågan om den nazistiska ockupationen av Norge 1940 och trotskisternas påstådda förräderi; detta eftersom det nämnts speciellt i ett SKP-flygblad med rubriken ”Varför måste KAF krossas?”, vilket delades...ut på mötet. Och här blev det verkligen platt fall för maoisterna, eftersom det visade sig, att de som verkligen förrådade kampen i Norge inte var

trotskisterna, utan stalinisterna. Stalinisterna, som uppmanade de norska arbetarna att lägga ner allt motstånd mot nazisterna – på order av Komintern, som under dessa år inriktade sin politik efter Molotov-Ribbentrop-paktens maktpolitiska och cyniska realiteter. Det är inte konstigt att SKP-arna i salen bleknade, att Per-Åke Lindblom försökte slingra sig undan det hela genom att påstå att han inte kände till frågan, och att SKP-arnas fortsatta tal om trotskismens ”förräderi” i Norge möttes med hånskratt och buanden från publiken.

SKPs tredje och sista försök att avslöja oss som ”socialimperialismens agenter” gick ut på att framställa oss som reformister och revisionister. Dels försökte de visa att trotskismen står för en reformistisk syn på staten och revolutionen; dvs att vi förespråkar en fredlig övergång till socialismen. Inte heller denna anklagelse ägnade vi så stort intresse under debatten det är ju fullkomligt barockt att *samtidigt* som man beskyller oss för en reformistisk syn på statsapparaten, angripa oss för vår anti-militarism. Hur kan man ha en reformistisk syn på staten om man är en behård förespråkare för att den viktigaste delen av staten – våldsapparaten – måste krossas? Och hur kan ett parti som är till den milda grad försvarsvänligt och upprustningsivrigt som SKP ha mage att anklaga andra för en reformistisk syn på staten?

Vår syn på frågan om revolutionen är glasklar. I senaste numret av *Internationalen* (44/76) skriver det politiska sekretariatet följande i en deklaration om proletariats diktatur:

”En *verklig* arbetarregering (till skillnad från den socialdemokratiska) skulle inte nöja sig med att ta över nycklarna till Kanslihuset. I kraft av den arbetarrörelse som bär upp den skulle den gå i spetsen för att bryta lupp och förinta hela den reaktionära statsapparaten. Och då först och främst borgarklassens väpnade styrkor. Den borgerliga staten skulle ersättas med arbetarnas egen stat, som har hela sin grund i demokratiskt valda råd på fabriker och ute i bostadsområden.

Ska en sådan våldsamt förändring bli möjlig, måste arbetarklassen vara beväpnad, när den marscherar upp för att överta makten och dana sitt eget samhälle. Borgarklassen kan bara avväpnas om arbetarklassen är bättre beväpnad. I denna fråga kan det inte råda någon som helst tvekan. Här kan inte revolutionärer darra på målet.

När det sedan gäller frågan om maktövertagandet ska vara ’blodigt’ eller inte måste vi lämna svaret öppet. I historisk mening är naturligtvis den socialistiska revolutionen ’blodigt’, dvs. våldsamt. För den socialistiska revolutionen är inte instängd bakom nationsgränser, den är internationell. Och de ryska, kinesiska eller vietnamesiska arbetare som stupade i dessa länders revolutioner, de stupade också för oss. Hur våldsamt det konkreta maktövertagandet blir i Sverige är däremot en helt öppen fråga. Det beror i första hand på den svenska arbetarklassens styrka. Står vi enade och väpnade samtidigt som den svenska borgarklassen är i moralisk och politisk upplösning efter segerrika revolutioner i södra Europa, då kan den mycket väl bli oblodig.

När borgerliga journalister försöker tränga revolutionärer mot väggen i denna fråga är de ute efter att få till stånd så mycket muntlig blodsutgjutelse som möjligt. De vill att alla småborgerliga fördomar om kommunismen ska bekräftas och ställas ut till allmän beskådan. I sådana situationer är det för det första nödvändigt att ge borgarklassen ansvar för allt det våld som *kapitalismen* föder var eviga dag. För det andra måste vi betona maktövertagandets *väpnade* karaktär, gärna med exempel från Chile, som på ett konkret sätt visar för var och en varför beväpningen är nödvändig. För det tredje måste vi lämna frågan *öppen*, när det gäller om den svenska revolutionen får ett våldsamt förlopp eller inte. Vi arbetar naturligtvis för att undvika våld – men om borgarklassen tar till vapen, då måste arbetarrörelsen försvara sig med full kraft för att till sist ta makten genom ett väpnat uppror, baserat på en majoritet i arbetarnas egna massorganisationer. För det fjärde är det viktigt att gång på gång understryka att ett av de viktigaste målen med en revolution är att *avskaffa* våldet överhuvud taget.”

Detta är uppenbarligen inte en reformistisk ståndpunkt; det är en revolutionärt marxistisk syn på staten och revolutionen. SKPs tillmälen är ingenting annat än tillmälen. Men som sådana är de intressanta. Ty deras nya upptäckt att trotskismen inte längre är en ultravänsterrörelse (som den ju varit i maoisternas propaganda under de senaste åren) utan en *högeravvikelse*, en strömning inom reformismen – är ett av många tecken på SKPs omsvängning det senaste året

och partiets allt snabbare urartning till en sekt.

Denna urartning illustreras bl.a av deras syn på socialdemokratin och VPK. För vad var det SKP såg som mest angeläget att föra fram inför årets val beträffande dessa båda partier? Jo, i TTs redogörelse för SKPs presskonferens inför valframträdandet kan vi läsa följande: ”Den största praktiska insatsen SKP kan göra i kampen mot de borgerliga arbetarpartierna, socialdemokrater och VPK, under valrörelsen är att *försöka slå ut VPK ur riksdagen*”. En smått ofattbar sekterism!

För revolutionärer kan det inte vara ett mål i sig att försöka knuffa ut andra arbetarpartier ur riksdagen, de må sedan vara hur borgerliga som helst. Revolutionärer strävar naturligtvis efter större inflytande, de försöker efter bästa förmåga att vinna en majoritet inom arbetarrörelsen för sina ståndpunkter. Om detta skulle leda till att t.ex VPK rasar ur riksdagen utan att ersättas av revolutionära kandidater, är detta att beklaga – eftersom det skulle innebära en högervändning av svensk politik. Om arbetare från att ha röstat på Palme och Verner övergår till att lägga sina röster på Bohman, Fälldin och Ahlmark, så har de politiskt sett tagit ett steg tillbaka hävdar vi.

Men SKP vänder på steken. De ser som ett mål i sig att sätta krokben för VPK, så att partiet ramlar ur riksdagen. Innebörden är helt klar, Vad som helst är bättre än VPK – ”socialimperialismens agenter”. Om socialdemokrater och helt öppna borgare får större svängrum, det spelar inte roll alls. Ja, det vore kanske t.o.m bättre – eftersom försvaret då skulle stärkas ....

Utifrån den fullkomligt hårresande synen är det inte så konstigt att SKP kallar oss för ”försonliga gentemot socialdemokratin”. Det tar vi faktiskt inte så allvarligt. Men vad som däremot är allvarligt är den nya uppseendeväckande politiska profil SKP skaffat sig sedan den nya ledningen trädde till. Den kväljande sekterismen gentemot andra arbetarpartier varvas med aggressiva attacker på de kubanska trupperna i Angola och med mörkblå rustningsiver. Och blandat med uppslutningen bakom lottakåren och hemvärnet finner vi en våldsam anti-parlamentarisk fraseologi. Denna är inte svår att förstå: om man ser sin viktigaste praktiska insats som att driva VPK ur riksdagen gäller det naturligtvis att till varje pris visa att arbetet i riksdagen är nära nog betydelselöst.

Men när den revolutionära retoriken blandas med SKPs praktiska politik blir resultatet naturligtvis helt förbryllande. I valhandboken går man först till storms mot VPK genom att ta upp partiets försvar av det chilenska kommunistpartiet, som litade till krigsmaktens neutralitet. När handboken sedan tar upp Sverige har allt förändrats i ett enda huj. Då är uppgiften helt plötsligt att göra krigsmakten så effektiv som möjligt. Bläddrar man sen vidare ännu ett stycke så anklagas VPK till råga på allt för att förespråka avrustning

Med denna bisarra politik är det inte så konstigt att SKP idag håller på att bli en sekt, både politiskt och socialt. Det är heller inte konstigt att det finns en stor missnöjd minoritet, som vill återföra partiets politik i mer förnuftiga banor. Idag befinner den sig i underläge och flera av dessa ledande företrädare kan löpa risken att bli uteslutna av de mer rabiata maoisterna i den nya ledningen. Men frågan är om Stefan Lindgren-fraktionen kommer att kunna hålla sig kvar vid makten i ljuset av den ökande sekteriseringen och SKPs allmänna tillbakagång.

För det är verkligen fråga om en ganska kraftig tillbakagång för SKP. Med den bisarra pro-kinesiska och sekttristiska politiken hat partiet gett sig ut på en lång ökenvandring. För varje nytt steg kommer man att möta mindre och mindre sympati. Allt färre sympatisörer kommer att sluta upp i de glesnande leden. SKPs kraftiga tillbakagång 1 maj är det kanske tydligaste beviset för detta. Men även valresultatet tyder på samma sak. Minskningen med 2000 röster kanske inte ser så stor ut, men då ska man komma ihåg dels att KFML(r) inte längre existerar utanför Göteborg och att en hel del röster, som förra valet gick till (r) i år bör ha gått till SKP. Vidare var valmanskåren i år betydligt större än förra gången., p.g.a det stora antalet förstagsängsväljare – där SKP också borde ha fått ganska stort stöd. Därför är minskningen i

själva verket ett svårt nederlag för SKP.

Och detta nederlag kan skärpa de interna motsättningarna inom SKP. *Gnistan* lade i sin fantastiska valsummering skulden för nederlaget på den gamla ”högeropportunistiska” partistyrelsen och friade helt den nya ledningen från ansvar. En sådan uppenbart oriktig ”analys” kan knappast få stå oemotsagd ens inom SKP. Bo Gustafsson och den gamla partistyrelsen kommer inte att kunna finna sig i att bli smutskastade och beljugna så grovt. De måste gå till motattack för att nagla fast Lindgrenfraktionens sekterism som den verkliga botten i dramat. Och när de gör det gäller det för alla seriösa marxister att ge sig in i den diskussionen.

För de interna motsättningarna inom SKP är viktiga för hela vänstern. Fortsätter SKP intakt på samma linje som det nu gett sig in på innebär det att en mängd aktivister och progressiva kommer att förloras definitivt för den revolutionära rörelsen. För att förhindra det måste vi gripa in i dessa motsättningar. Inte för att krossa SKP på samma sätt som de vill krossa oss, utan för att ersätta det – som en av KAFs representanter uttryckte det på debatten genom att dess medlemmar vinnas för en riktig politik. Att ge ut den här debatten är ett led i den verksamheten.*

Stockholm den 4 oktober

Klas Eklund

SKP:s debattörer på mötet, fr. v. Stefan Lindgren, Per-Åke Lindblom och Anders Berge.
Fotot från *Internationalen* nr 41 1976.

---

* Från mitten av 1970-talet befann sig SKP mer eller mindre ständigt i kris, med uteslutningar, häftiga politiska kursändringar m m. På marxistarkivet finns en intervju där Per-Åke Lindblom, en av de som representerade SKP i debatten, ger sin syn på om utvecklingen i SKP 1976-80: [Lärdomar av KFML/SKP:s sönderfall](#), *MF anm*

Debatten

Göte, Kildén, KAF, inledning

Ja, kära kamrater. Jag tänkte först börja med ett beklagande. Och det är att representanter för SKP:s ledning har motsatt sig att den här salen har smyckats med röda fanor. Man vägrar vara i en sal tillsammans med – som man säger – socialfascister under den röda fanan.

Vi tycker att det här är synd, men i och för sig så var det ingen överraskning. Och det förstod vi redan vid solidaritetsdemonstrationerna den 21 augusti i år när SKP avvisade samma röda fanor och samma krav som arbetarna reser i Östeuropa. Dom avvisade man från sina Tjeckoslovakiedemonstrationer, och istället föredrog att hålla i den svenska, blågula fanan, tillsammans med Gösta Bohmans ungdomar.

Det kan räcka om det här. Det står var och en fritt att välja fana och välja vem man bär den ihop med.

Och när detta är sagt tänker jag peka på en väldigt viktig sak. För det är så att i Kommunistiska Arbetarförbundet, vill vi inte på något sätt jämställa SKP med vare sig Gösta Bohman eller med Franz Josef Strauss. Och det vill jag framhålla, och då tänker jag framför allt på det sätt som Vpk:s ledning har tagit upp de här frågorna. Jag tror att många av oss har hört en bit från Lars Werners första majtal i år, och åtminstone då den bit som handlar om SKP. Den har ekat bra många gånger i radion. Och den biten den är faktiskt avskryvare, för där säger Lars Werner att SKP:arnas nästa steg är att gå med i Franz Josef Strauss' parti. Och det värsta av allt är reaktionen från publiken på första majmötet med Vpk. Den vrålade av hänförelse. Det var det största jublet under Vpk:s första majmöte.

Och det här det var både äckligt och avskryvare. För Werners utfall det var faktiskt inte annat än skadeglädje, och i själva verket var det en mask för Vpk:s försvar av de byråkratiska terrorregimerna i Östeuropa. Vpk som kan jubla när Kina handlar med Chile. Men tiger själva som muren om Östtysklands kopparimport från samma land. Och Vpk motsätter sig att chilenska flyktingar ska få asyl här i Sverige, som kommer från Rumänien, flyktingar som i Rumänien förvägrats varje möjlighet att arbeta fackligt och politiskt. Det går Vpk emot därför att man säger att det skulle skada de socialistiska länderna. Och Vpk pekar finger åt den kinesiska byråkratins hållning till inbördeskriget i Angola men försvarar själv Indira Gandhis blodregim i Indien.

Nej, när vi kritiserar SKP:s politik på många viktiga områden är vår utgångspunkt en helt annan än Lars Werners. Vi utgår då inte från den ena eller andra byråkratins intressen utan vi utgår från världsproletariatets intressen och det är därför som vi angriper både Vpk och SKP för att de underordnar dessa intressen för byråkratins särintressen i både Sovjet och Kina.

Men hur har då SKP hamnat där partiet är idag? Hur kommer det sig att Vpk idag, ja till och med ärkestalinisterna i *Norrskensflamman*,* åtminstone vid en ytlig betraktelse, kan kritisera SKP från vänster i flera frågor? Ja för att förstå det så måste vi gå tillbaka några år här och titta på SKP:s framväxt. SKP som då hette KFml.

Åren kring KFml:s uppkomst var stormiga.** Den var en rad världshändelser som satte sin prägel på alla de som radikaliserades de här åren. Det var först och främst kriget i Vietnam. Alla vi som ville solidariser oss med Vietnams kämpande folk ville göra verklighet av våra ambitioner. Då stötte vi på patrull från Vpk som kom dragande med sitt pacifistiska och till

* Här syftas på den prosovjjetiska grupp kring den gamle partiordföranden Hilding Hagberg, Rolf Hagel m fl som samlade sig kring *Norrskensflamman* och som 1977 bröt sig ur VPK och bildade *Arbetarpartiet kommunisterna* (APK). Resterna av detta parti heter nu Sverige Kommunistiska Parti (SKP).

** Om SKP:s framväxt, se [Om Kfml](#) och kapitlet om KFml/SKP i [Utanför systemet, vänstern i Sverige 1968-78](#)

intet förpliktigande ”Fred i Vietnam”. Men inte bara det. Det kanske var år 1968 som blev helt avgörande. Med Tet-offensiven i Vietnam, med majrevolten i Frankrike som tände hoppningar hos oss alla. Sovjetbyråkratin gav inget stöd alls åt majrevolten, och franska kommunistpartiet drev miljontals arbetares mobilisering in i en återvändsgränd. Kina däremot gav majrevolten ett visst stöd. Och samma år, det var också då som Sovjet invaderade Tjeckoslovakien, och lamslog ett folk i uppror. Kina däremot fördömde invasionen. Och dessa händelser formade naturligtvis tusentals människors medvetenhet. Och inte minst de dåvarande KFml:arnas. Och till allt detta kom så kulturrevolutionen. Som på långt håll, här hemma, kunde uppfattas som en genuint proletär massrörelse från det första steget till det sista. Och visst var massorna i rörelse i Kina. Det kan ingen förneka, oavsett hur man uppfattar byråkratin förhållande till denna massrörelse. Och allt detta tillsammans gjorde valet väldigt enkelt för många människor. Som bara såg två alternativ. Och de uppfattades som endera det byråkratiska Sovjet eller det revolutionära Kina.

Men tyvärr var det så att uppslutningen bakom Kina var helt okritisk för SKP:arna. Allt var problemfritt. Istället för en självständig analys – personkult och blåkopior på KKP:s egna analyser och uppgifter. Och därför missade SKP:s alla medlemmar möjligheten att då utveckla en självständig, revolutionär marxism. De såg inte eller vägrade inse att det fanns byråkrati eller partidiktatur över proletariatet också i Kina. Och de såg inte att de olika byråkratiska fraktionerna i Kinas kommunistiska parti, KKP, i sista hand kom överens och krossade massrörelsen under kulturrevolutionen. Den röda armén gick in och slog ner alla försök att upprätta verklig proletär demokrati, att återuppleva Pariskommunen som var ett av slagorden under kulturrevolutionen.

Och SKP:s medlemmar kunde därför inte heller se svängningen när det gällde Kinas utrikespolitik under åren 1970-71. Och detta berodde naturligtvis på att man inte hade sett att Kinas positiva ställningstagande under vissa år inte var en konsekvent linje. Det har funnits negativa exempel i historien – som kohandeln om Vietnam i Genève 1954, där det var Chou En-lai och Molotov som tvingade vietnameserna att gå med på att dra sig tillbaka och acceptera ett delat Vietnam, vilket inte var nödvändigt 1954, då Vietminh kontrollerade majoriteten av den vietnamesiska befolkningen och territoriet. Och det var Indonesien 1965, 60-talets Chile, där en halv miljon kommunister mördades. En politik där indonesiska kommunistpartiet följde samma linje som kommunisterna, revisionisterna följde i Chile 1973. En politik som stöddes av KKP.

Vi kan säga att Kinas utrikespolitik var avhängig flera faktorer: dels massrörelsens styrka inne i Kina, dels styrkeförhållanden mellan de olika byråkratiska fraktionerna i ledningen för KKP, dels Sovjets attityd, samt, inte minst, USA-imperialismens inställning. Vad som sker under åren 1970-71 är framför allt att den vietnamesiska revolutionen tvingade USA-imperialismen på reträtt. De tvingades att bryta sin linje att isolera Kina, och tyvärr var det så att Kina tackade och tog emot utan att ställa några villkor. Man tog t o m emot Nixon mitt under de häftigaste bombardemangen av Vietnam utan att ställa krav på att de här bombardemangen skulle upphöra. Och det var ett mottagande som bröt, framför allt, antikrigsrörelsen inne i USA. Och här var Sovjet och Kina lika goda kålsupare när det gäller att ta emot Nixon. Trots terrorkriget. Och denna öppning tillsammans med utgången av kulturrevolutionen – då alltså massrörelsen strypts, och byråkratin fann en kompromiss mellan sig – tillsammans med Sovjetunionens aggressiva politik mot Kina; det här skapade den nya utrikespolitiken. En konsekvent kontrarevolutionär linje.

Där har vi sett att Kina stödde den pakistanska militärdiktaturens massaker på upproriska nationalister och revolutionärer i Bangladesh. Att Kina stödde Bandaranaikes slakt på revolutionärer i Ceylon. Att Kina stödde och stödjer rustningsivrare i Europa som Franz Josef Strauss. Där man inte tar emot Franz Josef Strauss enligt normala mellanstatliga diplomatiska förbindelser (han är inte regeringschef), utan han tas emot just som den Frans Josef Strauss

som står på ölhallar i München och Bayern och lovar att utrota den röda faran i öster och också lovar att utrota den röda pesten i Västtyskland.

Och Kina har också vägrat att solidarisera sig med den chilenska motståndsrörelsen. Man har inte gått i spetsen för en aktiv solidaritet. Man har haft en omfattande handel med militärjuntan. Och det kan vi se idag när Chile tillsammans med Vietnam, Albanien och Nordkorea är det enda land som har proklamerat landssorg över Mao Tse-tungs död (uppståndelse och sorl i publiken). Det är alltså militärjuntan i Chile, som har proklamerat tre dagars landssorg till åminnelse av Mao Tse-tung, och nu ska vi ställa frågan: Varför det? Vad är det tack för? (skratt)

Kina hjälpte också den CIA-stödda FNLA i Södra Afrika med instruktörer och gick emot den kubanska hjälpen till MPLA. Och sista exemplet på Kinas kontrarevolutionära utrikespolitik, det är att nyhetsbyrån Nya Kina går ut och försvarar Irans och shahen av Irans rätt till omfattande militär upprustning och säger att denna upprustning behövs i kampen mot supermakten Sovjetunionen. Och vi, som vet mer, vi vet att de här vapnen de används bl a mot revolutionärerna i Oman och Dhofar; revolutionärer som Kina brutit med idag och inte längre vill ge någon hjälp.

Ja, det finns massvis med exempel på den här utrikespolitiken. Och den har betytt att SKP har tvingats försvara den ena idiotin efter den andra. Men samtidigt är vi övertygade om att det finns kvar rester av ett medvetande från slutet av 60-talet hos många medlemmar i KFML, SKP. Vi har också sett att det har gått trögt ibland att försvara Kinas linje i alla frågor. Vi ser att motsättningarna inom partiet ökar och vi ser också att SKP:s ledning tvingas att ljuga om sina verkliga ståndpunkter och om det verkliga läget i Kina inför partimedlemmarna. Man går ut och säger att i Kina, till skillnad från Sovjet, där råder verklig arbetarmakt, och där avsätter arbetare sina ledare osv och man framställer sig själva som den enda försvararen av det nationella oberoendet i den koloniala eller halvkoloniala världen, samt öststaterna. Och allt för att ge SKP:s medlemmar aversion mot sovjetbyråkratin och den terror som härskar där.

Jag ska ägna resten av min inledning och visa att detta är hyckleri och att visa att det inte finns någon grundläggande skillnad mellan Vpk:s och SKP:s syn på socialismen.

Det första exemplet, det är socialismen i Kina. Där alltså SKP säger att arbetarna väljer själva sina ledare, *väljer* själva sina ledare, det är rubrik både i *Gnistan* och i valhandboken i år. Men är det verkligen så här?

Jag tänker bara börja med att läsa en liten stump ur Lin Piaos rapport till Kinas Kommunistiska partis kongress. Och så här föll Lin Piaos ord som antogs *enhälligt* och applåderades av KKP och av hela SKP: ”Den som motsätter sig ordförande Mao och Mao Tse-tung-tänkandet vem det än må vara, vid vilken tid och under vilka omständigheter det än är måste fördömas av hela partiet och bestraffas av hela landet”. Men så säger några: Ja, men Lin Piao, han fockades ju, han dog ju eller avrättades eller hur det nu var (skratt). Men vi svarar alltså att KKP och SKP stod enhälligt bakom de här formuleringarna.

Och bara Lin Piaos död väcker frågan om arbetardemokrati i Kina. Han var kanske den enda i partiledningen som representerade en opposition, en kritik av den nuvarande utrikespolitiken. Vi vet inte om det var så, för Lin Piao själv fick aldrig yttra sig och inte hans sympatisörer eller medlemmar. Det har inte funnits någon debatt om de här frågorna i partiorgan, i pressen i Kina. Därför att i Kina där avsätts folk hur som helst i strider och uppgörelser mellan de byråkratiska klickarna. Statsämbeten utses av partitoppen, och partitoppen utser sig själv. Och möjligtvis med hjälp av ”konsultation”.*

---

* Lin Piao (eller Lin Biao som man numera skriver hans namn) dog i en flygkrasch i Yttre Mongoliet den 13 september 1971, enligt officiella kinesiska uppgifter på flykt ur Kina (till Sovjet) efter ett misslyckat kupp försök. Omständigheterna kring hans död kan dock inte sägas vara tillfredsställande klarlagda eller dokumenterade.

För den som tvivlar ska jag läsa en bit av Kinas konstitution, som antogs av folkkongressen för något år sedan eller två. Och det är paragraf 26 i den nya författningen. Och det står så här:

”Medborgarnas grundläggande rättigheter och skyldigheter är att stödja ledningen för Kinas Kommunistiska Parti, stödja det socialistiska systemet, och hålla sig till författningen och lagarna i Folkrepubliken Kina.”

Och vår fråga till SKP då: I ert socialistiska Sverige, blir det straffbart att gå emot Stefan Lindgrens tänkande? (skratt) Ska det vara en plikt att följa SKP:s partiledning i varje fråga, och vilka straff kommer vi att få om vi går emot den.

Det är den första frågan.

Sen finns det faktum att SKP från dag till dag talar mer och mer om det nationella oberoendet och att man är de enda konsekventa förespråkarna för detta. Och en älsklingsfras är då ”ömsesidig icke-inblandning”. En fras som är hämtad från Bandungöverenskommelsen som en av Kinas s k principer för fredlig samexistens. Jag ska exemplifiera vad man menar med detta med ömsesidig icke-inblandning genom att ta upp Sri Lanka, före detta Ceylon.

1971, våren 1971, så var det en upprorsrörelse på Ceylon, med tiotusentals unga människor, arbetare och bönder, som deltog i massmöten, som hade ungefär den medvetenhet som Vietnamrörelsen hade i Sverige i slutet på 60-talet, men ett helt annat masstöd bland befolkningen. De här kamraterna gick ut i mobilisering efter mobilisering, mot imperialismen i solidaritet med det kämpande Vietnam, man hade sina egna demonstrationer och man krävde en omfattande jordreform, bl a riktad mot premiärministern själv, Bandaranaike, som är en av de största plantageägarna och utsugarna på Sri Lanka.

Den här rörelsen, den utsattes för en provokation av regeringen som anordnade ett attentat i en ambassad i Colombo, huvudstaden. Man arresterade 400 av JVP:s ledare. Den här ungdomliga ledningen svarade med ett regelrätt revolutionärt uppror. Över 10 000 kamrater stupade. Och endast med främmande hjälp åt regeringen. Det var pakistansk militär, det var indisk militär, det var MIG-bombare från Sovjetunionen som sattes in på Ceylon. Kamraterna krossades i blod.

Rohana Wijeweera (1943-1989) – den mest kände ledaren av JVP (Janatha Vimukthi Peramuna) under upproret.

Han dömdes till livstids fängelse 1971 (efter upproret), men fick amnesti 1977.

Och vad ska man då säga om det här? När Pariskommunen satte igång en gång i tiden, så tyckte Marx att det var helt felaktigt med detta uppror. Men när den väl satte igång var han den första at solidarisera sig med den och ställa sig bakom kamraterna, Även om det var för

tidigt, även om det fanns politiska brister. Och visst fanns det politiska brister bland alla de här tusentals revolutionärerna på Ceylon. De var ungefär som vi var på slutet av 60-talet. Men tror ni att Kina fördömde terrorn, massakern och solidariserade sig med de här ungdomarna mot regimen? Sällan, i ett brev från Chou en-lai till regimen som åtföljde en kredit på 155 miljoner kronor, där säger Chou En-lai så här:

”I enlighet med ordförande Mao Tse Tungs läror ska det kinesiska folket hela tiden kämpa mot ultravänsterism och högeropportunistisk i sin långa revolutionära kamp. Det är glädjande att den kaotiska situation som skapats av en handfull personer, s k guevarister, till vilka utländska spioner smugit sig, tack vare ert excellens och den ceylonesiska regeringens ansträngningar nu bragts under kontroll. Som ert excellens vet så eftersträvar vi alltid de fem principerna [och det är bland annat då ömsesidig icke-inblandning (!) Och så slutar brevet:]Vad det gäller materiellt bistånd i övrigt, (förutom då det stora lånet) ber vi er underrätta oss om det finns något behov av sådant”.¹

Är det så här revolutionärer svarar efter en massaker på tiotusentals unga revolutionärer? Knappast!

Så tänkte jag ta upp det nationella oberoendet när det gäller stater som Tjeckoslovakien, Polen, Östtyskland. Där vet vi att SKP går ut och-påpekar ett det finns ett förtryck i Tjeckoslovakien, och säger sig vara solidarisk med arbetarna och folket som kämpar mot byråkratin, både i Tjeckoslovakien och de sovjetiska ockupanterna. Men då är frågan självklar: Hur var det i Östberlin 1963², i generalstrejk med 10 000-tals arbetare som slogs ned med sovjetiska tanks. Hur var det i Ungern? Och då kommer kamraterna i SKP att svara: I Ungern var det fascistiska vapen som smugglades in. Men låt oss säga så här: Det var 20 000 arbetare ungefär som stupade i Ungern. Av dem, 18 000 av liken var arbetare. Det bildades arbetarråd i hela Ungern, *beväpnade arbetarråd* i den första stora politiska revolutionen i de här länderna.

Sen ska jag tala om vad Mao Tse Tung sa om det här. Upproret i Ungern. Han säger så här, och jämför det med vad kamraterna idag säger om Tjeckoslovakien:

”Den [kontrarevolutionära revolten i Ungern 1956] var ett fall då reaktionärer inom ett socialistiskt land i förbund med imperialisterna och i ett försök att förverkliga sina konspirativa syften utnyttjade motsättningarna inom folket till att utså tvedräkt och framkalla oroligheter. Den läxa som händelserna i Ungern givit förtjänar att uppmärksammas.”³

Det låter som Brezjnev eller Husak idag när han analyserar händelserna i Ungern. Och vår fråga är självklar till SKP: stödjer ni eller ansåg ni att det var korrekt med upproret i Ungern, och varför inte om ni går emot det fortfarande än idag?

¹ Redogörelser för upproret på Sri Lanka finns på svenska från olika politiska utgångspunkter, men överensstämmande vad gäller den konkreta beskrivningen av själva upprorsrörelsen – bl a i Bibin: ”Sri Lanka – från feodalism till undertryckt kapitalism” (Proletärkultur 1974) och ”Åter till leninismen, del 1”; brytningsdokument från vänsteroppositionen i MLK [på marxistarkivet: [Debatt om Kinas utrikespolitik](#)]. Båda dessa redogörelser återger Chous telegram, i nästan identiskt samma formuleringar.

En skillnad finns dock: i maoisten Bibins version (sid 40-41) står att det är tack vare bl a ”det kinesiska folkets stöd och medverkan” som de ”upprorska aktionerna” kunde krossas. Icke inblandning?

Påpekas ska kanske också, att talet om ”utländska spioner” bland upprorsmakarna var en ren lögn från Chous sida. De enda som hade sådana till sitt förfogande var som sagt regeringen. Denna försökte dock ge talet om de utländska subversiva aktiviteterna en trovärdig prägel genom att utvisa – Nordkoreas (!) ambassadör. Vad säger SKP? Var Nordkorea inblandat på rebellernas sida?

[Tillägg: Mer om Sri Lanka/Ceylon: [Folkfrontismen på Ceylon: Från vacklan till kapitulation](#) av E Mandel (om LSSP:s utveckling); [Ceylon: Regeringen slår ned revolutionär opposition](#) (artikel ur tidskriften *Kommentar*), samt [Bangladesh Ceylon – Gnistor som kan sätta Indien i brand](#) (skrift)]

² En felsägning: ska vara 1953.

Redogörelser för arbetarupproren i Östeuropa finns bl a *Internationalen* 33/76 (Berlin 53), 35/76 (Polen 56), 37/76 (Ungern 56).

³ sid 55 i den lilla röda. [Se även ”Om den riktiga behandlingen av motsättningarna inom folket” (1957), där Mao lite utförligare kommenterar ”den kontrarevolutionära revolten i Ungern”. Den officiella texten till detta tal ingår i artikelsamlingen [Mao Zedong om motsättningar](#). Se särskilt sid. 38-40]

Och så till sist en fråga: Ni tar upp förtrycket i dagens Sovjet och säger att, ja, det finns så mycket som 10 000 politiska fångar. Något som vi är helt överens med er om att ta upp och kritisera och gå emot. Men samtidigt säger ni att under stalinismen, då var det verklig frisk, härlig socialism (skratt). Men kom då ihåg att då var det inte 10 000 fångar, utan då var det *10 miljoner fångar*. Det var *hela nationaliteter* – som Krimtatarerna eller Volgatyskarna – som fördrevs. Och det var en total partidiktatur som härskade. Och vi vet också hur det såg ut i det parti som en gång var bolsjevikpartiet. Där hela den gamla ledningen för bolsjevikpartiets politbyrå från 1917 avrättades, där majoriteten från centralkommittén avrättades, och där över en miljon människor byttes ut i partiet under ett år på 30-talet och ersattes med strebrar, karriärer och byråkrater. De andra hamnade i fångläger, dom stupade i Kremles källarvalv för nackskott. Allt det vet vi idag.⁴

Och min fråga är då så här, en avslutande fråga: Den socialism ni kämpar för i SKP, är det skådeprocesser, är det terrorläger, och är det nackskott i oändliga källarvalv? (Applåder)

---

⁴ Siffrorna är i sin fasansfullhet nästan otroliga: Bara under den stora utrensningens klimax 1937-38 arresterades 7 miljoner människor. Av dessa avrättades 1 miljon, och ytterligare 2 miljoner dog av umbärande i koncentrationsläger. 1946 satt ungefär 11 miljoner människor i lägren.

Under 30-talets ”utrensningar” försvann hela det gamla revolutionära ledarskapet från den segerrika oktoberrevolutionen. Samtliga medlemmar av Lenins politbyrå från 1917 avrättades – utom Stalin [och Lenin som dog 1924]! *Samtliga* de partiledare, som nämndes i Lenins testamente, avrättades utom Stalin! Av de medlemmar i Lenins gamla CK, som levde när utrensningarna började, avrättades samtliga utom Stalin (och Kollontaj)! 1.108 av de 1.966 delegaterna till den 17:e partikongressen 1934 (som kallades ”segrarnas kongress”, eftersom alla oppositionella fraktioner då krossats, och partiet – sade Stalin – stod ”enhetligare och fastare än någonsin förut”) arresterades för ”kontrarevolutionära brott” Under de fem åren fram till den 18:e kongressen 1939 – på vilken mindre än 2 % av delegaterna från 1934 var med. Av de 71 medlemmarna i den CK, som valdes 1934, utrensades 55. Av samma CK:s 68 kandidater utrensades 60. Av den nya politbyråns 10 medlemmar begick 3 självmord. 4 av de 5 PB-kandidaterna arresterades. 3 av 5 marskalkar, 60 av 66 armékårschefer, 136 av 199 divisionschefer och samtliga 8 amiraler utrensades. 2 f d ordföranden i Komintern avrättades liksom chefer för den hemliga polisen avrättades. Chefen för fackföreningarna begick självmord. Osv, osv i all oändlighet.

Hela den gamla parti- och statsledning – utom Stalin och hans 4-5 närmaste medarbetare – var alltså ”förrädare” och ”fascister”!! Och avrättades som sådana! Våra frågor om nackskott är alltså ingen demagogi, utan en avspeglning av en fruktansvärd historisk erfarenhet.

[Tillägg 2013 (av MF): Nu, efter Sovjetunionens fall när många av de sovjetiska arkiven öppnats, vet vi att de siffror som återges ovan och som härstammar från Robert Conquest och andra forskare i allmänhet är för höga (de byggde på uppgifter från politiska flyktingar och uppskattningar m m). Exempel:

Under 1937-38 arresterades i själva verket c:a 1,6 miljoner (inte 7 miljoner), under åren från mitten av 1930-talet fram till Stalins död fanns i arbetslägren årligen mellan 1 och 2,6 miljoner fångar (högsta siffran från 1952). Totalt avrättades c:a 800 000 personer (nära 700 000 under åren 1936-38, inte 1 miljon). Dessa siffror säger givetvis långt ifrån allt om terrorn, t ex förvisades ett stort antal, särskilt i samband med tvångskollektiviseringarna (som även ledde till massvält i vissa områden, bl a Ukraina) och i samband med 2:a världskriget, m m.

De två Kominternordförändena som avrättades var Zinovjev och Bucharin.

Mer om de nya uppgifter som kommit fram ur arkiven, se t ex artikeln [Historien om Alexander J Tivel](#) av Martin F och en mer översiktlig redovisning av ”arkivrevolutionen” i [Den moderna sovjetforskningen](#) av den svenske historikern Lennart Samuelson.]

Per-Åke Lindblom, SKP, inledning

Kamrater, mötesdeltagare. Tillåt mig att ställa två enkla frågor: Varför har trotskisterna aldrig lyckats leda arbetarklassen i en segerrik socialistisk revolution? (burop). Det är en ofin fråga, kanske, men tillåt mig att ställa nästa fråga: Varför har trotskisterna i praktiken alltid istället gått imperialismen, fascismens och reaktionens ärenden? Därför att trotskismen är anti-kommunistisk och arbetarfientlig (burop). Trotskismens historia är historien om klass-förräderi.

Kamrater idag kännetecknas världssituationen av att de båda supermakterna, Sovjet och USA, tävlar om världsherraväldet De rustar som aldrig förr. Redan i år beräknas deras militärbudgeter båda ha passat 400 miljarder kronors-strecket. USA är en supermakt på nedgång. Dess väg har kantats av en rad nederlag sedan andra världskriget. Kina, Korea, Kuba, framför allt Indokina och senast Angola. Den sovjetiska socialimperialismen är en supermakt på uppgång. Som bara kan expandera på den andra supermaktens bekostnad. Den är därför den farligaste supermakten. Redan nu är Sovjet militärt överlägset USA på de flesta områden. Dom nya tsarerna i Kreml spenderar drygt 19 procent av nationalinkomsten för rustningsändamål. Eftersom det saknas varje tillstymmelse till demokratiska fri- och rättigheter och på den järnhårda repressionen i Sovjet är Sovjet idag en socialfascistisk diktatur, ett nytt Hitlertyskland.

Kamrater, vilken är då trotskisternas position? De är alls inte beredda att försvara Sverige om någon supermakt vågar anfälla Sverige, KAF säger: Vid en tänkt ockupation av Sverige av en annan imperialistisk stat, kan inte kommunisterna uppmana arbetarna att försvara Sverige. KAF kan inte ens ta ställning i ett krig mellan Sverige och USA. De skriver så här: I ett krig mellan USA och Sverige, oavsett vem som är angripare, är ett reaktionärt krig mellan två imperialistiska stater, låt vara att den ena är mindre reaktionär.

Men, kamrater, om *Sovjet* deltar i ett världskrig, då, då kan trotskisterna bestämma sig, hör bara: ”Vi bör, om ett sådant krig utbryter, samordna våra ansträngningar med den utsatta arbetarstatens styrkor”.

Kamrater, det är nu klart att trotskisterna har landsförräderiet på sitt program. Trotskisterna är principiella motståndare till kampen för det nationella oberoendet. Redan i ”Den förrådade revolutionen” så förklarade Trotskij, och jag citerar: ”Arbetarna har inte det ringaste intresse av att försvara de existerande gränserna. Särskilt inte i Europa, antingen det sker under borgarskapets befäl eller, än mindre, i ett revolutionärt uppror mot detta”. Det var därför Trotskij inte kunde ta ställning mot Hitlertysklands angrepp mot Norge april 1940, för att de var lika goda kålsupare, Hitler-nazismen och den norska bourgeoisie. Förundrar det någon varför trotskisterna inte kan få något fotfäste igen i Norge? Därför att trotskisterna erkänner inte att en liten imperialistisk stat kan föra ett rättfärdigt försvarskrig gentemot en större, mäktigare imperialiststat. De försöker basera sig på Lenin, och vad säger Lenin? Jag citerar:

”Den nationella självbestämmanderätten är endast ett av de demokratiska kraven och skiljer sig inte principiellt, från andra demokratiska krav.... Att avvisa fosterlandsförsvaret i ett demokratiskt krig, det vill säga avvisa deltagande i ett sådant krig, är en absurditet och har ingenting gemensamt med marxismen!” (applåder). [Se längre kommentar/not om nationella frågan efter inlägget]

Senast i samband med Kissingerdemonstrationen så stämplade trotskisterna parollen ”Stöd folkets kamp för nationellt oberoende” som kontrarevolutionär, eftersom kampen för det nationella oberoendet enligt trotskism är kontrarevolutionär så tvingas också trotskisterna öppet att bekämpa folkets kamp. När Island, med stöd från hela folket, minus en handfull trotskister, (skratt) krävde utvidgade fiskegränser, till 200 sjömil, så stämplade KAF detta som reaktionärt. Och de skyllde på torsken. Den var sann internationalist. Jag citerar: ”Island kan inte klara att reglera fisket, eftersom fisken rör sig över nationsgränserna.” (skratt).

Kamrater, 1938, ett år innan andra världskrigets utbrott, och två år innan Hitlertysklands angrepp på Sovjetunionen, så skrev Fjärde Internationalen i sitt övergångsprogram, om förhållandet till just Sovjetunionen. Och jag citerar: ”Så förblir ändå den huvudsakliga politiska uppgiften inom Sovjetunionen störtandet av själva den thermidorianska byråkratin”. Det var en inställning som passade nazisttyskland som hand i handske. Det var detta Sovjetunionen, under ledning av SUKP och Stalin som senare krossade Hitlertyskland, som offrade 20 miljoner människoliv i denna kamp.

Idag, när Sovjetunionen har skiftat färg till socialfascistisk diktatur, och till en socialimperialistisk supermakt, *då* vill nämligen trotskisterna försvara den s k utsatta, degenererade arbetarstaten.⁵

När trotskisterna påstår, att Sovjetunionen är en degenererad arbetarstat så visar det bara att de ingenting förstått av statens klasskaraktär. Marxismen-leninismen lär, att staten alltid är ett organ för den härskande klassen. När proletariatet genom en väpnad socialistisk revolution krossat den borgerliga statsapparaten så upprättar det sin egen diktatur och förtrycker den tidigare, härskande kapitalistklassen. Säger inte Lenin följande:

”Endast den som tillägnat sig den väsentliga Marx’ lära om staten, som har förstått att en klassdiktatur är nödvändig inte bara för varje klassamhälle, inte bara för proletariatet som har störtat bourgeoisin, utan också för hela den historiska period som skiljer kapitalism från det klasslösa samhället från kommunism”. Ur *Staten och revolutionen*.

Men vad det gäller trotskismen, trotskisterna, så finns det bara en byråkrati i Sovjet, men inte en klass, utan en del av arbetarklassen, visserligen en parasitisk klass, parasitisk del av arbetarklassen, för att tala med Ernest Mandel. Den här byråkratin har inga oberoende vinstintressen, den har inga oberoende rötter i ekonomin, säger också Mandel. Det är enastående märkligt. För första gången i historien så existerar ingen härskande klass i ett klassamhälle. Vem beslutade om att rätta produktionen efter profit i Sovjet? Vem beslöt om mordet på drygt 60 arbetare i Novotjerkassk 1960? Vem beslöt om inmarschen i Tjeckoslovakien 1968? Vem beslöt om Sovjets militära upprustning? Ingen tydligen, det finns ju ingen härskande klass (burop). Eller har arbetarklassen beslutat allt detta? Visserligen under byråkratins ledning, vilken masochism i så fall (burop).

Kamrater, vilken strategi har KAF i kampen för den socialistiska revolutionen? De är egentligen bara simpla reformister, i vänsterfraser. Låt oss ta ett konkret exempel för att visa detta. KAF i Sverige ställer idag upp en rad dagskrav för att lägga sig så nära som möjligt revisionistpartiet Vpk som det bara är möjligt. I broschyren ”Mot arbetslöshet och hemslaveri” så kräver KAF:

”Vi säger att 6-timmarsdagen behövs nu, att den bör genomföras omedelbart, att det enda som avgör den 6-timmarsdag vi ska genomföra är vår egen styrka”.

Men, vad krävs då för att genomföra 6-timmarsdagen, när det kommer till kritan? En ”krisplan” behövs det bara. Och man fortsätter:

”Men en sådan plan måste också visa hur 6-timmarsdagen ska bekostas. Det innebär att vi ska kunna utarbeta vår plan för 6-timmarsdagen som vi också upprättar vår kontroll över alla tillgängliga resurser i samhället. Vägrar arbetsköparna att öppna sina räkenskapsböcker, tar vi över kontroll

⁵ Ett påpekande, bara: observera, att det i citatet från övergångsprogrammet står talat om störtande av byråkratin som den viktigaste politiska uppgiften inom Sovjetunionen. Detta menar vi var en helt korrekt ståndpunkt – liksom det är det än idag. Däremot stod den Fjärde Internationalen under andra världskriget för ett obetingat stöd för den degenererade arbetarstaten gentemot Nazisttyskland. Precis som vi idag skulle försvara Sovjet gentemot ett imperialistiskt angrepp i ett tredje världskrig.

Till skillnad från vad SKP påstår har alltså vår grundläggande inställning till Sovjetunionen legat fast ända sedan övergångsprogrammet skrevs – vilket inte är så konstigt med tanke på att Sovjetunionen var lika lite kapitalistiskt då som nu, men samtidigt lika lite arbetarstat som nu: d v s dess sociala karaktär har inte förändrats!

över företagen utan ersättning. Utan ersättning därför att vi vägrar låta oss stjälas två gånger”.

Kamrater, det finns alltså ett litet, litet problem, när det gäller genomförande av 6-timmarsdagen. Nu omedelbart. Den socialistiska revolutionen måste också genomföras nu, omedelbart. Arbetarklassens övertagande av produktionsmedlen ska tydligt också ske samtidigt som kapitalistklassen innehar statsmakten!

I sitt program: ”Arbetarklassens befrielse kan bara vara dess eget verk” så skriver KAF:

”I den kampen kan vi förverkliga vår egen regering, den verkliga arbetarregeringen som med vårt stöd genomför en krisplan grundad på våra behov. Den skulle utan ersättning beslagta alla tillgångar som samlas ihop i affärsbanker. Den skulle också omedelbart förstatliga alla viktiga industrier”.

Det, kamrater! Allt detta ska ske medan kapitalisterna lugnt rullar tummarna och ser på. KAF skriver:

”Arbetsköparnas försök att inleda inbördeskrig med hjälp av sina väpnade band måste avvärjas medelst upplösning av alla militär-, polis-, och väktarstyrkor”.

Det är reformism av renaste vatten! Bourgeoisin kommer nämligen aldrig att acceptera detta frivilligt, de kommer aldrig att rulla tummarna. De kommer omedelbart att använda statsapparaten, d v s sina väpnade styrkor, för att slå när varje revolutionär resning. Därför måste arbetarklassen och dess förbundna under ledning av det kommunistiska partiet i en väpnad socialistisk revolution först krossa den borgerliga statsapparaten, d v s upprätta den proletära diktaturen, för att därefter förstatliga de viktigaste produktionsmedlen (applåder).

Historiens lärdom på denna punkt är otvetydig, alltifrån Oktoberrevolutionen 1917 till det tragiska nederlaget i Chile 1973, där den borgerliga statsapparaten hela tiden förblev intakt. Allt detta visar att trotskisterna än en gång inte har förstått statens klasskaraktär. Men om den socialistiska revolutionen segrar i ett land då finns trotskisterna till hands och säger det är omöjligt att bygga socialismen i ett land. Man frågar sig: Varför ska arbetarklassen kämpa för den socialistiska revolutionen om socialism sedan är omöjlig att bygga? (rop: ”i ett land!”)

Bakom dessa attacker finns det teoretiska fikonlövet, den permanenta revolutionen. Trotskij sa angående Sovjetstaten: ”Arbetarklassen i Ryssland kommer oundvikligen, om den är utlämnad åt sina egna resurser att krossas av kontrarevolutionen när bönderna vänder ryggen åt dem”. Därför behövde enligt Trotskij den ryska arbetarklassen direkt statligt stöd från det europeiska proletariatets sida. Nej, uppenbarligen så ska arbetarklassen vänta tills dess att revolutionen kan äga rum *samtidigt* i alla länder över hela världen, d v s aldrig. (burop).

När Kinas Kommunistiska Parti och Röda Armén förlitar sig på bondemassorna som huvudklass i befrielsekriget mot den japanska imperialismen, genom att arbetarklassen förblev den ledande kraften, utdömde Trotskij denna linje. Hän förespråkade istället blodiga sammanstötningar mellan ”de väpnade bönderna och de avancerade arbetarna”. Ja, han gick t o m så långt som att revolutionen kan leda till katastrof, d v s en ny massaker på arbetarna och bönderna som hyllas av borgarklassen.⁶

Kamrater, vi känner alla historiens gång. Då det kinesiska folket och dess röda armé under ledning av Kinas Kommunistiska Parti och ordförande Mao Tse Tung så fullständigt

⁶ Trotskij förespråkade sannerligen inga ”blodiga sammanstötningar” mellan bönder och arbetare. Däremot förutspådde han 1932 att detta kunde bli *en av flera möjliga utvecklingsvägar* för den kinesiska revolutionen – ”massakern”, som Per-Åke Lindblom så vårdslöst talar om, var en annan sådan.

Den här lögnen har upprepats förut – av de dåvarande KFml-arna Kurt Wickman och Lars Gustafsson: ”Marxism eller trotskism” (oktoberförlaget 1972), varifrån Per-Åke Lindblom tycks ha hämtat det mesta av sin ”kunskap” om trotskismen. Men den har också tillbakavisats förut, liksom alla andra liknande lögner – i t ex ”Lögnens renässans” (Fjärde Internationalen 7 -8/72) [Se [Inledning till ”Lögnens renässans”](#) på marxistarkivet], det numera klassiska svaret på Wickman-Gustafssons alster. Läs den!

tillintetgjorde de japanska imperialisterna, Chiang Kai Check-klicken och en handfull trotskister. De kinesiska trotskisterna stod nämligen i tjänst hos de japanska imperialisterna. Den japanska säkerhetstjänsten skrev:

”Man måste stödja trotskistgruppen och hjälpa den till framgång, så att dess verksamhet blir till fördel och nytta för imperiet, ty dessa kineser motarbetar landets enande. Deras arbete utmärker sig genom hög teknik och stor skicklighet”.⁷

I land efter land, i Sovjetunionen, Kina, Albanien och Vietnam har trotskisterna agerat till öppna kontrarevolutionärer och stått i imperialismen, fascismen och reaktionens tjänst.

Kamrater, på söndag har vi val. KAF ställer också upp till val, men varför? KAF stöder den socialdemokratiska regeringen framför en öppet borgerlig regering och vill säkra VPK:s riksdagsrepresentation. Det här är bara ytterligare ett bevis för att KAF är en vänsterflygel till revisionistpartiet, i grunden en reformistisk organisation, ty den socialdemokratiska regeringen är faktiskt monopolkapitalets bästa bundsförvant. Men är det inte en typisk trotskistisk inkonsekvens? Vore det inte säkrast att KAF inte ställde upp i valet utan uppmanade till röstning på revisionistpartiet istället som Förbundet Kommunist?

Kamrater, trotskismen har alltid gått imperialismens, fascismens och reaktionens ärenden. Idag stöder KAF öppet den farligaste supermakten, Sovjetunionen. De vill inte heller försvara Sverige mot USA, ty KAF betraktar det nationella oberoendet som kontrarevolutionärt. Ockupation, angrepp och underkastelse under ockupationsmakten är tydligen revolutionärt. I sin dagliga praktik tjänstgör KAF som en vänsterflygel till revisionistpartiet. KAF bekämpar den socialistiska revolutionen lika ihärdigt som kapitalisterna själva. Ja, skulle den socialistiska revolutionen segra i Sverige så har trotskisterna redan lovat att bekämpa den för den kan ju inte segra i ett land. (burop). Minns Ho Chi Mins ord:

”Absolut ingen allians, inga eftergifter gentemot trotskister. Det gäller att till varje pris blottlägga den roll de spelar som handgångne män åt fascisterna och tillintetgöra dem politiskt”.

---

⁷ Vare sig detta citat är äkta eller förfalskat, är dess innehåll fel i sak. Det råder ingen tvekan om vilken ståndpunkt Trotskij intog 1937 i frågan om en allians mellan KKP och Kuomintang i försvarskriget mot Japan. Det finns en rik dokumentation, som är helt entydig. *Trotskij var för en allians mellan KKP och KMT!* Efter Japans angrepp på Kina gjorde Trotskij ett flertal uttalanden om Kina, i vilka vi ska referera några huvudpunkter här:

I ett uttalande till pressen den 30 juli 1937 förklarade Trotskij att Japan var den svagaste länken i den kapitalistiska kedjan. Genom sin kombination av feodalism, militarism och fascism hade landet lagrat upp en serie motsättningar som man nu sökte avleda genom ett krig. Resultat skulle på lång sikt endast bli att landet ställdes inför en revolutionär situation. Kriget mot Kina var ett hopplöst försök att lösa de inre motsättningarna. Kinas försvarskrig var helt rättfärdigt, och Trotskij uppmanar alla arbetarorganisationen att stödja Kina, och alla progressiva organisationer i Kina måste ”utan att överge sina program, eller sin politiska självständighet, uppfylla sin plikt i befrielsekriget, oavsett deras attityd till Chiang Kai-sheks regering”. Sovjetunionen måste stödja Kina med vapen och utrustning, och det är ingen som helst tvekan om att Kina kommer att vinna kriget, även om det kan bli ett mycket utdraget krig

I ett brev till Diego Rivera en dryg månad senare, tar Trotskij upp en polemik mot de sekterister som menar att ett försvar av Kina tillsammans med Chiang vore en eftergift åt socialpatriotismen. I detta brev påminner Trotskij om att Kina är ett kolonialt land och att marxister alltid har försvarat koloniernas rätt att bekämpa imperialismen och sett detta som något progressivt.

”I Fjärran Östern har vi ett klassiskt exempel. Kina är ett halvkolonialt land som Japan mitt för våra ögon förvandlar till en koloni. Japans kamp är imperialistisk och reaktionär. Kinas kamp är frigörande och progressiv”.

Man får naturligtvis inte hysa några illusioner om Chiang och KMT, fortsätter Trotskij. Chiang är arbetarnas och böndernas bödel. Men nu, inför hotet av ett imperialistiskt angrepp, tvingas han kämpa mot Japan för att försvara de rester som finns av landets självständighet. Detta möjliggör en allians. Men det finns också risker för att Chiang förråder kampen. Därför måste arbetarorganisationerna bevara en fullständig programmatisk och organisatorisk självständighet. Den enda möjligheten att vinna inflytande bland arbetarna, bönderna och soldaterna och sålunda på sikt störta Chiang är att nu delta i kampen. (uppgifterna är hämtade från ”Lögnens renässans”, sid 62 – 63 [se [Om kinesiska revolutionen 1925-27](#)]).

Så var det med den ”tjänstgöringen hos de japanska imperialisterna”!

Kamrater. Ner med trotskismen! Leve Marxismen-Leninismen! Leve Sveriges Kommunistiska Parti! (applåder)

Längre not om nationella frågan (Not 1 i den stencilerade skriften)

Vi har inte kunnat återfinna detta citat hos Lenin, och vi vet därför inte om det är korrekt återgivet eller om det är en förfalskning.

[*MF anm (2013)*:

Citatet är från artikeln [Om en karikatyr på marxismen och om imperialistisk ekonomism](#), skriven på hösten 1916. Artikeln handlar om det pågående imperialistiska kriget, där Lenin menar att "fosterlandsförsvar" är felaktigt, men samtidigt betonar han att det mycket väl kan förekomma andra krig, där "fosterlandsförsvar" måste stödjas, nämligen befrielsekrig som är riktade "mot imperialistiska, dvs förtryckande, makter från förtryckta (exempelvis koloniala folks) sida". Det är således detta Lenin syftar på när han i citatet talar om "ett demokratiskt krig".

Den översättning (från *Valda verk i 10 band*) som finns på marxistarkivet har något annorlunda ordalydelse än PÅL:s citat. Här följer den nyare översättningen (med den utelämnade meningen inkluderad):

nationernas självbestämmande är endast ett av de demokratiska kraven, som principiellt inte skiljer sig från de andra. "Världsherravälde" är kort sagt innehållet i den imperialistiska politiken, som det imperialistiska kriget är en fortsättning på. Att förneka "fosterlandsförsvar", dvs deltagande i ett demokratiskt krig, är en absurditet, som inte har något med marxism att skaffa.

]

Vad vi däremot kan säga med säkerhet, är att det – vare sig det är korrekt citerat eller förfalskat – inte kan användas för att illustrera Lenins syn på fosterlandsförsvaret och det nationella självbestämmandet i de imperialistiska länderna. För att visa det måste vi tyvärr reda upp en del citat, vilket kommer att tynga ner läsningen. Men vi tycker att det är viktigt att rentvå Lenin från SKP:s försök att framställa honom som försvarsivrare, varför läsaren får ursäkta.

Först och främst, hur definierar Lenin begreppet?:

"Med nationernas självbestämmande menas deras statliga avskiljande från kollektiv av annan nationalitet, upprättandet av en självständig nationell stat...det vore oriktigt att med självbestämmanderätt förstå någonting annat än rätten till egen statlig existens" (Lenin: "Om nationens självbestämmanderätt", *Valda Verk* 1:2 sid 330).

Den nationella rörelsen är enligt Lenin till sitt innersta väsen en *borgerlig* kamp. Detta därför att rörelsens ekonomiska grundval är kapitalismens uppkomst och dess krav på en enhetlig, stor marknad. Den nationella staten är den som "bäst tillfredsställer dessa den moderna kapitalismens krav." (Lenin, a.a, samma sida) Kampen för nationell självbestämmanderätt hänför sig "helt och uteslutande" till den politiska demokratins område (Lenin: *Samlade skrifter i urval*, band 9, sid 203), och måste "liksom...alla den borgerliga demokratins huvudkrav underordnas den omedelbara revolutionära masskampen för att störta de borgerliga regeringarna och förverkliga socialismen". (Lenin, a.a, sid 218)

Kampen för nationell självbestämmanderätt är alltså *enbart* en borgerlig kamp för politiskt avskiljande. Proletariatet stödjer denna kamp, men underordnar den klasskampens intressen. Det innebär att medan proletariatet (även i det förtryckande landet) alltid stöder *rätten* till avskiljande, så är det inte säkert att man *i varje enskilt fall* ska kämpa för just det avskiljandet. Det måste avgöras i varje speciellt fall med hjälp av konkreta analyser, om proletariatet skulle tjäna på avskiljande. Därför stödjer, med Lenins ord, proletärererna bourgeoisins kamp för

nationell självbestämmanderätt ”*endast villkorligt*” (Lenin: ”Om nationernas självbestämmanderätt”, VV 1:2 sid 344)

”Bourgeoisin skjuter alltid sina nationella krav i förgrunden. Den ställer dem ovillkorligt. För proletariet är de underordnade klasskampens intressen. Teoretiskt kan man inte på förhand garantera, att en viss nations avskiljande eller dess likaberättigade ställning med en annan nation kommer att fullborda den borgerligt-demokratiska revolutionen; för proletariet är det viktigt att *i båda fallen* trygga den egna klassens utveckling; för bourgeoisien är det viktigt att försvåra denna utveckling och hålla tillbaka proletariets intressen för den ”egna” nationens intressen. Därför inskränker sig proletariet till ett så att säga negativt krav på självbestämmanderättens erkännande utan att vare sig garantera något åt någon nation eller förplikta sig att ge något på en annan nations *bekostnad*.” (Lenin, a.a, sid 344 – 45)

”Det /proletariet/ erkänner likaberättigandet och den lika rätten till en nationell stat, men högre än allt skattar och ställer det förbundet mellan proletärerna inom alla nationer, och det värderar varje nationellt krav och varje nationellt avskiljande utifrån arbetarnas klasskamp....För så vitt en förtryckt nations bourgeoisie kämpar emot en förtryckande/ kommer vi alltid och i varje fall att beslutsammare än alla andra ta ställning ,för dem, ty vi är de djärvaste och konsekventaste fienderna till förtrycket. I den mån en förtryckt nations bourgeoisie försvarar sin egen borgerliga nationalism, är vi mot den” (Lenin, a.a, sid 346 – 47) .

Den nationella självbestämmanderätten är därför en *relativ* princip: ”Ingen marxist som inte avsvurit sig marxismens och socialismens grundläggande idéer kan förneka att socialismens idéer måste dominera över den nationella självbestämmanderättens” (Lenin i debatt om Brest-freden i januari 1918, citerat i Fischer: *Lenin*, Aldus 1967, sid 205). Och därmed står det helt klart varför Lenin inte stod för den linje som Per-Åke Lindblom tillvitar honom: att kommunisternas uppgift är att försvara även de mindre imperialistiska ländernas nationella självbestämmande med vapen i hand och att därför delta i fosterlandsförsvaret.

Det är fel *för det första* därför att den nationella frågan i dess leninska bemärkelse i de imperialistiska länderna inte är brännande. Ja, Lenin gick faktiskt *redan 1914* så långt som att säga att den i flertalet av dem ”för länge sedan /var/ löst”. (Lenin: ”Om nationernas självbestämmanderätt”, sid 339) – detta till skillnad från kolonierna, som då ännu inte erövrat sin politiska självständighet. De nationer, som erövrat denna, har alltså uppnått nationellt självbestämmande enligt den leninska definitionen. Vad de nationella bourgeoisier i dessa länder – i högre eller mindre utsträckning – kämpar för är ökat ekonomiskt och politiskt *oberoende*. Men detta har enligt Lenin *inte ett dugg* att göra med kampen för nationell självbestämmanderätt:

”Att de små staterna är ekonomiskt avhängiga av de stora, att de borgerliga staterna sinsemellan kämpar om att rovgirigt undertrycka andra nationer,..att det existerar imperialism och kolonier – ...allt detta har inte det ringast med saken att göra, det har absolut ingenting att göra med frågan om de nationella rörelserna och den nationella staten.” (Lenin, a.a, sid 331).

Man får inte, menar Lenin, bryta ut ”frågan om nationernas politiska självbestämmande i det borgerliga samhället och deras statliga självständighet med frågan om deras ekonomiska självständighet och oavhängighet”. (Lenin:, a.a, sid 331). Men det är just vad Per-Åke Lindblom och SKP gör, när de talar om de mindre imperialisternas kamp mot de stora som en kamp för nationellt självbestämmande.

För det andra såg vi att Lenin menade att det var felaktigt att villkorslöst ge sitt stöd åt varje kamp för självbestämmande. Kommunismens agerande avgörs i varje konkret fall av klasskampens och den revolutionära kampens krav. Och detta gäller givetvis i minst lika hög grad, då kampen överhuvudtaget inte gäller frågan om den nationella självbestämmanderätten, utan frågan om ”ekonomisk självständighet och oavhängighet”. En sådan kamp kan kommunisterna *omöjligt* ge sitt allmänna stöd. Skälet till att vi är för det demokratiska kravet på nationell självbestämmanderätt är att genomförandet av dylika borgerligt-demokratiska krav underlättar

för proletariatet att förverkliga sina socialistiska uppgifter och *inte av någon annan anledning*. Men ett sådant resonemang kan definitivt inte tillämpas på krav om ekonomiskt oberoende. Att allmänt tala om det rättfärdiga i att ”små” stater värjer sig mot ”supermakternas” ”hegemonism”, det är att ta ställning för de mindre kapitalisterna mot de stora, och *inte i ett enda avseende* att tillämpa principen om nationell självbestämmanderätt. Det är därför *absolut felaktigt* att generellt ge sitt stöd åt de ”små” staternas ekonomiska självständighetssträvanden gentemot ”supermakterna”. Ett sådant stöd – som bara kan vara villkorligt – kan endast ges utifrån en konkret analys av den konkreta klasskampssituationen. Och Lenins analys av denna var schematiskt beskrivet, att kommunisterna måste stödja *koloniernas* kamp för självbestämmanderätt, men avvisa deltagande i försvaret av de *imperialistiska* staternas omfördelningskrig. Om Per-Åke Lindbloms Lenincitat är någorlunda korrekt återgivet bör det alltså i själva verket handla om hur kommunisterna ställer sig i en kolonial befrielsekamp (observera att Lenin talar om ett *demokratiskt* krig). Och i det läget är det givetvis en ”absurditet” att gå emot ett deltagande i kriget. Att Lenin inte på något vis drog samma slutsatser beträffande krig mellan imperialistiska stater, att han istället då ansåg det som en ”absurditet” att delta i fosterlandsförsvaret, det är väl känt och dokumenterat. Och Per-Åke Lindbloms försök att framställa honom som en ynkelig hemvärnsgubbe faller platt till marken när man ställer det mot vad den verklige Lenin sade:

”Alla småborgare, alla förslöade och okunniga bondgubbar resonerar just så ...: ’Fienden har trängt in i mitt land, inget annat angår mig.’

En socialist, en revolutionär proletär, en internationalist resonerar annorlunda: avgörande för krigets karaktär (om det är reaktionärt eller revolutionärt) är inte vem som angripit och i vems land ”fienden” står utan *vilken klass* som för kriget och vilken politik det utgör en fortsättning på. Om kriget är ett reaktionärt, imperialistiskt krig, d.v.s. ett krig som förs av två världsomspännande grupper av den imperialistiska, erövringslystna, rovgiriga, reaktionära bourgeoisin, så blir varje bourgeoisin (t.o.m. i ett litet land) delaktig i plundringen, och det är min uppgift som representant för det revolutionära proletariatet att förbereda *den proletära världsrevolutionen* såsom den *enda* räddningen undan världsslaktningens fasor. Jag får inte resonera utifrån ”mitt” lands synpunkt (ty så resonerar en ömklig och inskränkt nationalistisk småborgare som inte förstår att han är en bricka i den imperialistiska bourgeoisins händer) utan från den synpunkten, att jag måste delta när det gäller att förbereda, propagera och påskynda den proletära världsrevolutionen.

Detta är internationalism, detta är internationalistens, den revolutionära arbetarens, den verkliga socialistens uppgift.” (Lenin: [Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky](#)).

Och detta är också den Fjärde Internationalens ståndpunkt och uppgifter. Så var det med den saken!

Trotsky, Lenin och Kamenev 1919

Klas Eklund, KAF, inlägg 1

Först ska jag bara säga en sak som inte direkt hör till själva inlägget. Det var nämligen så att Per-Åke Lindblom från SKP talade väldigt mycket om vår bedömning av Sovjetunionen idag. Vi kommer inte i den här debatten idag att ta upp vår bedömning av Sovjetunionen idag speciellt (burop), därför att ämnet för debatten är ”Den socialism vi kämpar för och vägen dit”. Och nu råkar det vara så att vi anser inte att Sovjetunionen är ett socialistiskt land. Vi ska inte diskutera den socialism vi inte kämpar för, för det första (applåder). För det andra är frågan om Sovjetunionens karaktär så fruktansvärt stor och omfattande att det är fullkomligt löjligt att tänka sig att vi på 5-minutersinlägg skulle kunna reda ut frågan och bevisa något om Sovjetunionens karaktär. Vi lämnar alltså frågan här.

Om ni vill diskutera Sovjetunionens karaktär med oss så uppmanar vi er i stället att ställa upp på en annan debatt med oss, efter valet gärna, där vi diskuterar frågan om Sovjetunionens karaktär. Vi utmanar alltså er i så fall på ytterligare debatt: Är Sovjetunionen kapitalistiskt? Den tar vi gärna med er efter valet. Men ikväll ska vi diskutera den socialism vi kämpar för (applåder).

Nu till själva inlägget. Jag ska bara först svara på en kort fråga som Per-Åke Lindblom började med att ställa: ”När någonsin ledde trotskisterna en segerrik socialistisk proletär revolution?” Svar: I Ryssland 1917 (skratt, applåder).

Sen kommer jag in på frågan om trotskisterna och fosterlandsförsvaret och vår inställning till ”socialimperialisternas” anfall på Sverige. Där ska jag bara säga för det första så är det ju självklart att eftersom vi inte anser att Sovjetunionen är imperialistiskt så delar vi inte er värdering av att imorgon kommer de rusiga kosackerna att anfalla det lilla värnlösa Sverige. Det gör vi inte. Vi tycker att det är en fullständigt grotesk liknelse. För oss är det ungefär som att tro att Kina skulle anfalla Japan imorgon. Förresten undrar vi hur SKP skulle ställa sig om Kina skulle anfalla Japan. Skulle ni då försvara Japans nationella oberoende?

Om vi nu ska resonera hypotetiskt, låt säga att Sovjetunionen skulle anfalla Sverige, när skulle det kunna ske? Om vi ska resonera hypotetiskt och ge ett hypotetiskt svar på den hypotetiska frågan, så skulle jag kunna tänka mig två exempel när man kan tänka sig ett krig mellan Sverige och Sovjetunionen.

För det första som en del av ett tredje världskrig, antingen i uppladdningen inför ett tredje världskrig eller som en del av själva världskriget. I så fall så skulle frågan för oss stå imperialism kontra de landvinningar från Oktoberrevolutionen som trots allt finns kvar i förvriden form i Sovjetunionen. Vi måste inse att i ett tredje världskrig så skulle imperialismen, precis som den alltid har försökt ända sedan Sovjetstaten bildades, och som den har försökt även efter 1956 – för konstigt nog har ingen imperialist någonstans i världen insett att dom har makten i Sovjet – så skulle de försöka krossa Sovjetunionen. För vår del kulle vi i det läget se kampen mot imperialismen som huvudfrågan. Och det är betydelsen av att vi skulle, som Per-Åke Lindblom citerade, ”samordna våra styrkor med den utsatta arbetarstaten”. Observera att det står den *utsatta* arbetarstaten.

Det här betyder emellertid *inte* att vi skulle försvara den sovjetiska reaktionära byråkratin. Det betyder tvärtom att vi skulle passa på tillfället att, i den mån det överhuvudtaget var möjligt med våra styrkor, att attackera denna byråkrati, att hjälpa till att störta denna byråkrati. För det bästa försvaret för Oktoberrevolutionen är just att störta den byråkrati som finns i Sovjetunionen, att vidareutveckla den sociala revolutionen i Sovjetunionen genom att göra en politisk revolution.

Det andra alternativet jag skulle kunna tänka mig: Ett krig mellan Sovjetunionen och Sverige,

det är att reaktionärerna i Sovjetunionen skulle satsa på att invadera Sverige för att stoppa en revolutionär utveckling, ren revolutionär process, i Sverige. I det läget så skulle givetvis trotskisterna stå *i främsta ledet* för att försvara den svenska revolutionen mot den sovjetiska invasionen. Men vi skulle inte stå där som en del av den borgerliga svenska militärapparaten och vi kommer inte att kämpa för "Sverige". Utan vi kommer att försvara den svenska revolutionen, som en del av den socialistiska världsrevolutionen, och vi kommer att kämpa som en del av den revolutionära arbetarmilisen som i ett sådant läget otvivelaktigt kommer att existera. Och vi kommer att använda den här milisen, dels till att sprida revolutionen till den Röda Armén, och också till att krossa de sista resterna av den borgerliga försvarapparaten i Sverige. Det menar vi är internationalism Det menar vi är den grundläggande korrekta inställningen till fosterlandsförsvaret i ett imperialistiskt land. *Inte en man inte ett öre till den borgerliga imperialistiska armén i Sverige.* (applåder)

Det kommer redan nu att dra över tiden, för det kom upp en fråga här nämligen, frågan om Norge. Jag har visat på i de här exemplen, hur vi kan utnyttja den borgerliga krigsmakten på det här viset. Nu pratade Per-Åke Lindblom om marxist-leninisternas försvar för nationens oberoende och alla sådana saker, och jag citerar från SKP:s flygblad som delades ut: "Före och under andra världskriget spelade de, (trotskisterna alltså), rollen som fascisternas vänstra flank i land efter land. Där vägrade de att försvara den egna nationen mot de fascistiska angriparna, som exempelvis Norge, och istället försökte de vända vapnen gentemot den egna regeringen".⁸

Fjärde Internationalens linje i och under andra världskriget, och åren 1939 och därefter var att vända vapnen gentemot den egna regeringen, det är riktigt, men också att gå i spetsen för motståndet, det folkliga motståndet mot fascismen med vapen i hand och bekämpa de tyska ockupationstrupperna. Det gjorde trotskisterna där de fanns, i Tyskland, i Frankrike och även i Norge där det tyvärr bara fanns en handfull trotskister.

Men vad gjorde "Marxist-leninisterna" då, stalinisterna som påstår sig försvara fosterlandet mot den nazistiska invasionen?? Jag har här i min hand *Arbeideren* (talaren håller upp tidningen), norska kommunistpartiets tidning, från den 22 april 1940, 13 dagar efter den nazistiska invasionen i Norge. Om det kommer att gå kalla kårar efter ryggen på er när jag läser upp det här så beror det inte på trotskistiskt förräderi. Jag citerar ordagrant vad som står här.

Det här var Molotov-Ribbentroppaktens år, det var det år när Sovjetunionen hade ingått en pakt med Tyskland, när Sovjetunionen skickade stora krigsmaterialleveranser till Tyskland, när Sovjetunionen utlämnade antifascistiska flyktingar som flytt till Sovjet tillbaka till Tyskland och det var det år man uppmanade och uppmuntrade kominternpartierna att gå i spetsen för att krossa det folkliga motståndet mot fascismen där fascisterna intervenerade. Hur yttrade sig detta i Norge?

På tidningens första sida här publicerades vid sidan om en artikel om 70-årsdagen av Lenins födelse, den officiella tyska krigskommunikén om invasionen – utan kommentar! I en annan förstasidesartikel instämmer norska kommunistpartiet i att det är den *engelska* imperialismen som provocerat Hitlerarmén till anfall. En kort notis på framsidan anger också att det hölls tyska trupperader i Oslo med anledning av Hitlers 50-årsdag. Förnöjsamt konstaterar tidningen också att det samlats en massa människor på platsen.

På frågan om vad den norska arbetarklassen skulle göra så säger ledaren, alltså *ledarartikeln* i tidningen, följande:

"För vår egen skull, för det norska folkets skull, är det nödvändigt att det blir ett slut på den rörelse

---

⁸ Detta är citerat från ett flygblad, som delades ut av SKP inför mötet, och som bar rubriken: "Varför måste KAF krossas?".

som de tyska ockupationstrupperna kan uppfatta som fientliga handlingar emot sig... Därför är det i det norska folkets intresse att detta motstånd upphör, och att alla krafter förenas om den fredliga uppgiften att göra det så bra och tryggt för oss alla som det är möjligt under denna situation. Därför bör allt passivt och aktivt motstånd i de ockuperade områdena upphöra, och en skarp uppmaning bör riktas till befolkningen i de övriga områdena att bidra till att det blir fred i Norge. Allt taget i beaktande har vårt folk i både de ockuperade och icke ockuperade områdena endast ett intresse, att det blir fred i vårt land och att de i vart fall inte offras norskt blod i stormaktskriget. Kring denna uppgift måste alla goda krafter samlas. Arbetarklassen bör gå i spetsen.” (rörelse i salen).

Den norska arbetarklassen skulle alltså gå i spetsen för att tvinga tillbaka det folkliga motståndet mot fascismen. Ni kallar oss förrädare... Jag tycker inte vi behöver säga vad vi kallar er efter det här (applåder).*

Vad vi tyder det här till är att riktiga stalinister och maoister alltid sluter bakom deras egen imperialism när det tjänar den byråkrati de för tillfället tjänar, och å andra sidan går emot den, eller lägger ner vapnen, när det också tjänar den byråkrati de tjänar. Det är därför som de då gick emot försvaret mot fascismen, därför att, det då tjänade Sovjetbyråkratin, och det är därför som SKP idag kräver upprustning för att det tjänar den kinesiska byråkratin.

Det är därför deras försvarsbroschyr, den lilla spräcklade, kamouflagemålade saken här (skratt)⁹, ställer paroller som: ”Cykeln får inte försvinna ur försvarsorganisationen! Skyddsrum åt alla. Alla befäl måste få rätt till ett meningsfullt arbete: Sen vill dom ha bort kadaverdisciplinen. Och skälet till att dom vill ha bort den är. Jag citerar: ”Den blinda lydningen gör att utbildningen blir innehållslös och ineffektiv och truppersnas stridsduglighet dålig.” Det är därför som MLK, som i årets val röstar på SKP, genomförde evakueringsövningar på sitt sommarläger (skratt). Det är därför som SKP hetsar mot alla officerare som inte är pålitliga reaktionärer. Jag citerar återigen: ”De landsförrädiska elementen inom officerskåren (som t ex officerare som stödjer Vpk kan man tänka sig) måste dras fram i ljuset, avslöjas, avskedas och ersättas med patriotiskt sinnade militärer!

Ja, vi är landsförrädare, och vi är förbannat stolta för att vara landsförrädare (applåder). För det här är precis samma sak som när Rosa Luxemburg sa att de tyska socialdemokraterna 1914 borde skriva på sin devis, nämligen ”Proletärer i alla länder förena er i fredstid. Och slakta varann i krigstid”. (applåder)

Anders Berge, SKP, inlägg

Kamrater. Vi har samlats här ikväll för att diskutera socialismen och världsläget. Innan jag kom hit så funderade jag lite på hur trotskisterna skulle lägga upp det här ikväll. Nu kommer de med ett utspel att vi inte ska diskutera vad som hänt i Sovjet. Jag måste säga att det här utspelet överträffar mina vildaste fantasier om vad de skulle hitta på här.

Men granskar vi närmare vad det är som trotskisterna egentligen säger om Sovjet så framstår det som ganska klart varför de önskar att få bort den diskussionen. Trotskisterna vill inta en kritisk hållning till dagens Sovjetunionen, men det syftar bara till att dölja vad som är kärnan i deras linje att förneka att Sovjetunionen är en aggressiv imperialistisk supermakt.

Vad är egentligen Sovjetunionen? Vem härskar där? Ja, när trotskisterna ska ta upp det här så säger de så här: ”Vi menar inte att arbetarna styr politiskt i Sovjet. Det vore idiotiskt”. Vilka är det då som styr egentligen? Är man marxist, vill man ju då hävda att då är det en annan klass som har tagit makten i det landet. Men det anser inte trotskisterna. De inser att det här skapar lite problem. De konstaterar själva så här: ”Det är här vårt problem uppstår. Det är ett

* Om händelserna i Norge vid den nazistiska ockupationen 1940 och kommunistpartiets politik, se [Det norska kommunistpartiet under den nazistiska ockupationen 1940-41](#) av Stig Eriksson.

⁹ Talaren visar upp SKP:s försvarsbroschyr *Ett enat folk* (Oktoberförlaget 1975). Citatet om kadaverdisciplinen står på sid 44 och citatet om de patriotiska officerarna.

metodologiskt problem.” Och det kan man ju säga. (skratt). Det är det minsta. Hur löser man nu den här metodologiska svårigheten hos trotskisterna? Jo, man säger så här att Sovjet det är inte en arbetarstat ”i betydelsen av direkt klasstyre.” Men likafullt, och här kommer finessen, så är det en arbetarstat i ”mycket bred historisk mening” (skratt). Och vem är det då som härskar i den här arbetarstaten i mycket bred historisk mening? Jo, det säger man är ”en parasitisk del av arbetarklassen”.

Men vad är nu det här för någonting? Kärnan i allt det här lull-lullet som trotskisterna kommer med det är att man förnekar att det förs en klasskamp om statsmakten mellan proletariatet och bourgeoisin under lång tid efter revolutionen, och att det är fullt möjligt för bourgeoisin att komma tillbaka och gripa statsmakten, och att när arbetarklassen förlorar sin diktatur så har den ingen barriär för att hindra en sådan utveckling, och att revisionismen, den moderna revisionismen är just den rörelsen och strömning som uttrycker den nya bourgeoisins kamp för att komma tillbaka.

Och när trotskisterna sen ska försöka bevisa sin syn på Sovjet så tvingas de att hejdlöst försköna förhållandena som råder i det landet. En av deras stora ideologer, Ernest Mandel säger så här: ”Det är uppenbart att det inte är profiten som dirigerar investeringarna. I sådana fall skulle det vara kapitalism i Sovjet.” Nu kan man väl få upplysa Mandel om att faktiskt även ledamöterna i Sovjets vetenskapsakademi medger själva och säger att merparten av investeringarna i dagens Sovjet har just profitens mål. Trotskisterna säger också att man köper och säljer inte produktionsmedel i Sovjet, och då kan man väl få upplysa om att det gör man visst det. Och trotskisterna säger att det är planen i Sovjet som dirigerar ekonomin, och då kan man väl få upplysa om att den här så kallade planen idag och numera den fungerade ramen för ett helt kommersiellt system av företag och statliga organisationer och att den är beroende av informationer och signaler från de här organisationerna, och att företagens och trusternas egna möjligheter att utvecklas och beroende av den profit som de själva kan göra och att en stor del av det som produceras, det skrivs inte ens formellt in i den plan som läggs fram i Sovjet, och att andra delar av den här planen det är bara registreringar i efterhand av de beställningar som kommer in till trustar och andra organisationer. Att det finns en dold inflation som är utbredd och öppet erkänd bland dem som diskuterar sådana problem i Sovjet, och att den inflationen förvandlar planmålen till verklighetsfrämmande siffror, och att direktörerna i företagen får lägga den åt sidan eller hålla på och räkna om den och därmed arbeta utan en egentlig plan.

Men allt det här, det kan inte trotskisterna säga, det kan de inte hålla med om, för de har nämligen bestämt sig för att den moderna revisionismen det är ingen borgerlig strömning, det är inte en strömning som kämpar för kapitalets diktatur mot arbetarklassen, som i en slags ”bred historisk mening” ändå ska ses som en del av arbetarklassens strävanden. Och det är därför som KAF också i Sverige är kritiska mot Vpk, men önskar att partiet ska vara kvar i riksdagen.

Och här går en kärnfråga och skiljelinje mellan SKP och KAF idag. SKP erkänner och förklarar den klasskamp som rasar under proletariatets diktatur, och det är med den bakgrunden som vi diskuterar socialismens problem i Kina, i Sovjet och i andra länder, medan KAF däremot förnekar detta och därmed inte kan förstå när ett land har urartat till en aggressiv imperialistmakt, genom att kapitalismen har upprättats. Och därmed förvandlas trotskismen, när detta har skett till, både i bred historisk mening och konkret här idag, en försvarsadvokat för den sovjetiska socialimperialismen (applåder).

Stefan Lindgren, SKP, inlägg:

Ja, Göte Kildén hade till att börja med några vänliga ord att säga om att SKP och KAF skulle ha en gemensam fiende i Vpk. I nästa andetag ger han sig in på ett av sina vanliga hätska utfall mot Kina. Han använder en kan man säga Fälldinsk infallsvinkel på den kinesiska socia-

lismen (burop), när han påstår att det saknas rättigheter i Kina, och att den kinesiska socialismen skulle var oförenlig med demokratiska rättigheter. Jag ska ta upp några av de lögnen som han hävde ur sig om Kina.

För det första påstod han att de kinesiska kommunisterna har accepterat USA:s bombningar av Hanoi, att man skulle ha gett klarsignal till Nixon under hans besök i Peking.

Göte: ”Det sa jag ju inte”.

Jag får korrigera mig i ett senare inlägg. (skratt). Vad man sa i samtalen som man hade i Peking, det finns faktiskt fäst på papper, och där står det: Den kinesiska sidan fastslog att den beslutsamt stöder alla förtryckta folk i kamp för frihet och oberoende, att folken i alla länder har rätt att välja socialt system i enlighet med sina önskemål, alla utländska trupper ska dras tillbaka till sina egna länder. Det sas också explicit att ingen av parterna förde eller tänkte föra några förhandlingar på någon tredje parts vägnar, eller göra några som helst överenskommelser riktade mot andra stater.

Hur uppfattade de vietnamesiska ledarna det här besöket, och då vill jag påminna om vad Pham Van Dong, medlem i det vietnamesiska arbetarpartiets politbyrå, sa kort innan Nixons besök, under ett besök i Kina:

”Det starka politiska stöd och den stora militära och ekonomiska hjälp som Kinas kommunistiska parti, regering och folk ger är ett lysande uttryck för det kinesiska folkets militanta solidaritet och höga internationalistiska känslor för det vietnamesiska folket. De har givit viktiga bidrag för att stärka det vietnamesiska folkets försvarsförmåga och ekonomiska styrka och gått det vietnamesiska folket inspiration och styrka i kampen mot och besejrande av USA-imperialismens angripande.”

Man sa också under Pham Van Dongs besök från kinesisk sida att man var beredd att göra de största nationella uppoffringar för att bistå de indokinesiska folken i slutstriden. Och man har från vietnamesisk sida senare bekräftat att man från Kina har fått all den hjälp man har begärt.¹⁰

För det andra så fortsätter Göte Kildén, trots de fakta som nu ligger i dagen, att hetsa mot Kinas politik i Chilefrågan. Jag begär att Göte Kildén här idag ska ta tillbaka de lögnen som han har använt mot mig och mot alla kommunister att Kina skulle ha gett juntan stora krediter. Jag begär att efter det som har kommit fram, att det hela från början till slut är en propaganda-produkt från Moskva. (rop från publiken: ”Varför stödde då *Gnistan* lånen först?”), så begär jag att du ska ta tillbaka dina uppgifter.

Du säger att om det blev socialism i Sverige, som den socialism vi kämpar för, då skulle det bli lag på att följa Stefan Lindgrens tänkande. Demagogiskt och lättköpt. Det står i Kinas kommunistiska, i den Kinesiska folkrepubliken författning att det är lag på att stödja det Kinesiska Kommunistpartiets och Mao Tse Tungs tänkande. ”Det är rätt att göra uppror”. Det är till och med lag på att göra uppror i Kina. (applåder). Om det vore som Göte Kildén påstår så skulle Mao ha varit den första som själv fängslats enligt den här förmenta lagen. Han säger nämligen till de kinesiska kommunisterna: ”Ni genomför en socialistisk revolution, men vet

¹⁰ Exakt samma typ av meningsutbyte har ägt rum mellan å ena sidan de vietnamesiska ledarna och å den andra sidan Sovjetunionens Kommunistiska Parti. Men *detta* accepteras däremot inte av SKP som uttryck för de vietnamesiska kamraternas ståndpunkt. Varför?

Varför tar SKP aldrig heller upp de farhågor som de vietnamesiska ledarna upprepade gånger uttalade: att USA skulle lyckas ”splittra de socialistiska länderna” och utnyttja detta till sin fördel i kriget? Varför erkänner inte SKP att det vietnamesiska kommunistpartiet därigenom *uttalat* har tagit avstånd från supermaktsteorin? Och varför talar SKP ofta om ”finlandiseringen” – dvs Sovjets växande inflytande i Finland, men förtiger samma process idag i Vietnam? Och varför tiger SKP idag om den uppenbara spricka som råder mellan det enade Vietnam och Kina beträffande öarna utanför Vietnams kust? Varför? [När det gäller detta ändrade sig SKP när motsättningarna mellan Vietnam och Kampuchea/Kina bröt ut på allvar – Vietnam förvandlades till en marionett åt Sovjet – om detta se t ex antologin [De socialistiska kriget](#)]

ändå inte var bourgeoisin finns. Det finns i det kommunistiska partiet självt, de personer vid makten som följer den kapitalistiska vägen.” Mao uppmanar alltså till attacker mot dem i ledningen som står för en borgerlig politik.

Jag menar, vad slutar allt detta i? Det slutar i att de vänliga orden om den gemensamma fienden Vpk, de vänds till att jag vågar påstå: Trotskisterna då det gäller angreppen på den kinesiska folkrepubliken utgör revisionisternas stödtrupp. Det är dom som vågar gå längst när det gäller lögnerna, det är dom som är senast att korrigera sina lögner. (applåder)

Tom Gustafsson, KAF, inlägg

Ja, det var mycket det där. Men det var ju ingenting om den socialism vi kämpar för, varken i Sovjet eller i Kina, och det var det som det skulle handla om.

Den fråga vi fick, det gällde varför har trotskisterna aldrig lett en segerrik arbetarrevolution? Svaret gav vi, men vi kan ställa en motfråga: Vad gjorde Stalin under den segerrika arbetarrevolutionen i Sovjetunionen eller dåvarande Ryssland 1917? Det är det ingen som vet. Om man ska ställa motfrågor: Vem stod i spetsen för den segerrika kontrarevolutionen i Tyskland, och vem störtade den 1923?¹¹ Vems politik bäddade för kontrarevolutionen i Kina 1926 – 1927? Vems politik ledde till att kolgruvearbetarnas strejk i England 1926 ledde till nederlag? Vems politik ledde till slakten i Tyskland under 30-talet? Vems politik ledde till att de spanska proletärerens kamp i Spanien 1936 – 39 omintetgjordes? Vems politik att Frankrike 1936 under den förrevolutionära situationen inte kunde genomföra en segerrik proletär revolution? Vems politik var det som bäddade för nederlaget i Italien 1945, i Grekland 1944 – 48? Det var den politik som stalinisterna stod i spetsen för, och försökte förmå de olika kominternsektionerna, tyvärr framgångsrikt, att genomföra i de olika länderna.

Ni talar inte om den socialism ni kämpar för i Sovjet eller Kina och ni talar inte heller om den socialism ni kämpar för i Sverige. Ni ska få en chans till.

En del av er som är här kanske har *Internationalen* i knät. I en insändare i nya numret¹² berättas om ett kompendium som getts ut av svensk-kinesiska vänskapsförbundet efter en Kinaresa nyligen. I kompendiet beskrivs bl a den administrativa organisationen på fabriksnivå i Kina. Så här står det: ”På varje arbetsplats finns det en partikommitté och en revolutionskommitté. Partikommittén styr revolutionskommittén som har till uppgift att verkställa de av partikommittén fattade besluten. Samtliga anställda på en arbetsplats som är medlemmar i KKP diskuterar fram och nominerar kandidaterna till partikommittén. Kandidaterna fastställs sedan av partikommittén på högre nivå.” Men var kommer de in som inte är med i Kinas Kommunistiska parti? De kommer inte in. Det här är inte en beskrivning av arbetardemokrati i Kina. Det är en beskrivning av *partidiktatur*. Partiet styr massorganen, samtidigt som partiet självt styrs uppifrån av partiledningen, eller snarare av dem som är kvar i partiledningen.

Det här är inte den socialism vi kämpar för nu och sen. Den utgångspunkt som vi har är att det finns en social och en politisk skiktning inom arbetarklassen och andra förtryckta skikt. Det är en skiktning som ger upphov till olika ställningstaganden, olika program, olika krav, perspektiv och paroller. Det är naturligt, och det är oundvikligt. Det är en skiktning där den gemensamma nämnaren är att olika partier och grupper som bildas har sin bas bland de arbetande, åberopar sig på lönearbetarna och försöker vinna deras stöd. Inget enstaka parti kan tillåtas att sätta sig till doms över arbetarrörelsens som helhet, att upprätta partidiktatur. Varje parti måste kämpa på lika villkor som andra partier. I vår arbetarstat, den arbetarstat som vi kämpar för, finns det inte utrymme för självutropade ledningar, det finns inte utrymme för

¹¹ Frågan blev alltför korthuggen och felformulerad i hastigheten. Den borde ha lytt något i stil med: Vem stod i spetsen för den tyska arbetarrörelsen 1923 vad banade väg för den segerrika kontrarevolutionen i Tyskland; vad ledde till att den begynnande arbetarmakten kunde störtas?

¹² Se *Internationalen* 41/76.

repression mot andra arbetarorganisationer, det finns bara utrymme för initiativ, argument, debatter, diskussion och till kamp för majoriteten.

Men det är inte bara i det framtida samhället som en sån politik måste slå igenom. Det är också här och nu, inom den svenska arbetarrörelsen. Vi kan anse vad vi vill om socialdemokratin, eller om Vpk:s politik eller om SKP:s politik för den delen, men vi får inte hindra andra organisationer att göra sig gällande. Vårt vapen mot andra arbetarorganisationer kan inte vara att möta deras repression med samma medel, att återgälda öga för öga och tand för tand, det är att vinna över deras anhängare genom argument och övertygande handling.

Det är därför vi kämpar mot socialdemokraternas försvar av det socialdemokratiska fraktionsmonopolet inom fackföreningarna. Det är därför vi kämpar mot deras spionage på arbetsplatserna. Det är därför vi inte vill veta av de östeuropeiska kommunistpartiernas metoder, och det är därför vi fördömer den kinesiska ledningen när den sätter sina opponenter i fängelse. Det är därför vi tar strid mot SKP, t ex när SKP:arna systematiskt river ner våra affischer, och klistrar över dem (burop). Det är därför vi vägrar återgälda SKP:s vänlighet om att KAF ska krossas med samma mynt. SKP ska *ersättas*, det är vår paroll. (skratt, applåder), ersättas genom att deras medlemmar vinnas över för en riktig politik.

Det här är arbetardemokratins linje. Det är den socialism vi anser värd att kämpa för. SKP:s framtidssamhälle, dess perspektiv, det är något helt annat. Den historia som SKP åberopar sig på vibrerar av nackskotten i 30-talets Moskva. SKP:s politik, det är en politik där meningsmotståndare rensas ur vägen med vilka medel som helst, bara de står till ert förfogande. Därför är det vår uppgift att se till att det inte står alla medel till ert förfogande.

De här perspektiven får effekter idag. I solidaritetsarbetet med kampen i olika länder, i det fackliga arbetet. Det är därför vi värnar om den fullständiga tendensfriheten, rätten för olika organisationer att göra sig gällande på lika villkor. Det är därför vi sätter den fackliga demokratin så högt. Kampen för medlemmarnas beslutsrätt inom sina egna organisationer, kampen för direkta kamporgan, strejkkommittéer, stormöten i den direkta kampen. Det är också därför vi går emot de manövrer i det fördolda och de manipulationer som så många SKP:are ägnar sig åt.

Vi vill därför fråga SKP:arna här och vi vill ha ett klart besked: På de frågor som Göte ställde inledningsvis och på en del följdfrågor som jag ställer nu.

Ni säger att ni vill krossa KAF! Betyder det att ni kommer att bekämpa oss med alla till buds stående medel, inklusive avrättningar om ni nu händelsevis skulle få den möjligheten? Ni säger att ni vill krossa KAF! Betyder det att ni stöder de av era medlemmar som systematiskt river ner våra affischer och klistrar över dem? Betyder det att ni kommer att göra vad ni kan för att idag tysta oss? Ni säger att ni vill krossa KAF. Betyder det att det samhällssystem som ni vill bygga bygger på repression mot alla de arbetarorganisationer som går er emot? Det är *de frågorna* som handlar om den socialism som vi anser värd att kämpa för och dem vill vi ha svar på. (applåder)

Per-Åke Lindblom, SKP, inlägg

Tom Gustafsson ställde en rad melodramatiska frågor i slutet. Jag kan försäkra dig Tom Gustafsson att vi kommer att krossa KAF på exakt samma sätt som vi krossat KFML(r), d v s genom hänsynslös teoretisk, ideologisk kamp. (applåder).

Jag kan försäkra dig Tom Gustafsson att om du efter mötet vill sitta i mitt knä så ska du få göra det. (skratt, applåder och buanden). Men det är uppenbart att...Kamrater märk det här melodramatiska infallsvinkeln som Tom Gustafsson gav: Det kommer att vibrera av nackskott när SKP tar makten. Men uppenbart så är det faktiskt etter värre än kapitalisterna idag (burop), därför att då vibrerar ju inte några nackskott här och nu utan när den stalinistiska

hydran kommer till makten, då kommer det att vibrera med nackskott (burop) Vi kommer att följa exakt... (rop från publiken: ”Kommer det det då?”). Det är exakt samma fråga som borgarna ställer. (skratt).

Jag skulle vilja ställa några frågor till KAF: För det första, så tog den här Eklund eller vad han heter upp frågan om Sovjet anfaller Sverige i händelse av att det är en arbetarrevolution, då kommer de att försvara Sverige. Men ett annat exempel som jag ville åt: Om Sovjet angriper Sverige när det inte är en revolutionär situation här i Sverige utan det ser ut som det gör nu, kommer han då att försvara Sverige, därför att jag kommer ihåg ett litet citat från *Mullvaden*. Det stod så här: ”Det är oss likgiltigt vem som först kommer över gränsen. Vi i KAF vi kan inte sitta och trycka på stoppuren.” Det är deras syn på angrepp när det gäller Sverige! Nu vill jag fråga: Kommer ni i KAF att försvara Sverige i den händelse att socialimperialisterna attackerar?

För det andra skulle jag vilja fråga er: Är det socialfascism i Sovjet eller inte? (rop: ”Nej:”). Är det en borgerlig demokratisk handling eller en fascistisk handling att mörda 60 arbetare som (ohörbart)? Är det fascism eller inte att fängsla de polska arbetarna idag? Är det imperialism eller inte att gå in i Tjeckoslovakien?

Tom Gustafsson påstod att i oktoberrevolutionen var det exempel då trotskisterna ledde arbetarklassen mot den socialistiska revolutionen. Det var något mycket märkligt i så fall. Det var tydligen Trotskij som ledde oktoberrevolutionen och inte Lenin, därför att Trotskij's falang, mellanräjongen, de anslöt sig i april -17. De var 3 000 medlemmar medan bolsjevikerna var 50 000. Hur kan då Trotskij som ledde oktoberrevolutionen, 1927 ha ett sådant litet stöd i bolsjevikpartiet, att han inte får mer än 4 000 röster, och utesluts.¹³

Jag ska ställa en liten annan fråga. Hur ska arbetarklassen ta makten i Sverige? Ska de ta makten genom en väpnad revolution eller inte? Ska de krossa den borgerliga statsapparaten eller inte? Svara på den frågan! (”JA!”, från KAF:are i publiken och panelen).

Sen bara en annan fråga. Jag ska inte bemöta det citatet från den tidning som du tog upp, men jag känner till att tusentals norska kommunister ljöt hjältedöden samband med nazisternas attack, men ge nu namnet på en ända trotskist som dog samma hjältedöd? Tack!¹⁴

¹³ För det första: Påståendet att ”trotskisterna” ledde revolutionen 1917 får givetvis inte fattas bokstavligt. Någon trotskistisk fraktion existerade inte 1917. Vad vi menar är helt enkelt att bolsjevikpartiet 1917 var ett revolutionärt parti, som agerade som revolutionära marxister och inte som stalinister. Det var just för att partiet i praktiken antagit Trotskij's teori om den permanenta revolutionen som det blev möjligt att genomföra oktoberrevolutionen.

För det andra så var det faktiskt konkret så att Trotskij var den som ledde upproret. Han var ordförande i Petrogradsovjeten och ledde också tillsammans med Antonov-Ovsejenko (avrättad som trotskist 1937) dess militära kommitté, som var det organ som i praktiken genomförde resningen. Detta erkändes också ända fram till 1924–25. Stalin skrev t ex 1918 i *Pravda* (nr 241):

”Allt arbete med praktiska organiseringen – av resningen utfördes under direkt ledning av ordföranden i Petrogradsovjeten, Trotskij. Man kan med säkerhet fastslå att partiet främst och framför alla andra har att tacka kamrat Trotskij för garnisonens snabba övergång till sovjetsidan och för den militära revolutionskommitténs driftiga arbete” (citerat bl a i Trotskij: ”The stalinist school of Falsification”. Pathfinder, sid 13.

[på svenska: [Stalins förfalskarskola](#). Detta avsnitt, i en artikel med rubriken ”Oktoberrevolutionen” med i utländska översättningar av Stalins artikel åtminstone så sent som 1936 (i boken *The October Revolution*) – därefter ströks det. Se även Molotovs anmärkning om strykningen som återges i dokumentinsamlingen [Bolsjevikerna och den ryska revolutionen](#), sid. 179]

För det tredje har såväl Trotskij som Fjärde Internationals åtskilliga gånger förklarat orsakerna bakom vänsteroppositionens nederlag 1927. Vi hänvisar här t ex till ”Lögnens renässans”, FI 7-8/72.

¹⁴ Ingen enda norsk stalinist ljöt hjältedöden i samband med nazisternas attack. Då var de fullt sysselsatta med stödarbete åt nazismen. Däremot stämmer det att många norska kommunister offrade sina liv i striderna mot ockupanterna – efter det tyska angreppet på Sovjet 1941, och efter det att Komintern ännu en gång svängt 180°.

Göte Kildén, KAF, inlägg

Ja, kamrater det finns tiotusentals, hundratusentals, ja miljoner arbetare som uppfattade sig som trotskister som dog en hjältedöd i fånglägren i Sovjetunionen. Och vi ställde en enkel fråga: Är det den socialism ni vill ersätta det nuvarande samhällssystemet i Sovjetunionen med? Vi har sagt att vi är överens om att vi vill inte ha det som det är i Sovjet. Nu gäller frågan vad ska vi ha istället? Ni har sagt att det var bra innan Stalin trillade av pinnen. Då var allting bra. Nu ställer vi frågan: Är det det samhälle ni kämpar för i Sovjet?

När vi ställer de här frågorna är det ”så melodramatiskt”. Men vad är det för rättigheter *Fälldin* frågar om? *Fälldin* frågar om rättigheter att fortsätta utplundringen, utsugningen och förtrycket! Och vi frågar om rättigheter för arbetarna att själva ta ledningen för sin egen stat.

Ni skriver i *Gnistan*, ni skriver i valhandboken att i Kina där kan vem som helst av arbetarna välja sin egen ledning. Svara på den frågan: Kan dom göra det i Kina eller stämmer inte konstitutionen. För på den här frågan om konstitutionen, då går du upp Stefan och säger så här: Ja, Mao Tse Tung-tänkande det är ju att göra uppror det, visst är det det. Men då ska du svara på en sak. Jag ska tolka vad det är att göra uppror. Det är att göra uppror mot allt *utom mot Mao Tse-tung själv* och mot den byråkratiska fraktionen i ledningen för KKP. Och du ska också svara på frågan: Hur slutade kulturrevolutionen? Var det att massorna i Shanghai-kommunen som försökte bygga upp en ledning över staten fick behålla den ledningen, eller var det en överenskommelse mellan olika klickar bl a den av Teng-Hsiao Ping mellan Mao Tse Tung och andra för att förtrycka den här massrörelsen, och använde man då Röda Armén i Kina för att slå ner detta? Stämmer det vad ni skriver i er valhandbok att de kan välja sina ledare eller inte?

Vi har inte talat om *Fälldin*s rättigheter. Det tror fan att varenda en som sitter i den här salen vill ha klara besked! Hur ska det bli i vårt samhälle imorgon? Kommer vi att bestraffas om vi går emot ditt tänkande? Den frågan står kvar! Det är du som avgör den. (applåder).

Sen tänkte jag ta upp en liten sak här. (Det hinner jag inte, 2 minuter kvar). Jo då ska jag ta upp frågan om beväpning. Jag ska göra en ren principdeklaration först. För det första så är Kommunistiska Arbetarförbundet emot individuell terrorism. Vi kritiserar FRAP som en vettlös, ultravänsteristisk, betydelselös organisation i Spanien. Den har inte ett dyft att göra med den spanska arbetarrörelsens kamp. (applåder). Det är det första. Det andra är att vi är klart emot till statens väpnade våldsband i Sverige. Vi säger nej, inte ett öre till de här våldsbanden som ursinnigt kommer att attackera arbetarklassen i en revolution. Därför säger vi ja till en arbetarmilis och en väpnad arbetarklass i Sverige. Det är vår principinställning. För den revolutionen kan bara göras av arbetarklassen. Och det gäller samma sak där att det är inte fråga om en diktatur över vapnen eller en klick över en annan klick, utan en demokratiskt vald arbetarmilis som kontrollerar sina egna vapen. Hur vill ni ha med vapnen? Hur var det i Sovjet, hur är det i Kina, och vem kontrollerar vapnen? Svara på den frågan! (applåder)

Stefan Lindgren, SKP, inlägg

Jag frestas att berätta en rolig historia. Det var på det sättet att Chrusjtjov var på en resa i Albanien och då fick han se några bönder som gick med gevär på axeln och han frågade vad det var. Är det milis eller polis eller är det militärer? Nej, det är vanliga bönder, svarade Enver Hoxha. Men vågar ni verkligen låta dem ha vapen själva? Ja, självklart. Ja, men om de skulle använda dem mot er? Ja, då vore de i sin fulla rätt, svarade Enver Hoxha. Det är den inställningen till den väpnade revolutionen som råder i de socialistiska länderna.

Sen var det frågan om vem som väljer vad. Nu ska jag citera ur en bok, som är utgiven av ett till KAF närstående förlag, Partisanförlaget. Det är Charles Bettelheims ”Kulturrevolution och

industriell organisering i Kina”.* Och han beskriver ganska detaljerat revolutionskommittéernas sätt att fungera. Det var alltså så att man i Kina avskaffade det gamla systemet med direktörer, och man istället utövade ledningen för industrierna av revolutionskommittéer. Han säger så här: ”Revolutionskommittéerna är ett valt organ. Arbetarna avgör hur många medlemmar den ska ha. De gör upp en lista som omfattar fler kandidater än valbara ledare. Efter en diskussionsprocess går samtliga arbetare i fabriken till den slutliga röstningen”. Det här kanske inte tillfredsställer Göte Kildéns vision av en socialism med parlamentariskt flerpartisystem. Det är nämligen exakt vad som ligger i förlängningen på hans tankegångar. Men jag hävdar att det är frågan om en verkligt, sann proletär demokrati.¹⁵

Det var många frågor här som jag skulle vilja svara på. En ska jag ta väldigt kort här, frågan om Ceylon. Anledningen till att den kommer upp vid varje debatt är väl att den är en smula känslig för trotskister. Det är nämligen så att det enda land i världen där trotskister har suttit i regering är på Ceylon, och att det trotskistiska SLFP [Sri Lanka Freedom Party] var det tredje största parti i den koalitionsregering som slog ner det uppror som Göte Kildén gråter krokodiltårar över. Att det sen var en fraktion av trotskister som inte ingår i Fjärde Internationalen, det menar jag är mindre väsentligt. (protester från publiken).

Ja, när vi tittar på KAF:s internationella politik så menar jag att vi inte ska glömma, vi ska inte glömma hur RMF splittrade Vietnamrörelsen, hur man när vi kämpade mot en svensk EG-anslutning gick ut och sa att varje tal om 'en svensk självständighet är och nu citerar jag "småborgerligt, reaktionärt, och bakåtsträvande. Den rätta parollen var "Ja till EG! Ja till ett rött Europa!" (kraftiga protester från publiken: "Nej till EG, står det) Jag citerar tidskriften "Rött Europa nr 1".

("Ja till EG?") Ja till EG

("kan du hålla upp det?") (skratt) (Visa framsidan! Det finns tusen vittnen)

Avbryt mig inte hela tiden.

Behöver vi verkligen diskutera huruvida KAF var med i enhetsfront mot en svensk EG-anslutning? (sorl och uppståndelse i publiken)

Vidare, hur har KAF ställt sig till den stora rörelsen i världen för nationellt oberoende och en ny ekonomisk världsordning? När oljestaterna var ute i kamp som kunde betyda att det utbröt ett krig ifrån den amerikanska imperialismen, då talade deras store tänkare Ernest Mandel om oljekrisen som en utpressning från båda sidor. Trotskisterna kunde inte ta ställning i den här konflikten.¹⁶

Man säger om Sovjetunionens intervention i Afrika att det är ett försök att behålla jämviktsläget i Afrika. Ja, man har från KAF:s sida till och med gått så långt att man förordat att

---

* Finns på marxistarkivet: [Kulturrevolution & industriell organisering i Kina](#)

¹⁵ Nej, det tillfredsställer verkligen inte våra "visioner". För ett par rader efter de Stefan Lindgren valde att citera avslöjar Bettelheim precis vad vi påpekat flera gånger under debatten: att arbetarna själva bara väljer en minoritet av medlemmarna i revolutionskommittéerna. Resten är representanter för partiet och armén (sid 31)

Och bara två stycken innan Stefan Lindgrens noggrant utvalda meningar talar Bettelheim om vilka revolutionskommitténs uppgifter är:

"Revolutionskommittéen är ett administrativt organ som står under fabriken partikommittés politiska ledning. Den ska övervaka det konkreta tillämpandet av den beslutade politiken" (sid 30)

Ridå! De omhuldade revolutionskommittéerna är alltså inget annat än "administrativa organ", organ som står under partiets "politiska ledning" och vars uppgift bara är att "tillämpa" den politik partiet redan beslutat!

Och detta är enligt Stefan Lindgren "en sann proletär demokrati"! Vi betackar oss!

¹⁶ Bara halvträff! Vi tog nämligen ställning för OPEC-staternas rätt att själva kontrollera sina oljetillgångar. Vad vi däremot inte gjorde var att se deras strävanden som något revolutionärt – till skillnad från maoisterna – eller som ett resultat av folkens kamp i den "tredje världen".

För att ta reda på vad Mandel verkligen sa, läs hans artikel: "An Arab and Iranian Finance Capital Emerges" i *Inprecor* nr 10, 17/10 1974.

Sveriges regering ska skicka SAAB-plan, Supporterplan till Angola, och man skriver: ”Det skulle komma väl till pass vid MPLA:s strider mot UNITA och FNLA” (Applåder). Det är den krassa verkligheten att MPLA:s ensidiga maktövertagande har lett till sådana svåra konflikter i Angola, och till ett sådant förtryck av dem som inte stöder MPLA:s enparti-regering, att till och med Internationalen har fått medge: ”Vi får inte tåga om det förtryck MPLA:s ledning utövar”, men ändå ska vi hjälpa dem att utöva det här förtrycket! Det är i sanning en konsekvent linje!

Det talades om Tjeckoslovakiendemonstrationen här i inledningen. Vad var det i Tjeckoslovakiendemonstrationen som trotskisterna var emot? Jo, det var för det första att man inte kunde acceptera parollen ”Tjeckoslovakiens rätt till nationellt oberoende”. Den strök man i sin egen plattform. (”nej”, från publiken). Är det sant eller ej? Det var för det andra att man inte kunde acceptera parollen ”Mot supermakternas indelning i intressesfärer av Europa” eller överhuvudtaget inga paroller mot indelningar i intressesfärer. Och den tredje skiljepunkten, den var att man enligt trotskisterna omöjligen kan gå i samma demonstrationståg som moderata ungdomsförbundet. Och jag kan inte tolka det här på annat sätt än att det betyder att KAF också motsätter sig den fempartiprotest mot bombningarna av Hanoi som skedde nyåret 1973 (protester och burop). Och vi tackar för det beskedet.

Till sist så talar man i en av sina valskrifter om att kämpa mot krigsfaran, och det är ju ett nytt inslag i KAF:s politik.¹⁷ Och nu vill jag ställa frågan direkt till herrarna: Varifrån kommer denna krigsfara?

Tom Gustafsson, KAF, inlägg

(Tom går och tittar i Stefan Lindgrens papper för att se varifrån han citerat)... Det är mer trovärdigt att läsa direkt ur ”Rött Europa” än att läsa ur *Gnistans* manuspapper. (applåder). Jag vill uppmana Stefan Lindgren att publicera det som han har läst ur ”Rött Europa” i *Gnistan*, då kan ju kamraterna här avgöra själva. Och inte ”herrar och damer” utan *kamrater*.

För det andra, det var inte i en strävan att sitta i Per-Åke Lindbloms knä som jag tog upp frågan om arbetardemokrati. Det erbjudandet är fullkomligt ointressant (skratt och applåder).

Stefan Lindgren kom in på frågan om den internationella solidariteten, okay. För en tio dagar sedan deltog jag i ett möte som Chilekommittén anordnade, för att få fram var de olika partierna står i Chilefrågan. SKP var också där, genom Christer Lundgren. Christer Lundgrens tal bemöttes med buanden. Dom var välförtjänta. Inte för att han var dålig personligen. Han gjorde vad han kunde. Utan därför att den politik han representerade är skamlig och uppfattades så också på mötet. I en tio-minuters appell ägnade han fem åt att försöka förklara att också Lenin skulle ha betraktat Sovjetunionen som fascistiskt och socialimperialistiskt om han hade levat.

Det trodde inte mötespubliken ett ögonblick på. Var det något som Lenin kunde, så var det att skilja ett kapitalistiskt samhälle från ett samhälle där kapitalismen har avskaffats. Var det något han utredde, så var det att imperialismen är ett stadium av kapitalismen. Var det något som upptog hans tid under hans sista dagar så var det att förklara att byråkratiseringen är ett ständigt hot mot en arbetarstat, men att man måste skilja mellan en byråkratiserad arbetarstat och ett kapitalistiskt samhälle. Hans analyser av faran för utvecklingen i Sovjetunionen var klarsynta och vår inställning idag den riktar sig i hög grad mot det sovjetiska samhälle som alltsedan mitten av 20-talet har utvecklats på den väg Lenin varnade för. Lenins sista artiklar och brev bekräftar vår analys. Det är därför den stalinistiska byråkratin i Sovjet alltid

¹⁷ I broschyren ”Det befästa folkhemmet; anti-militärisk tidsskrift” behandlas kort imperialismens rustningar och nödvändigheten att kämpa mot dem. Det talas dock inte i diffusa termer som ”kamp mot krigsfaran”, och fienden – imperialism och kapitalism – brännmärks klart och tydligt. Och det är sannerligen inte något ”nytt inslag” i vår politik. Tvärtom säger ju SKP själva att vi alltid varit notoriska landsförrädare.

hemlighöll de här breven från 1922 och framåt. Det är också påtagligt hur ointresserat SKP alltid har varit att sprida det här materialet. Kanske var det för att det här materialet också innehöll en uppmaning från Lenin till Trotskij att försvara hans och Lenins gemensamma syn mot Stalin och den framväxande byråkratin.

I sina sista fem minuter på det här Chilemötet så försökte Christer Lundgren bevisa att Pinochet på avgörande punkter brutit med USA-imperialismen. Och en av dom punkterna, det var Chiles inställning till dom olympiska spelen i Canada (skratt). Varför USA via Världsbanken gör allt för att stötta upp Pinochet, varför den amerikanska säkerhetstjänsten arbetar hand i hand och mun i mun med den chilenska, det fick vi inte veta. Det glömde Christer att ta upp. Kanske kan hans partivänner förklara det här.

Men Christer glömde också någonting annat. Han var inbjuden av Chilekommittén för att tala om kampen i Chile men han glömde att ta upp kampen i Chile. Han glömde att med ett ord beröra situationen för de förtryckta massorna i Chile för han var så fixerad vid de progressiva inslagen i Pinochets politik och hans avgörande brott med USA-imperialismen.

Och han glömde något annat också. Han glömde svara på en fråga från mig om Chilerörelsen i Sverige och vad den ska göra när den inte får syssla med bojkottarbete och liknande manifestationer. Ska den avvakta att Chilejuntan begår självmord eller ska den propagera SKP:s analyser av reformismen? Christer glömde ta upp det här, han glömde också förklara hur det kommer sig att *Gnistan* som helhjärtat och kritiklöst och hundraprocentigt stöder den chilenska organisationen PCR, Partido Comunista Revolucionaria – SKP stöder ju alltid allting helhjärtat, hundraprocentigt och totalt, kritiklöst, fram till dess att man byter linje, då blir vitt svart – (skratt). Hur det kommer sig att *Gnistan* och PCR, PCR som då *Gnistan* stöder hundraprocentigt, kan skriva så olika saker vad det gäller en så väsentlig fråga som bojkott.

Gnistan skriver så här:

”För att dölja sin delaktighet i nederlaget i Chile har dom chilenska revisionisterna och Sovjetunionen startat en kampanj för total bojkott på alla plan av juntan”. Källa: *Gnistan* nr 30/76, 20-26 augusti 1976.

Men PCR skriver så här:

”Öppen bojkott eller ekonomisk begränsning, vägran att förhandla med juntan om den chilenska utrikksskulden, vägran att förse den med reservdelar och maskiner, begränsning av handel och krediter eller helt enkelt vägran att ha någon som helst ekonomisk förbindelse eller handelsförbindelse med den chilenska militärjuntan, eller en frysning av militärhjälp, kort sagt, påtryckning på olika plan, allt detta är med sällsynta undantag, helt positivt och bidrar till den kamp som nu kämpas för att störta diktaturen”. Skrivet av SKP:s chilenska broderorganisation PCR i *El Pueblo* nr 63, december 1975.

Nu tar jag inte upp det här för att PCR skulle vara en väsentlig kraft i motståndet i Chile. Det är dom inte. Dom för nämligen samma typ av frontpolitik som SKP gör. Frente del Pueblo som är den frontorganisation som PCR har skapat, det är en frontorganisation för PCR själv. Och PCR är en obetydlig organisation. Men det visar i alla fall en del om vilken typ av politik som SKP står för och vilket förhållande de har till sina egna broderorganisationer.

AKPml i Norge, som är broderorganisation där som *Gnistan* stöder hundraprocentigt, kritiklöst, totalt och öppenhjärtligt, har också anslutit sig till en bojkott av den chilenska militär-diktaturen. Genom solidaritetskommittén för Chile. Två av huvudkraven för AKPml är att Norge genomför en handels- och kreditbojkott av Chile och att Norge ögonblickligen bryter dom diplomatiska förbindelserna med Chile.

Att bryta dom diplomatiska förbindelserna med Chile, det är befängt enligt *Gnistan*. Är man då beredd att fördöma AKPml som befängda politiker? Är man beredd att utsträcka det fördömandet till den kambodjanska ledningen som man också stöder hundraprocentigt, som

också brutit med Chile-juntan? Är man beredd att utsträcka fördömandet till de alliansfria stater som SKP också brukar stödja hundraprocentigt osv som vid det senaste mötet på Sri Lanka inte erkände juntan i Chile, men väl ett av dom partier som *Gnistan* kallar borgerliga, som företrädare för Chiles folk. Gäller det också representanterna för den råvarukonferens som de så kallade tredje världens länder organiserade i Dakar i februari 1975 där dom vägrade juntan tillträde.¹⁸

Är det befängda i själva verket kanske det att SKP:s ledning så till den milda grad vill avgränsa sig från alla andra partier att man gör det till priset av det chilenska motståndets intressen. Är det befängda i själva verket att SKP:s sekterisering går så långt att man gör en dygd av att vara fullständigt isolerad i denna fråga, och inte ens är överens med sina närmaste bundsförvanter. Kampen stärkte oss, brukar SKP-ledningen alltid säga när den utkämpat en organisatorisk batalj och förlorat en ny grupp av medlemmar. Vi är övertygade om att SKP med den här politiken i Chilefrågan, kommer att stärkas mycket kraftigt i framtiden, (skratt och applåder)

Anders Berge, SKP, inlägg

Kamrater, låt mig kort beröra några av dom erfarenheter som vi i SKP har dragit av socialismens hittills korta men viktiga historia. En sådan erfarenhet, det är att det finns två huvudtyper av motsättningar under socialismen. Det finns antagonistiska motsättningar och finns icke-antagonistiska motsättningar.

Det är helt klart så i en socialistisk revolution att det finns aktiva kontrarevolutionärer som inte följer dom lagar och förordningar som finns under socialismen. Som bildar underjordiska grupper, som beväpnar sig, som utför sabotage och så vidare. Förnekar man det, så förnekar man faktiskt nödvändigheten av proletariats diktatur. Och följdaktligen så finns det också sådana som måste fängslas eller på annat sätt hållas i schack med våldsamma metoder.

Men en erfarenhet är, och det är också en erfarenhet från Sovjetunionen, att man inte får förblanda den typen av motsättningar som gäller motsättningar till ett begränsat fåtal, det gäller motsättningar som finns inom folket, till olika felaktiga idéer och strömningar. Den senare typen av motsättningar, den måste lösas med demokratiska och övertygelsemetoder. Och där har utvecklingen i Kina på ett positivt sätt kunnat ta fasta på lärdomarna från Sovjet och utvecklat linjen för uppbygget av socialismen.

Nu har också KAF läst en del ur författningen i Kina, och jag ska be att få läsa lite mer ur den som skildrar just den socialistiska demokratin. ”Att arbetare och bönder”, står det i artikel 3, ”och soldater, utgör majoriteten av dom valda församlingarna på alla nivåer”. Artikel 11 säger ’att alla statsorgan ska studera marxism-leninismen-Mao Tse Tungtänkande, föra en proletär politik, bekämpa byråkrati, hålla nära förbindelser med massorna, tjäna folket, alla tjänstemän skall delta i produktivt arbete, i alla ledande organ måste finnas både gamla, medelålders och unga medlemmar. Vidare (ohörbart) medborgare har yttrande-, korrespondens-, press-, församlings-, förenings-, professions-, demonstrationsfrihet och strejkrätt. Och har frihet till religiös tro och frihet att inte tro och att propagera fritt. Och det här sättet att lösa motsättningar inom folket tillämpas mycket framgångsrikt i Kina, samtidigt som det självfallet finns problem och görs misstag.

Nu var någon, jag tror det var Göte Kildén, tydligen väldigt välinformerad om hur kampen mot Lin Piao har förts. Om jag minns hans skildring så gick det väl i korthet ut på att ingen visste någonting och Lin Piao kickades från toppen. Men om man nu får rätta Göte Kildén något på den här punkten, så fördes det faktiskt diskussioner under kampen mot Lin Piao

¹⁸ Mer information om SKP:s och dess broderpartiers syn på Chile finns i stencilen ”Om SKP, Chile och Chilekommittén”, av Tor Sellström, Stockholm den 4 september 1976.

bland folket i Kina, som jag ledigt skulle vilja säga överträffar alla sådana diskussioner som vi någonsin kan föreställa oss i det här landet. Det fanns kamrater som var från Sverige som bodde i Kina under den här tiden, och som till och med fick förmånen att få en inblick i dom här diskussionerna vilket är mycket sällsynt (skratt).

För dom KAF:are som tyckte att det där var väldigt roligt, kan jag ju berätta att det finns vissa principer för förhållanden mellan broderpartier. Och ett sådant är att man håller på dom interna angelägenheterna tills frågan är utdiskuterad och inte låter andra partier blanda sig i det hela. Vi tillämpar alltså jämlikhet inom den marxist-leninistiska rörelsen (applåder)

Nu fick alltså kamrater från Sverige inblick i dom här diskussionerna, och runt om i Kina är folk organiserade i olika former av kommittéer och liknande. På alla sådana kommittéer hade man möten, och man hade många möten, och till grund för det så låg ett material som omfattade tusentals sidor, det är alltså ingen överdrift, bokstavigt talat tusentals sidor, med dokument, handlingar, inlägg och liknande, från den omfattande debatt som hade förts. Det var den typen av diskussion som förelåg och präglade kampen mot Lin Piao.

Och vem kontrollerar vapnen, frågade någon annan från panelen här. Ja, vapnen i Kina och i Albanien dom finns hos folket. Det finns en armé, det finns folkmilis. I Albanien t ex, som jag själv besökte för inte så länge sedan, så är det lag på att alla ska delta i vapenövningar och lära sig vapnets bruk. Detta något om dom erfarenheterna.

Kärnan i det som KAF har att säga om socialismen, det är att man förnekar det som verkligen är hotet mot socialismen, nämligen revisionismen och den nya bourgeoisin, som växer fram med stöd utav dom kapitalistiska förhållanden som finns kvar under socialismen. Och observera att när KAF diskuterar socialismen här, så talar man mest om formerna, och man har ett svulstigt prat och allmänt prat om byråkratin. Men vad man inte går in på, och som skulle avslöja hela deras förrådiska hållning, det är klassinnehållet i politiken och den avgörande skiljelinjen där mellan Sovjet och Kina idag.

Men det finns faktiskt KAF:are som ibland kommer in på klassinnehållet i politiken. Jag ska be att få läsa ett exempel på det som gäller just Kina.

Citat: ”I början av 60-talet hade introducerats en kampanj för att eliminera motsättningar mellan stad och land. Den innebar att industriarbetarna tidvis fick ge sig ut på landsbygden, medan bönderna på motsvarande sätt förflyttades in till industrierna. Detta var i själva verket inget annat än på ett utmanande sätt utnyttja billig arbetskraft inom industrin. Ty bönderna gavs inte samma löner eller sociala förmåner som industriarbetare i allmänhet, och dom senare var också missnöjda över att behöva ge sig ut på landsbygden”. Slut citat.

Och detta är precis revisionisternas ståndpunkt i Kina. Dom fruktar sitt liv, att man ska föra kampen för att utjämna skillnaderna stad och land, för det hotar deras ställning som bourgeois. Och där har vi också klassinnehållet i KAF:s politik. (applåder).

Klas Eklund, KAF, inlägg

Jag tänkte ta upp lite grann om Kina också. Och jag skulle också vilja läsa ett citat från Kina, som lyder som följer:

”Onani är skadligt för kroppen och löser upp viljan (skratt). Det är en vana som absolut måste undertryckas. Både för pojkar och flickor är det skadligt för hjärnan. Man blir nervös, nere, minnet sviker, sömnen blir dålig och allt detta skadar arbetet och studier. Först och främst måste man skaffa sig en proletär världsåskådning och flitigt studera marxismen-leninismen och Mao Tse Tungns tankar. Bara då kan man göra sig kvitt denna dåliga vana” (burop)¹⁹

Det här kommer från en lärobok i biologi som 1975 trycktes i 450 000 exemplar i Kina. Dom

¹⁹ Om den här biologiboken skrevs en hel del i svenska dagstidningar förra året. DN hade flera artiklar inne av Göran Leijonhuvud om den kinesiska sexualsynen. Citatet här är hämtat från *Arbetarmakt* 11/75.

kinesiska ungdomarna uppmanas vidare att motverka den här ”skadliga vanan” genom att ta kalla avrivningar och idrotta hårt (skratt). Man bör också avhålla sig från sexuella förbindelser före äktenskapet och inte gifta sig före 25 år ålder.

Det här är ett exempel på den oerhört reaktionära moral och sexualsyn som frodas i den kinesiska så kallade socialismen. Vi har svårt att tänka oss att alla svenska maoister helhjärtat ställer upp på det här (skratt). Eller hur är det, Stefan och Per-Åke har ni någonsin onanerat? (applåder och burop) (Per-Åke Lindblom reser sig och skriker till Klas: ”Är du rädd för att du inte ska få runka under socialismen?”).

Det här är ett bra exempel på byråkratins styre i Kina (burop). Jo, vi menar faktiskt att det här är ett exempel på en reaktionär, byråkratisk syn på människan som snedvrider, som stympar ungdomarnas utveckling. Och den som säger emot någonting annat, han torde höra hemma antingen i Kina idag eller i 1910-talets Sverige (applåder)

Så om partidiktaturen i Kina. Vi ska pina ytterligare med att citera lite från kinesiska ledare. Den ”radikale” Wang Hung Weng t ex, skrev rapport om partistadgarna till den 10:e partikongressen. Han sa så här:

”Detta förslag om partistadgarna, har tagit med förslag från olika håll om att stärka partiets centraliserade ledarskap. I paragraferna föreslås att dom statliga organen, folkets befrielsearmé och dom revolutionära massorganisationerna, alla måste acceptera partiets centraliserade ledning.”²⁰

Det är möjligt att maoister och stalinister accepterar den här typen av partidiktatur. Det gör vi i alla fall inte. Argumentet att det proletära partiet samlar dom mest avancerade arbetarna, som i sin tur demokratiskt väljer en ledning som styr den proletära staten, håller inte i fallet Kina. Så här beskriver *Peking Review* till exempel den ”demokratiska process” som Anders Bergs talade om och som föregick speciellt partikongressen.

Citat: ”Centralkommittén för Kinas Kommunistiska Parti och kamrater i partiet som helhet gjorde stora förberedelser för denna historiska kongress. Totalt 1249 deltagare valdes till kongressen i slutet av en omfattande demokratisk process, vilken inkluderade rådslag och konsultationer om kandidaterna. Vidare undersöktes opinionen hos massorna både innanför och utanför partiet”.²¹ Slut Citat.

Någon demokratisk centralism existerar alltså inte i KKP. Däremot på sin höjd ”konsultationer” med basen om lämpliga kandidater. Det är alltså uppenbart, och det erkänner *Peking Review* själv, att dom här kandidaterna valdes inte nerifrån, dom utsågs uppifrån efter ”konsultationer med massorna”. Är det den typen av socialism och den typen av proletär demokrati som SKP kämpar för? Vi vill ha ett svar på den frågan.

Vi kan jämföra också den typen av partidemokrati som Kinas Kommunistiska Parti håller sig med. Även om man nu skulle tro att det verkligen föregick demokratiska diskussioner före partikongresserna, i så fall frågar vi: Hur kan det komma sig att under dom 31 år sedan andra världskrigets slut, dvs en period som omfattar slutfasen i inbördeskriget, hela uppbygget därefter inklusive det stora språnget, kulturrevolutionen och alla andra stora strider i Kina, under hela den perioden har det bara hållits tre, tre partikongresser.²² Jämför det med bolsjevikpartiet, som under Lenins och Trotskijns tid höll en kongress varje år, även mitt under brinnande inbördeskrig.

Förhållandena är dessutom de samma när det gäller folkkongresserna, (det är partikongressernas motsvarighet på det statliga planet) Dom hålls också en gång vart tionde år, och även där utses delegaterna uppifrån, efter, som det heter, ”konsultationer med massorna”. Är det,

²⁰ *Peking Review* 35 – 36/1975

²¹ Citerat i *Mullvaden* 11/73.

²² Den 7:e partikongressen hölls 1945 [dvs före segern 1949]. Därefter har KKP hållit en åttonde kongress (som hölls i två omgångar 1956 och 1958), en nionde (1969) och en tionde (1973)

kamrater i SKP den typen av statsstyre vi skall ha i SKP:s socialism i framtiden?

Och när det gäller då dom här typerna av basorgan, dom olika revolutionskommittéerna som det har talats så vitt och brett om, vi anser inte att det är något progressivt eller någon positiv utveckling. Det bästa sättet att visa det, det är att visa vad dom ersatte. Den 5 januari 1967 mitt under kulturrevolutionen, utropades Shanghai-kommunen av stadens stridbara proletariat. Den såg sig själv som en efterträdare till Pariskommunen när det gäller den proletära demokratin. Dom viktigaste principerna för Shanghai-kommunen var för det första: Endast arbetare och revolutionära tjänstemän kan väljas till ledande poster enligt principen om allmän och lika rösträtt. För det andra: Den som valts till en post kunde avsättas av väljarna när som helst. För det tredje: Kommunens tjänstemän hade samma lön som vanliga arbetare. För det fjärde: Armén skulle ersättas av en folkmilis. (Men dom här principerna, som vi stöder och som vi anser vara proletär demokrati, dom var oacceptabla för partiledningen. Två dagar efter Shanghai-kommunens bildande fördömdes den av KKP:s centralkommitté i en resolution sade den: "I fortsättningen kommer centralkommittén inte att tillåta utropande av folkkommuner, men folket i Shanghai kommer att få svängrum för sin verksamhet."²³ Vad tycker ni, kamrater, maoister i SKP, var det något fel på kommunens verksamhet eller uppbyggnad? Varför fick inte massorna i Kina bygga fler Shanghai-kommuner? Och vad ska man säga om ett sådant system där det är partiet, partiets centralkommitté som har rätt att besluta om hur stort "svängrum" som folket ska få för "sin verksamhet" som dom kallar det.

För att möta den här massmobiliseringen beslutade istället KKP:s ledning att bygga upp dom här så kallade revolutionskommittéerna. Och Bettelheims citat här om hur demokratiskt det gick till. För det första ska man veta att arbetarna väljer inte hela revolutionskommittéerna. Arbetarna väljer vanligtvis en tredjedel av medlemmarna i revolutionskommittéerna. Dom andra två tredjedelarna är en tredjedel av partirepresentanter som utses uppifrån, främst från partiorgan på regionsnivå, den andra den sista tredjedelen består av armékader som utses uppifrån inom armén. Och armén styrs alltså direkt från partiet, också enligt konstitutionen. Vi menar att det här inte på något vis är exempel på proletär demokrati. Vi menar att det är exempel på byråkratisk manipulation (applåder). Dessutom skulle vi vilja... Ja vi kan ta en mängd av övriga exempel när det gäller de kinesiska så kallade socialismens byråkratiska innehåll. Vi vill bara visa...fråga er som hävdar att den kinesiska utrikespolitiken är exempel på proletär demokrati och uttryck för en socialistisk politik, visa hur beslutet om utrikespolitiken egentligen har fattats. Finns det någon här som verkligen tror att dom kinesiska massorna, jag menar *massorna*, dragits in i en bred diskussion om utrikespolitiken och världsläget. Man måste kunna visa på en seriös och omfattande offentlig diskussion och värdering av sådana frågor som t ex arbetarkampen i Södra Europa, Chilejuntans internationella roll och så vidare.

Det är alldeles uppenbart att det inte finns någon sådan diskussion och därför är det löjligt att tala om den proletära demokratin i Kina. (applåder).

Stefan Lindgren, SKP inlägg

Jag skulle vilja börja med en ursäkt. Det gällde det här citatet... Det står faktiskt...det står faktiskt "Nej till..." (skrattsalvor, applåder). Det står faktiskt "Nej till EG, Ja till ett rött Europa". Men det är sannerligen inte lätt att veta på vilket sätt... man skriver så här: "KFML ställer parollen för nationell självbestämmanderätt mot EEC. I den konkreta situationen som nu föreligger kommer denna paroll att föra in KFML i en direkt småborgerlig politik. Den svenska småbourgeoisin och delar av borgarklassen är emot ett svenskt inträde i EG, dom vill ha tillbakagång till en nationellt begränsad kapitalism, utan internationella storföretag. Men sådan tillbakagång är omöjlig. Internationaliseringen av ekonomin har gått förlängt". Och så

²³ Citerat i *Mullvaden* 11/73

fortsätter man att polemisera mot KFML:s sätt att ställa kravet. Och man får alltså ursäkta om jag uppfattar det som ett nej till den kamp som fördes mot EG-anslutningen.

Sedan är det Klas inlägg här, det tar faktiskt priset. Det har också förekommit i *Internationalen* liknande inlägg om Kina, och en djuplodande kritik av det kinesiska samhällssystemet, och jag ska läsa en förträfflig analys av den kinesiska familjesynen: ”I Kina omhuldas inte den borgerliga myten om familjen vilket alltså skedde i Sovjet. Istället blir det partiet som hyllas och får ersätta vissa av familjens traditionella funktioner. Bland annat blir partiet familjens auktoritet istället för fadern. Det blir partiet som tillåter och förbjuder. Den ovilja som finns i Kina mot att upphäva familjen trots en partiellt långtgående socialisering av hemarbetet, har sin grund i den kinesiska byråkratins önskan att behålla vissa auktoritära strukturer, för att kunna upprätthålla sina maktpositioner.

Jag tror att var och en som försökt att sätta sin in i realiteterna i Kina och läst till exempel Claudie Broyelles bok om kvinnan i Kina* kan se att det här är en skrivbordsprodukt och jag vågar gissa att den här signaturen A Topor, att det kan vara någon medlen i Fjärde Internationalens cell i Hongkong. Det finns nämligen en sådan.

Sedan till Chile. Han skriker i högan sky över att SKP splittrar. Och man menar att vi, precis som KAF, borde arbeta inom Chilekommittéerna som en fraktion istället för att arbeta självständigt, trots att vi inte är överens med grundvalarna för Chilekommittén. I själva verket är det faktiskt så att KAF inte heller är överens med Chilekommitténs grundvalar. Men av opportunistiska skäl går dom inte emot Chilekommittén utan verkar istället inom den för tendensfrihet. Jag tror var och en som läser den här broschyren eller den broschyr om UP-partierna KAF ger ut med en ytterligt vänsteropportunistisk kritik av Unidad Popular, får klart för sig att man inte alls delar inriktningen av Chilekommittéerna, att stödja Unidad Popular. Vi i SKP, vi arbetar inte på det sättet, vi går inte in i en organisation i syfte att försöka vinna folk eller ta över inifrån om vi inte delar dess grundvalar.*

Det är också så att KAF har en broderorganisation i LCC, LCC i Chile som inte får ett öre genom den svenska Chilekommittén. Vad är då den här organisationen? Ja, den är liten men det brukar jag aldrig använda som en anklagelse för den kan ha en riktig linje. Men dom menade, LCC menade, att under 1973 så gick den viktigaste skiljelinjen i Chile mellan arbetarpartierna och icke-arbetarpartierna. Och man menar att om Allende hade gjort sig av med Radikala Partiet och API som var dom två små borgerliga krafterna, öppet borgerliga krafterna, inom Unidad Popular, så hade det blivit en verklig arbetarregering som också hade fått LCC:s stöd. Man förnekade och man förnekar fortfarande den chilenska revolutionens antiimperialistiska och anti-fascistiska karaktär. Ganska typiskt för trotskister så hoppar man över en nog så väsentlig detalj i vägen till socialismen. Man förnekar behovet av en front mot imperialisterna, som innefattar även borgerliga element. Felet med Unidad Popular, det var alltså endast detta att det var två borgerliga partier. Någon kritik mot denna front vägledades av en revisionistisk strategi, är det inte i första hand fråga om.

Man anser rent av att borgarklassen hade förlorat makten, att arbetarklassen hade makten i Chile. Det står i *Mullvaden* 4/71, citatet kan kollas: ”Borgarklassen avstod makten”. Det var alltså en proletär makt i Chile. Och vi menar att det var en nationellt borgerlig regering som stöttades av den extremt reaktionära bourgeoisin, under inflytande, under direkt stöd från den amerikanska imperialismen.

---

* Syftar förmodligen på boken *Halva himlen: om kvinnan i dagens Kina* som kom ut i svensk översättning 1975 (MF anm)

* Ett märkligt ”principiellt” uttalande: ”vi går inte in i en organisation i syfte att försöka vinna folk eller ta över inifrån om vi inte delar dess grundvalar”. Detta borde väl i så fall även gälla fackföreningar, hyresgäströrelsen, borgerliga parlament m m? Har Lenins uppgörelse med ”radikalismen” helt glömts bort? Se Lenins välbekanta skrift: [”Vänsterismen” – kommunismens barnsjukdom](#).

Var går då skiljelinjerna idag i solidaritetsarbetet? Här har Tom Gustafsson försökt spela ut oss mot vårt broderparti i Chile. Och då vill jag bara till bojkottfrågan citera vad dom skriver i den broschyr som partiet har gett ut SKP alltså. ”I sitt internationella arbete ägnar sig nederlagslinjens angångare nästan uteslutande åt att fördöma diktatrens brott och förtryck, och försöker hålla sina medlemmar sysselsatta med dessa och andra sekundära aktiviteter, som att samla in pengar, kläder och matvaror till Chile, att arbeta för bojkotten mot juntan. Aktiviteter som sannerligen är viktiga men som....av det verkliga politiska stödet till det chilenska folkets kamp, förlorar sin effektivitet som verktyg i stödarbetet för att störta diktaturen, och övergår till att bli ett stöd åt en viss politisk kraft och vissa personer”.

Den politiska kraften, det är Sovjetunionen som alltså, den enda världsorganisation som stöder Chilekommitténs krav på total bojkott på alla plan, det är det sovjetstyrda Världsfredsrådet. Och i likhet med PCR i Chile menar vi att bojkotten kan och bör användas mot den chilenska juntan. Vad meningsskiljaktigheterna har bestått i, det är om detta skall göras till solidaritetsarbetets huvudparoll, och om frågan ska ställas så som trotskisterna och Chilekommittén ställer den, alltså total bojkott på alla plan, inklusive alltså att bryta diplomatiska förbindelser etc etc. Den linjen är vi inte med på. (applåder.)

Göte Kildén, KAF, inlägg

Ja, för det första en enkel upplysning till Stefan. Chilekommittén stöder inte Unidad Popular. Den tar inte ställning för någon typ av strategi för kampen inne i Chile. (applåder)

För det andra Stefan, så är det väl magstarkt att stå här uppe och tala om vad man skulle göra och inte göra. Vad har ni gjort under dom här tre mördande åren sedan 11 september 1973? Inte ett skvatt, och ni har inte rätt att tala i den här frågan, Stefan. (applåder).

För det tredje, om ni verkligen har ändrat er och lyssnat på ert broderparti, som tydligen trots allt påverkas lite av den chilenska verkligheten, kom då med i Chilekommittén och diskutera vilken prioritering vi ska ha på olika krav. (skratt, applåder). Bra.

Sen till det värsta av allt, tycker jag, det är när du tog upp frågan om Ceylon eller Sri Lanka. Då sa du så här: Ja varför är det så känsligt det här för trotskisterna, det beror väl på att dom här SLFP var trotskister en gång. Då ska jag för det första tala om för dig att dom som var trotskister dom hette LSSP, Lanka Sama Samaja Party, och det var inte SLFP, det är Bandaranaikes slaktarparti [Sri Lanka Freedom Party]. Och så ska jag tala om för dig att det här partiet det uteslöts för över tio år sedan från Fjärde Internationalen för att dom gick in i en borgerlig regering. Vi har bevarat vårt självständiga tänkande och kan kasta ut folk när dom blir revisionister. (applåder). Det var precis vad vi gjorde. Vi vill inte fortsätta idag och kalla t ex Noske, socialdemokraten i Tyskland som slaktade Rosa Luxemburg, kalla honom för revolutionär bara för att han var med i ett parti, socialdemokratiskt parti som en gång var revolutionärt och innehöll revolutionärer. Det är en dålig poäng.

För varför är frågan om Sri Lanka och Ceylon så känslig Stefan, om du kommer till sak? Det var alltså så att om vi tittar på den här salen, här är ungefär tusen människor. Och det var så att ungefär tio gånger den här salen, tiotusen människor i vår ålder ungefär, dödades alltså med ryska Mig-bombare, med pakistanska militärer, indiska militärer (...Ohörbart) det flöt ut lik i floderna. Och det står inget tvivel om detta var en revolutionär rörelse med ett revolutionärt program. Då är det för djävligt, faktiskt, när arbetarstaten Kinas företrädare sitter och frossar och frottar sig med slaktarna, med Bandaranaike, som är en av dom största plantageägarna som finns på hela Ceylon, och säger: ”Behöver ni mer hjälp än dom pengar ni fått. Vi har alltid tagit avstånd från ultravänsterister”.

Och vår fråga kvarstår, Stefan: Var detta en riktig revolutionär politik, är det er inställning eller inte? Och svara på den frågan istället för att börja prata om namn hit och dit som du inte känner till (applåder).

Och så tillbaka till er solidaritet. Du tog upp solidaritetsarbetet med kampen i Tjeckoslovakien, för den politiska revolutionen mot den sovjetiska ockupationen. Och då säger du att vi är emot Tjeckoslovakiens nationella självbestämmanderätt. Tror du att det var därför vi hade med parollen ”Sovjet ut ur Tjeckoslovakiens”? Är inte det ett konkret uttryck att vi tar ställning för Tjeckoslovakiens nationella självbestämmanderätt? Den fanns med i våran demonstration!

Ni säger också att vi är emot indelning av Europa i intressesfärer. Vi har alltid bekämpat Sonnenfeldt-doktrinen idag och uppgörelsen mellan Brezjnev och USA-imperialisterna om att dela Europa sinsemellan. På *samma sätt* som vi bekämpade uppgörelserna i Teheran, Jalta och Potsdam mellan den brittiska, USA-imperialismen och Stalin, där man sålde ut arbetarrevolutionerna i Europa, där man sålde ut det grekiska inbördeskriget. Och det här är en utmärkt bok som säljs på bokhandeln Oktober, den heter *Teheran, Jalta, Potsdam* (talaren håller upp boken). Köp den kamrater, ni som kan engelska, eller låt andra översätta den åt er. Där kan ni läsa om hur dom sitter och säljer ut det ena landet efter det andra, där Stalin sitter och prackar på USA-imperialisterna maskiner och råvaror från Tyskland (skratt). Vad har det med nationellt oberoende att göra? Det här var alltså efter krigsslutet.

Och vår viktiga fråga kvarstår också när det gäller solidaritetsarbetet med kamraterna i dom östeuropeiska länderna. Varför stödde inte ni upproret i Ungern och varför kan ni inte ta ställning idag, utan ni tar ställning för byråkratin, för förtryckarna. Kan ni svara på det? Det bildades alltså arbetarråd i hela Ungern, det var en beväpnad arbetarklass och reste sig upp. Och nu måste ni svara på den frågan, var ni står?

En viktig sak till då till sist, och det gäller Angola. Kan ni inte se skillnaden mellan att kunna stödja ett progressivt nationalistiskt ledarskap i kampen mot imperialistiska intressen, på samma sätt som man kunde stödja den algeriska revolutionen, utan att den leddes av marxist-leninister. Ungefär samma inställning har vi haft i frågan Angola. Och det innebär inte en kritiklös uppslutning bakom MPLA:s ledning. Och nu ska ni få svara på en viktig fråga. Varför tror ni, efter segern i Angola, har det skett en fantastisk uppgång i kampen i hela Södra Afrika, inne i Sydafrika. Vad tror ni har stimulerat detta, om inte segern i det angolesiska kriget. Vad tror ni hade hänt om motsatsen hade skett, om UNITA, FNLA med dom sydafrikanska legoknekterna, med bödlarna som hade gått in, dom brittiska legoknekterna, och slaktat arbetarklassen i Luanda. Tror ni det hade stimulerat kampen i södra Afrika, på samma sätt som har skett idag. Det måste ni svara på. (applåder).

Per-Åke Lindblom, SKP, inlägg

Kamrater, det indokinesiska folket lyckades befria sig, i kampen mot USA-imperialismen. Här i Sverige stod dom förenade FNL-grupperna i spetsen för solidaritetsarbetet. Vad gjorde trotskisterna? Dom bildade SKI, Solidaritetskommittén för Indokinas folk. Var finns den nu? I vilken byrålåda hemma hos dig, Göte Kildén? *

Eklund inledde med att vi kan inte diskutera Sovjet här, det har ingenting att göra med socialismen. Men däremot så kastar dom...trotskisterna ut det ena efter det andra hätska angreppet på Kina. Och jag tycker att ni har verkligen avslöjat er här ikväll. Några frågor: Vem var det som marscherade in i Tjeckoslovakien? Sovjet eller Kina? (burop). Vem idag har lika stor krigsflotta som USA? Sovjet eller Kina? Vem är det som för gränsförhandlingar med Sverige och vägrar att erkänna att Gotland tillhör svenska fastlandet? (skratt). Sovjet eller Kina? Vem är det som fiskar utanför Sveriges kuster? Som rovfiskar? Är det Sovjet eller Kina? Vem är det som skjuter ner arbetare i Polen? Vem är det som stöder det förtrycket,

---

* Om SKI (som bildades 1972) och dess relationer till DFFG och den övriga solidaritetsrörelsen med kampen i Indokina, se [SKI - Solidaritetskommittén för Indokina](#), och [Lärdomar av den svenska Vietnamrörelsen, del 3](#) (avsnittet ”Trotskisterna och solidariteten med Indokina”)

förtrycket i alla östeuropeiska stater? Det är Sovjet.

(Rop från publiken: ”Ungern 56, svara nu)

Jag svarar när jag vill. (burop)

Sedan tog Göte Kildén upp frågan om den väpnade revolutionen. Jo, han inledde då med att avgränsa sig mot den individuella terrorismen. Men det kan ju vilken moderat som helst göra. (burop). Nästa avgränsning han gjorde, det var att avgränsa sig mot den borgerliga statsapparaten. Och sedan tog han då upp: Ja, vi är för väpnad arbetarmilis. Men när fan skall den användas då? Och hur ska den användas i så fall? Får jag fråga...Jag har läst er program ordentligt, där står det att arbetarna först kan överta ASEA, Volvo, LM Eriksson. Kapitalisterna som står runt och tittar på här ...kommer inte kapitalisterna att slå ner det med en gång. Måste man inte först krossa den borgerliga statsapparaten. D v s krossa armén, polisen och sen upprätta proletariats diktatur. Där får ni faktiskt ta ställning, för eller emot?

Ni tog upp frågan som småborgare som håller på att pissa på sig. (burop och protester).

Sedan så tog Tom Gustafsson upp Lenins testamente, han säger att det undanhålls.* Men faktum är att det testamentet lästes upp på 1924 års kongress. Och han ställde frågan. Stalin ställde sin post till förfogande som generalsekreterare. Kongressen röstade enhälligt, d v s inklusive Trotskij, för att Stalin skulle sitta kvar. 1925 i september skriver Trotskij ett brev till Eastman, Max Eastman, där han bekräftar i det brevet att det lästes upp på kongressen och att det betraktas som ett direkt brev och det lämnades utan åtgärd. Trotskijs egna ord, håll reda på Trotskij åtminstone.

Sedan så var den här Eklund som stod upp och braverade om att det var miljoner trotskister som försmäktade i fångläger och arbetsläger i Sovjetunionen. Men vad säger då Deutscher och Trotskij själv om hur mycket stöd dom hade i Sovjetunionen? Så här skriver Deutscher om Trotskij 1927: ”För första gången på nära 30 år, för första gången sedan Trotskij började sin karriär som revolutionär talare, fann han sig stående hjälplös inför en folksamling”. Det var ett djävla stöd. Och sen skriver Deutscher ytterligare: ”Den stora majoriteten av partiet utgjorde en geléliknande massa. Den bestod av eftergivna och underdåniga medlemmar utan egen vilja och uppfattning.” Ett enastående stöd. Och vilket förakt, vilket enastående förakt, för den ryska arbetarklassen.

Klas Eklund, KAF, inlägg

Det var intressant att höra att SKP numera – i fallet Lenins testamente – stödjer sig på Trotskij. Det är man inte van med från SKP:s sida. Tyvärr var det bara så att Trotskij ljög i den här frågan. (uppståndelse i publiken). Och varför ljög han? Därför att han var medlem i ett parti som hade demokratisk centralism. Han kunde inte utåt gentemot imperialisterna gå ut och avslöja det ränksmideri och rackarspel som pågick i partiet, för han värnade om partiets enhet, gentemot imperialisterna. (applåder). Vad som pågick ifråga om Lenins testamente var *inte* att det lästes upp på kongressen. Däremot lästes det upp på ett *CK-möte* och det är någonting helt annat.²⁴

* Med ”Lenins testamente” åsyftas Lenins [Brev till kongressen m m](#) som i Sovjet publicerades först 1956. Se även [Sista breven](#). ”Lenins testamente” har stöts och blötts flera gånger inom den svenska vänstern. För ett särskilt intressant och mycket (inom hela svenska vänstern) diskuterat exempel på detta, se [Kfml:s omvälvning](#) av K-Å Andersson. Det är ett svar till *Gnistan*, men även *Gnistan*-artikeln, liksom en artikel ur den maoistiska tidningen *Stormklockan* ingår.

²⁴ När det gäller incidenten med Eastmans brev hänvisas till E.H. Carr: *Socialism in One Country*, vol 2, Penguin sid 73–77. För övrigt är det lite infantilt att hänvisa till ett Trotskij-uttalande från 1925, i vilket hävdas att det aldrig existerat något ”testamente”. Vi vet ju idag alla, att det verkligen *fanns* ett och att Lenin faktiskt rekommenderade att Stalin skulle avsättas.

Så till frågan om hur detta testamente behandlades. Fakta i fallet är att ett CK-möte den 22 maj 1924, med röst-

Sedan ska vi fortsätta med att pina er lite grann om den socialism ni säger kämpa för. Vi har talat väldigt mycket om terrorn i Sovjet på 30-talet, det ”socialistiska” Sovjet som ni stöder hundraprocentigt. Vi ska tala lite mer om hur det såg ut i Sovjet på 30-talet.

Vi ska t ex tala om hur arbetarnas inflytande på arbetsplatserna så ut, och fråga om det är den typen av inflytande ni vill att arbetarna ska ha i ett socialistiskt Sverige. Vi vet t ex att 1929 infördes enrådighetsprincipen i dom ryska företagen. Dessförinnan hade företagen styrts av arbetarkommittéer. 1929 skrev CK i en resolution så här: ”Arbetarkommittéerna på företagen får inte intervensera direkt i fabriken skötsel eller på något annat sätt försöka ta över administrationen. Dom ska med alla medel hjälpa till att säkerställa enmansledningen och öka produktionen.” Är det den typen av arbetardemokrati ni vill ha i dom socialistiska företagen i det socialistiska SKP-Sverige?

1932 infördes, återinfördes, inrikespassen som hade avskaffats 1917 som ett tsaristiskt påfund. Är ni för att vi i Sverige efter det att ni har genomfört en revolution, ska ha inrikespass? Där partiet bestämmer vem som ska få flytta var?

På trettioalet genomfördes den nya arbetslagsstiftningen, som bl a innehöll lagar där det stod att den som kom 20 minuter försent till arbetet blev fängslad under strafflagens brottsbalks-rubricering som ”opålitlig”. Kommer vi i SKP:s Sverige att få fängelse om vi kommer 20 minuter för sent till jobbet? Vägran att arbeta övertid bestraffades också med fängelse.

Arbetsdagen förlängdes 1940 från 7 till 8 timmar, samt från fem dagar i veckan till sex dagar i veckan, d v s en arbetstidsökning i veckan från 35 timmar till 48 utan extra lön. Är det sådana här presenter vi kan vänta oss från SKP i det socialistiska Sverige? Vi vill också påpeka att den här arbetslagsstiftningen avskaffades 1956, d v s då Sovjetunionen enligt Nisse Holmberg över ”ett par nätter” blev kapitalistiskt från att tidigare ha varit socialistiskt.²⁵ Vi frågar: Är avskaffandet av dom här arbetslagarna ett tecken på kapitalism?

Inkomstfördelningen i Sovjet: Fram till den första femårsplanen var det förbud för partimedlemmar att tjäna mer än en arbetare. Den här lagen togs bort 1929, och alla andra lagar som begränsade löneskillnader. 1937 var minimilönen i industrin 110 rubel i månaden, och att det var många, många arbetare som hade en sådan låg lön, det visas av att man hade ett budgetförslag för den här minimilönen... på 600 miljoner rubel. Samtidigt som arbetare hade den här minimilönen, så hade pamparna i högsta Sovjet 300 000 rubel om året i lön. Dom som satt som ordförande i dom olika sovjetrepublikerna hade 150 000 rubel om året i lön. Inom armén under kriget hade meniga 10 rubel i månaden, löjtnanter 1 000 rubel i månaden och överstar 2 400 i månaden. Vi kan jämföra det med löneskillnaderna i den amerikanska armén, där motsvarar siffrorna 50 dollar, 150 dollar och 333 dollar. Författare och konstnärer kunde tjäna upp till 10 000 rubel i månaden. Ingenjörernas grundlön var 1 500 rubel i månaden, plus bonus.

(Stefan Lindgren: ”Är det nya eller gamla rubel?”)

Det är gamla rubel hela tiden, allting är gamla rubel. Löneskillnaderna hittills som jag har talat om är 1 till 300. Observera det. Direktörerna kunde tjäna 2 000 rubel i månaden plus bonus. Totalt kom direktörerna ofta upp i 8 000 rubel i månaden. Inom arbetarklassen var splittringen oerhörd, det var världens mest omfattande och utstuderade och djävliga ackordssystem. Över 90 procent av arbetarna gick på ackord och det var progressiva ackord.

---

siffrorna ca 30 – 10 (bland minoriteten fanns bl a Lenins änka Krupskaja), beslöt att ”testamentet” inte skulle få delges delegaterna på den partikongress (den 13:e), som påbörjades dagen efter. Historien om att Stalin ställde sin plats till förfogande på kongressen är en ren lögn. För vidare information, E.H. Carr: *The Interregnum, 1923 - 24*, Penguin sid 266 –74, 366 – 68. [svensk översättning, *Mellan Lenin och Stalin*, s. 246-254, 338-341]

²⁵ I hans fantastiska artikel om Stalin i *Marxistiskt Forum* 1/76. [ingår i [Fredlig kontrarevolution - en debatt](#). Holmbergs artikel har rubriken ”Var Stalin revisionist?”]

Stalinpriset kunde också utdelas till pamparna. Max 300 000 rubel om året utdelades, 1 000 sådana priser, skattefritt. Andra privilegier som vi känner till infördes på 30-talet. Datjor, dvs sommarvillor gratis, specialaffärer för pamparna, tjänare, bilar. Det var inte konstigt att det på 30-talet kunde uppstå och bli miljonärer i Sovjetunionen, det land som 10 år tidigare hade konfiskerat alla stora rikedomar. En fråga till SKP: Hur lång tid tar det för en arbetare med minimilönen 110 rubel i månaden att bli miljonär i det socialistiska Sovjetunionen? Om man nu räknar bort alla utlägg på mat, kläder och annat sådant.

En annan sak, jag ska säga en sak till bara — Kultursynen i Sovjetunionen på den här tiden. Ni buade åt mig när jag tog upp sexualsynen i Kina. Jag ska också fråga er om ni tänker bua åt mig när jag påstår att det är djävligt reaktionärt att lagstifta mot aborter som man gjorde i Sovjetunionen 1935. Och att lagstifta mot homosexualitet som man gjorde i Sovjet 1935. Kommer vi att få en sådan lagstiftning i SKP:s socialistiska Sverige? 1940 så avgiftsbelade man gymnasium och universitetsutbildning. Kommer den att vara avgiftsbelagd i SKP:s socialism? Observera att den avgiftsbeläggningen togs bort 1956, då Sovjet enligt er blev kapitalistiskt.²⁶

Jag har frågat alla dom här sakerna: Anser ni att dom här sakerna är förenligt med socialism? Tar ni avstånd från någonting av det här när det gäller Sovjetunionen under Stalin?

Ni säger att Vpk smutskastar socialismen genom att kalla dagens Sovjetunionen socialistiskt. Vi säger att ni smutskastar den *ännu mer* genom hyllningar till Stalins taggtrådssocialism.

Tom Gustafsson, KAF, inlägg

Det finns ett gammalt ryskt ordspråk som heter en lögn färdas alltid snabbt, men sanningen hinner alltid ifatt”. Sanningen hann ifatt för en stund sedan vad det gällde vår linje i EEC-frågan. Och jag undrar hur man kan läsa så till den grad fel när det står ”Internationellt stormöte för revolutionärer i Europa. Samordning av den antikapitalistiska kampen mot EEC, kapitalisternas gemensamma marknad. För ett rött Europa”, i rubriken. Sedan står det en del andra saker också inuti artikeln, det ska Stefan Lindgren få tillfälle att läsa, det också (Tom Gustafsson lämnar senare över ett ex av ”Rött Europa” till Stefan Lindgren för genomläsning). Sen bara ett påpekande. Vår kritik gällde inte kampen mot gemensamma marknaden. Vår kritik gällde linjen i kampen mot gemensamma marknaden, det är skillnad det. (skratt, applåder).

Nu finns det väl andra områden också, där sanningen kan hinna ifatt. Göte tog upp Chilekommitténs plattform. Det fordras en självkritik från Stefan Lindgren eller någon annan på den punkten. Det fordras en självkritik när man påstår att vi har framställt Allendes regering i Chile som en verklig arbetarregering. Vi vill se källan till det. Vad vi har påstått, det var att det är arbetarpartier som sitter i ledningen för den chilenska statsapparaten, det är skillnad. Vi vill ha en självkritik när man påstår att Liga Comunista de Chile höll sin första kongress efter Allendes fall.

(Stefan Lindgren: ”Har man analyserat det som hände?”)

Det har man gjort ja, och det finns utgivnet också. Du kan få det också om du vill.²⁷

Sedan är det anmärkningsvärt när Stefan Lindgren under SKP:ares applåder här säger

²⁶ Alla uppgifter om inkomstfördelningen och arbetslagsstiftningen m m från Eklund-Reichard: [Är Sovjetunionen kapitalistiskt?](#), Röda Rummet 1976. De har hämtats från andra källor (som anges där) och ytterst officiella sovjetiska källor – lagar, tidningsartiklar, budgeter etc.

²⁷ KAF:s och LCC:s syn på UP-regeringen och taktiken i den chilenska motståndskampen finns dokumenterad i bl a broschyrerna:

[UP i Chile – gamla illusioner och nya](#), Rött forum 14, Röda Rummet januari 1976.

[Latinamerika: Vänd nederlagen till seger](#), Rött forum, RMF-press juni 1975.

”principer för förhållanden mellan broderpartier är att man håller på dom interna diskussionerna tills man diskuterat ut problemen i partiet i fråga och till oenigheten är klargjorda.” Tills dess, då ska broderpartierna hålla sig lugna.

Det här tror jag ger en ganska bra bild av SKP:s syn på den internationella och internationalistiska frågan. Det finns aldrig något tillfälle då maoisterna samlas till konferenser att föra gemensamma diskussioner och komma fram till gemensamma beslut. Det som förenar maoisterna över hela världen, det är deras vördnad för KKP:s politiska religion, *Peking Review* och nyhetsbyrån Nya Kina. Det är dråpligt då de olika maoistiska organisationerna kommer fram till olika linjer och lämnas i sticket och lämnar motstridande uppgifter och motstridande analyser.

Kan ni tänka er att SKP ringer upp Kinas nya ledare, Hua Kuo Feng för att diskutera ett aktuellt problem? Det kan inte vi. Kan ni tänka er motsatsen att KKP:s ledning kontaktar de olika maoistiska organisationerna innan de utformar in internationella linje? Det kan inte vi heller. Det mest internationalistiska som SKP gjort, och det var när det var KFml, det var att massprida Maos lilla röda i tiotusentals exemplar.

Men det är inte den syn vi har på den organiserade proletära internationalismen. Jämför det här med KAF:s Fjärde Internationalens funktionssätt, som verkligen går ut på att lägga sig i broderpartiernas angelägenheter, därför att det finns inga nationsgränser mellan broderpartierna.

Någon gång under 1977 hålls nästa världskongress i Fjärde Internationalen, en utav dem många med ett hundratal delegater från ett femtiotal länder i alla världsdelar. Den kommer att anta resolutioner som har diskuterats av kamrater i alla dessa länder, olika förslag till hur revolutionen ska lösas på ett tiotal språk, engelska, tyska, franska, japanska, spanska, svenska, italienska, och annat. Den kommer att föregås av en serie internationella turnéer, där kamrater som står för olika uppfattningar i de frågor som diskuteras, har rätt att propagera för sin uppfattning inom de olika sektionerna. Den kommer att föregås av en intern skriftlig debatt i ett dussintal diskussionsbulletiner på många olika språk. Den kommer att föregås av nationella kongresser där de olika sektionerna väljer sina delegater till världskongressen. Bland de frågor som kommer att diskuteras på nästa världskongress av de här kamraterna över hela jordklotet gäller det kampen i Europa, uppgifterna för de revolutionära organisationerna där, den indokinesiska revolutionens erfarenheter, uppgifter inom kvinnorörelsen i de imperialistiska länderna, den arabiska revolutionen, den internationella utvecklingen och uppbygget av Fjärde Internationalen i världsmåttstock.

Styrkan i den här verksamheten är att man har ett världsparti med tiotusentals medlemmar över hela världen som diskuterar fram gemensamma handlingslinjer, gemensamma uppgifter och gemensamma kampanjer. Fjärde Internationalen är den enda organisationen i den internationella arbetarrörelsen som fungerar på det här sättet, och som gör det möjligt med en internationell demokrati.

Vi såg det i Vietnamarbetet, vi såg det i Chilearbetet, vi ser det i Spanienarbetet, vi ser det i solidariteten med de sydafrikanska förtryckta idag, vi ser det i samordnade fackliga insatser, vi ser den internationella tidskriften *Inprecor*, som går ut på fyra språk i tiotusentals exemplar.

Det är vi och inte SKP som bygger vidare på den proletära internationalismen som Komintern gjorde till sin i början på 20-talet. Det är SKP och inte vi som för vidare den stalinistiska formen av internationalismen där de internationella organisationerna och sektionerna förvandlas till diplomatiska språkrör och förlängda armar på byråkratin i ett eller annat land (applåder)

Anders Berge, SKP, inlägg

Ja, kamrater, i den här diskussionen så har SKP rest grundfrågan vad det gäller socialismen, nämligen det faktum att klasskampen fortsätter även efter revolutionen, och vi har också tagit upp det viktigast historiska exemplet på att den klasskampen kan föra Sovjets urartning till kapitalism. Men har KAF varit intresserat av att diskutera principiellt frågan om socialismen, vad det är och erfarenheterna från den? Nej. De har vad gäller det här oerhört väsentliga, och det är helt omöjligt att gå förbi frågan om vad som hänt i Sovjet. Där har KAF:s representanter här tigit som konservburkar hela kvällen, (protester från publiken), och istället för att föra den principiella diskussionen om hur kapitalismen kunde komma tillbaka i Sovjet, eller försökt motbevisa oss på den punkten, så tar man istället upp en hel del exempel på missförhållanden, äkta sådana som fanns, eller påhittade sådana under Stalintiden, bara för att slippa ta ställning till vad är det som har hänt i Sovjet idag, vad är det för principiella skillnader mellan Sovjet och Kina?

Låt oss ta upp en del av de saker som KAF:s representanter har tagit fram här, frågan om val av revolutionskommittéer i Kina t ex. Klas Eklund har fel, det finns en mängd olika modeller för hur revolutionskommittéerna i Kina ser ut, och i många företag är det så att hela kommittén väljs inom företaget, så att Klas Eklund far med osanning på den punkten. Sedan frågan om enmansledning som Klas Eklund tog upp. Är vi för eller emot enmansledning? Vi är emot enmansledning. Vi anser att erfarenheter från både Sovjet och Kina visar att det är förhållanden som kan skapa grunden för en ny klass och skapa sig makt i företagen och som hotar socialismen på lång sikt.

Sedan tog Klas Eklund upp t ex den här kommunen i Shanghai, men observera hur han diskuterar den, han bara berättar att den fanns och hur den valdes, men han tar inte upp vilken *politisk* linje de stod för, och det är genomgående för trotskisterna att de ser till formerna men ej till det politiska innehållet. (applåder)' Det fanns rörelser och strömning i Kina under den här tiden som t ex var för att man skulle omedelbart frångå varuproduktion, att pengar var obehövliga, och som hade hemskt många vänsteristiska och utopiska punkter på sitt program. Det fanns andra strömningar som underförevändningar av att bilda en eller annan form av organisation, bekämpade partiet, facket eller ledningen i Kina. Vi måste alltså undersöka vilken politisk linje som den här organisationen kämpade för, i kampen i Kina på den tiden. Annars är det helt omöjligt att ta ställning till den. Men det är ni inte intresserade av, och ni är inte intresserade av det för det skulle blottlägga hela er ståndpunkt.²⁸

Den politik som har (existerat) i Kina under Maos ledning som vad det gäller företagen och industrier i Kina formuleras i den så kallade författningen, innebär bl a att man avskaffar bonus och materiell stimulans som drivkraft för arbetarna i företagen, att man säger att politiken och linjen att producera för samhällets behov ska vägleda industriföretagen. Man säger att alla som sitter i politiskt ledande organ ska dessutom arbeta i produktionen en dag i veckan eller en månad om året, och man säger att alla arbetare i företagen ska delta i diskussioner om planen, och att de ska bilda olika former av produktionsgrupper och styrgrupper som deltar i förvaltningen av företaget. Det är den linje som har segrat i Kina mot andra linjer. Ni tar inte ställning för det Ni bara pratar om byråkrater.

Och de här företeelserna i Sovjet som ni tar upp, vad det gäller stora löneskillnader och liknande, och så hävdar Göte Kildén i sin inledning att vår ståndpunkt är ”allt var bra under

²⁸ Här avslöjar Anders Berge aningslöst att allt vi anklagat maoisterna för stämmer precis. Ty innebörden i vad han säger är ju, att det var *rätt* att upplösa kommunerna – och andra folkliga organ – *för att de förde en politik som gick emot KKP:s*. Men det är ju precis denna praxis vi motsätter oss. Vi är inte för flerpartisystem och mot partidiktatur i arbetarstaten av *formella* skäl. Vi är det därför att vi menar att *olika politiska linjer* måste få existera och demokratiskt tävla om inflytandet – utan att riskera att upplösa av något självutnämnt statsbärande parti.

Stalins tid, men nu är allt plötsligt dåligt”. Göte Kildén vet att vår ståndpunkt är helt annorlunda. Vi har själva lagt fram material och visar hur löneskillnaderna vidgades under Stalins tid i Sovjet, hur direktörerna skaffade sig större och större inflytande på arbetarnas bekostnad i företagen, och visar hur de kunde mer och mer styra företagen för sina intressen och inte för samhällets intressen. Vi har också tagit upp de här enstaka exemplen på vad som hände och visat att någon gång, om inte en sådan här process stoppas så får det hela ett omslag. Då byter samhället karaktär och då är det en ny klass som griper makten. Och vi har också visat att det, så långt hade det gått på femtiotalet, då skedde detta. Och vi har också lagt fram material om hur det blev i Sovjet efter att det här skedde, och vi har tagit upp att företagen nu är kommersiella organisationer, och de köper och säljer varor mellan varandra, att planen inte fungerar och att Sovjetledarna själva medger det, att det är inflation i Sovjet osv osv, och vi menar att detta visar ju på att den stora slutsatsen av socialismens erfarenheter är att man måste fortsätta klasskampen, att man måste bekämpa byråkratin, och man måste inse att när bourgeoisin i sina gamla politiska organisationer är för fega och lidit nederlag, då lägger inte de benen på ryggen och flyr utan kämpar vidare i nya former. Framför allt dyker de upp inom det parti som sitter vid statsmakten där, och att den kampen mellan två linjer inom partiet är direkt avgörande för vad som händer med socialismen.

Alla de erfarenheterna har vi dragit när vi har diskuterat här med er i kväll, men vi får ingen respons från KAF:s representanter på de frågorna, och det hela går ut på KAF inte törs ta en diskussion om de frågorna för då skulle de tvingas medge att Sovjet har urartat till en kapitalistisk stat, då skulle hela plattformen för deras politik falla, och då skulle vi också förstå varför de ideligen försöker vända diskussionen till angrepp på Kina, som har löst de problem som man inte lyckats lösa i Sovjet. (applåder).

Göte Kildén, KAF, inlägg

Vad det gäller Sovjet så är det viktigaste sagt gång på gång, vi tycks vara överens, inte i ord men väl när det gäller innehåll, att det inte råder någon verklig arbetarmakt i Sovjet, att det råder förtryck mot arbetare, att det bekämpas och nedkämpas genom handling. Vad vi då säger i det positiva program vi har och lägger fram som våra kamrater i de här staterna kämpar för, det är ett rådssamhälle, det är ett sovjetsystem av samma typ som fanns i den ryska revolutionens första år.

Den linje ni lägger fram, det är bl a att det var en härlig socialism under stalinismen, att det kan vara ett alternativ, vi säger att det är inte vår linje. Ni säger att i solidaritetsarbetet kan man ha mycket gemensamt med Gösta Bohmans ungdomsförbund, vi säger att vi har inget gemensamt alls: De vill kasta tillbaka Sovjetunionen till perioden under tsarryssland, det är inte vår linje. Det skulle vara en verklig katastrof om det skedde. Det skulle bl a ha betytt att det kämpande Vietnam inte hade fått en krona eller ett öre under det långa inbördeskriget (inpass från någon: ”Angola”) Det är inte Sovjet. Lägg fram vad har ni för program för den politiska revolutionen i Sovjet konkret? Rör det bara det nationella oberoendet, där står vi gemensamt. Rör det inte också rådssamhället, och gäller inte den politiska revolutionen vem som ska utöva makten. Det är ju därför vi driver de här frågorna.

Sedan ska jag ta upp några smådetaljer. Det är ett citat av Ho Chi Minh som nu cirkulerar då och då där det står: ”Inga eftergifter gentemot trotskisterna osv”. Jag ska placera det här citatet i sitt rätta sammanhang, för det är ett korrekt citat. Det här citatet, det här angreppet det riktade Ho Chi Minh mot trotskisterna i Saigon när de vände sig emot att de brittiska imperialisterna skulle efterträda de japanska imperialisterna, då det gällde att upprätthålla sina militära stationer på plats efter andra världskrigets slut. Vi sa: Nej till varje form av imperialistisk annektering av Vietnam, för ett nationellt oberoende. Ho Chi Minh var för att de brittiska imperialisterna i det läget skulle få komma till Indokina. De ändrade sig sedan.

Det är i det sammanhanget som det citatet finns.²⁹

Sedan en liten fråga: I radioprogrammet med SKP så sade er partiordförande Roland Pettersson så här, att det finns två linjer i SKP, en revisionistisk och en marxist-leninistisk. Nu frågar jag er: Hur kan ni ha revisionister i ert parti? Det är frågan. Revisionister är sådana som har övergett marxismen på alla avgörande punkter. Vad har de att göra i ett parti som kallar sig kommunistiskt? Vi har inga revisionister i vårt parti och kommer aldrig att ha det. Kan ni svara på det? Det är väl möjligt för folk att ha olika uppfattningar och kämpa för dem demokratiskt inför en partikongress?

Nu kommer alltså avslutningar här på tio minuter. Då ska ni svara på följande! De frågorna har stått här hela kvällen.

Var det rätt eller är det fel av Chou en-Lai att skriva detta brev till Ceylon? Var det rätt eller var det fel att ge de här krediterna och arrestera revolutionärerna? Det ska ni svara på!

Var det rätt eller var det fel att slå ner upprorer i Ungern? Det ska ni svara på!

Är det den socialism ni vill ha, var det riktigt, var det ett framsteg under stalintiden? Det ska ni svara på!

Och det finns flera andra frågor, men ta de tre frågorna. De är väldigt avgörande. Tack. (applåder).

Stefan Lindgren, SKP, inlägg

Göte Kildén han fick den fråga som har ställts flera gånger härifrån i kväll: Råder det socialism eller kapitalism i Sovjetunionen? Och han svarade med det klassiska svaret: ”Det råder arbetarmakt.” Och jag tror att...

(*NEJ!* från publiken)

Råder det inte arbetarmakt? (*”NEJ!”*)

Det är helt obegripligt att de konkret kan svara med en negation, inte tala om vad som råder. (skratt och burop).

(*”Vi har ju utmanat er på debatt om Sovjet!”*)

Kännetecknande för erat sätt att tackla hela den här frågan, det är att inte ge klart besked. Är det socialism eller kapitalism i Sovjetunionen? Ni konstruerar mellanetapper, ni konstruerar mellanting. Och varför? Jo därför att i den globala kollisionen mellan klasskrafterna, mellan supermakterna och imperialismen å den ena sidan och mellan världens folk, undertryckta folk och proletärer å den andra så lägger sig trotskisterna emellan.

Det sade Klas när han talade om kulturrevolutionen, att varför bevarade man Shanghai-kommunen? Minns vad Fjärde Internationalen slog fast på sin kongress 1969. Då konstaterade man att kulturrevolutionen, det var inget annat än: ”En konflikt, en tillspetsad fas av en konflikt, av en inombyråkratisk strid mellan motsatta tendenser i det Kinesiska Kommunistpartiet”. Och sedan sade man att den maoistiska apparaten har inte tillåtit talesmän, eller också har inte dessa vågat eller velat att offentligt frimodigt deklarerat sina ståndpunkter eller sin politiska plattform. Man sa att, och nu kommer det intressanta, det gäller Liu-Shao-shi, att man inte så här kunde ta avstånd, två år efter kulturrevolutionens utbrott eller nära tre år, så kunde man inte ta avstånd till Liu-Shao-shis linje, därför att innebörden i Liu-Shao-shis linje förblir obekräftad enligt Fjärde Internationalen. Trots att Liu-Shao-shi redan helt konkret i

²⁹ För en beskrivning av kampen mellan trotskism och stalinism i i Indokina”, se artikelserie med detta namn i *Internationalen* 13 – 18/75. Där finns också vidare litteraturtips. Situationen vid krigsslutet behandlas i den avslutande artikeln. [finns på marxistarkivet: [Trotskism och stalinism i Indokina](#)]

”Hur man blir en bra kommunist” hade konstaterat vad han var för slags kommunist, där han faktiskt hade förfalskat leninismen. Jag skulle vilja ta upp en annan fråga som KAF inte vill diskutera.

Vad har ni att komma med i valet? För det första så sa ni vid en presskonferens, jag tror det var den 10 augusti, att ni anser det fördelaktigt att en socialdemokratisk regering får sitta kvar. Det är ett helt ogenerat, alltså ganska ogenerat stöd för den politik som förts i 43 år (burop och protester), nämligen den bästa tänkbara politiken för monopolkapitalet. Jag menar att den politik som inte är beredd att stämpla den politik som socialdemokratin har fört som en rakt igenom borgerlig politik som har fungerat som den bästa bundsförvanten för monopolkapitalet, det är ingen kommunistisk politik. (applåder)

Ni säger att det vore en bra sak om Vpk fick fler mandat i riksdagen för det vore ett tecken på ett ökat medvetande inom arbetarklassen. Slutsatsen är att efter Tjeckoslovakienockupationen när Vpk rasade ner till 2,8 %, då var den svenska arbetarklassens medvetande i botten. Vad är er inställning då gentemot Vpk? Jo, ni kan tänka er att rösta på Vpk precis som era partibröder i Frankrike röstade på Mitterand och era partibröder i England röstade på Wilson så kan ni tänka er att rösta på Vpk i ett läge ”om en radikaliserings inom arbetarklassen åtföljs av en allt snabbare ström av radikala arbetare till Vpk”. Då är ni beredda att rösta på Vpk? Alltså den dag Vpk svingar sig upp och blir ett större parti lovar KAF att lägga sin röst på Vpk.

Tom Gustafsson, KAF, inlägg

Bara en fråga till Stefan Lindgren: Jag undrar för det första hur man när man stöder den kinesiska politiken mot slaktare som Pinochet och shahen av Persien, och när man dessutom hälsas välkomna, speciellt av en kinesisk partiledare i Peking. Thatcher från det engelska konservativa partiet, Franz Josef Strauss, och andra imperialistiska ledare – hur man då kan tala om att vi korsar klassgränserna!

För det andra så skulle jag också vilja veta hur SKP förklarar att arbetare som från att ha röstat på SAP eller Vpk, vilket ni själv erkänner är partier med en bas i arbetarklassen, hur de som röstar på sådana partier och går över till att rösta på Fälldin och Per Ahlmark, hur de kan ha tagit ett steg framåt. Det är det hela den här diskussionen gäller.(applåder)

Sedan vill jag bara påpeka att Fjärde Internationalens nionde världskongressens resolution om Kina skrevs två år efter Shanghaikommunen, och bl a just på grund av erfarenheterna av hur den maoistiska byråkratin krossade Shanghaikommunen. Sedan ett ytterligare sådant här litet påpekande. Stefan Lindgren borde förklara varför det Kinesiska Kommunistpartiet i nära 20 år använde Liu-Shao-shis bok ”Hur man blir en bra kommunist” som en skolbok, som en mönsterbok för att lära de kinesiska massorna hur man blir en bra kommunist, bl a då under Mao Tse Tungs ledning.³⁰

Sedan tänkte jag ta upp annan sak som jag inte tror har varit uppe. I ett flygblad som SKP har delat ut vid försäljningen här utanför och vid ett möte i Solna häromdagen ”Därför måste KAF krossas” så tar man bl a upp vårt krav på sex timmars arbetsdag, och för där ett kritiskt resonemang som visar att vi är för strukturreformer som ska genomföras under kapitalismen, eller att de å andra sidan bara kan genomföras under en planekonomi. D v s man tar upp det på ett fullkomligt förvirrande sätt.

Och det kan vara viktigt att ta upp det här, därför att SKP som sådant är helt oförmögna att

³⁰ [Hur bli en bra kommunist](#), är samlingsnamnet på en rad föredrag som Liu-Shao-shi höll i juli 1939 i marxist-leninistiska institutet i Yenan. Denna skrift – där Liu alltså enligt Stefan Lindgren visat vem han var, nämligen en som ”förfalskat leninismen”, och som därför bort avslöjats av Fjärde Internationalen (som alltså nu tillerkänns den förmågan av maoisterna) – användes ända fram till kulturrevolutionens början (alltså faktiskt över 20 år!) som officiell lärobok i den grundläggande partiskolningen inom KKP:

föra en diskussion på det här sättet. Därför att SKP är fångna mellan å ena sidan bredast möjliga kamp för de mest omedelbara förbättringar, och å andra sidan en fullkomligt abstrakt propaganda för det socialistiska samhället. Men de har ingen som helst bild av, och det har de visat inte minst idag, på vilket sätt den nuvarande kampen kan utvecklas till en masskamp som ifrågasätter hela den borgerliga statsapparaten, för det begreppet finns inte i deras tänkande, och det är därför som de också kritiserar oss för det sätt som vi tar upp sextimmarskravet.

Vad det gäller en historisk tillbakablick, vad den här frågan om arbetstidsförkortning betyder. Jag ska ta upp hur det 1936 genomfördes en 40-timmarsvecka i Frankrike. Det var en arbetstidsförkortning som var lika drastisk som sextimmarsinförande skulle vara i Sverige idag. Motståndet från arbetsköparna och det konservativa parlamentet var enormt. Att 40-timmarsveckan ändå kunde genomföras, berodde på den dittills största arbetarmobilisering som överhuvudtaget förekommit i Frankrike. I maj- juni 1936 gick miljontals franska arbetare ut i strejker och ockupationer. Det rådde en förrevolutionär situation, en situation som objektivt ställde frågan om arbetarklassens maktövertagande. Men det blev ingen revolution i Frankrike 1936. Kapitalismen överlevde eller blandekonomin om man så vill. Men under mobiliseringen hade arbetarna kunnat tvinga till sig flera bestående erövringar. 40-timmarsveckan var en av dem.

Det här gör kanske saken klarare: Sextimmars arbetsdag på arbetarklassens villkor är knappast ett krav som är realistiskt inom blandekonomin ramar, åtminstone som det ser ut idag. Den kommer inte att genomföras slutgiltigt genom centrala avtal och riksdagsbeslut. Den kommer att genomföras när en tillräckligt stark mobilisering kan byggas upp inom arbetarrörelsen. Av den mobiliseringen krävs att den är av den storleksordningen att den i praktiken kommer att ställa frågan om makten i samhället, liksom den mobiliseringen som 1936 tvingade fram 40-timmarsveckan i Frankrike. Och så till vida framhåller vi att den för att krossa blandekonomin helt klart aktualiserar nödvändigheten av både en ekonomisk plan och en mobilisering som kan genomföra den.

Men det är också ett krav som går att bygga upp en mobilisering kring idag. Det är inte frågan om att sextimmarsdagen måste ställas i ett samhälle som redan har en planekonomi. Nej tvärtom, i diskussionerna om hur sextimmarsdagen ska genomföras kan arbetarklassen börja förbereda sig genom att "pröva planekonomin" och utarbeta en ekonomisk plan.

Och här går skillnaden vad det gäller strategi.

Den typ av krav som vi ställer vad det gäller sextimmarsdagen, när det gäller arbetarklassens beväpning och andra frågor, ingår som delar i en helhet och det är en *helhet* som är riktad mot borgarklassen, borgarklassens stat, och mot alla dem som försvarar borgarklassen. Era delar och era delkrav ingår inte i någon helhet alls, för ni har inte någon strategi för den socialistiska revolutionen. (applåder)

Per-Åke Lindblom, SKP, inlägg

Men Tom Gustafsson har en strategi för den socialistiska revolutionen. Nu så presenterade han den: Det gällde att ifrågasätta den borgerliga statsapparaten.

(Rop: "Är det något fel?")

Ja, man måste krossa den. (applåder)

Jag tänkte ta upp ännu ett exempel på trotskisternas enastående analysförmåga. Vad säger trotskisterna efter Stalingrad, och jag tror att det finns några trotskister som tycker att det var en bra sak att Sovjet segrade vid Stalingrad och krossade nazisterna. Vad säger då trotskisterna? Efter den segerrika Röda Arméns kamp vid Stalingrad? Jag tycker att trotskisterna borde tänka och lyssna på det här.

”När denna väg, socialismens, är stängd av Stalin för de sovjetiska folkmassorna måste de fortsätta att kämpa handikappade. Varje dag, varje timme av denna isolerade kamp tappas livsblod och avgörande territorier. På grund av stalinismen så har Sovjetunionen lidit oerhörda och onödiga nederlag. Kampen fortsätter, den är alltmer tvingad.

Arbetare i Sovjetunionen, nu står frågan om hur man ska avlägsna denna stalinistiska mara.”

Det var alltså huvuduppgiften i kampen mot Nazisttyskland för trotskisterna, det var att avlägsna den stalinistiska maran.

Vi har ställt en rad frågor till Göte Kildén och Eklund. Den enkla frågan: Vad kommer KAF att göra om socialimperialisterna attackerar Sverige i en ickerevolutionär situation? Den enkla frågan har ni inte besvarat. Kommer ni att rikta vapnen mot den socialimperialistiska angriparen eller mot den egna regeringen?

Därför att jag måste ställa den här frågan, därför att ni ska inte tro att det råder frid och fröjd inom det trotskistiska lägret. Det finns fyra internationella falanger, och jag ska ta upp en...(skratt) Vad blir då konsekvensen av den här linjen? Jo, de kräver att Sovjet ska utlösa ett... kärnvapenkrig gentemot USA-imperialismen och Europa. Hur ställer ni er? (skratt, rop: ”emot”)

Då kan ni passa på att besvara en annan fråga också. Jo, en sak som trotskisterna sagt om olika folks befrielsekamp. Hade inte Sovjet funnits, då hade inte Indokinas folk befriats (burop och protester), d v s de menar att det avgörande för Indokinas folk, det är det ekonomiska och materiella stödet, inte det faktum att folket enades och enades i hatet mot USA-imperialismen. Nej, tvärtom så var det beroende av socialimperialismen. Vilket förakt mot Indokinas folk. Det är eran linje också i Chilefrågan, det är faktiskt så att Chiles folk inte kan befria sig själv, därför att för det första så tar ni inte avstånd från UP-regeringen (protester). Ni slår inte fast att Chiles folk endast i en väpnad antifascistisk revolution kan krossa fascistjuntan. Vem kan göra det om inte det chilenska folket självt?

Ni har inte tagit ställning till frågan om Sovjet ännu. Där finns det alla de problem som finns i ett kapitalistiskt samhälle, arbetslöshet, prostitution, svarta börs, alkoholism. Ja, åk till Leningrad så kan ni få (något om att handla på svarta börsen.)(skratt)

Trotskisterna de är inte många i världen. Det finns fyra falanger och jag råkade härom dagen läsa en siffra om att det bara skulle finnas 60 000 organiserade trotskister i världen. Det låter mycket bra, men ställ det här mot 800 miljoner marxist-leninister. (applåder, skratt)

Stefan Lindgren, SKP, avslutning

Ja, den Fjärde Internationalen den bygger på en ideologisk tradition grundad av Trotskij, en politiker som utmärkte sig genom sin oförmåga att se revolutionens etapper (skratt), och han satt den revolutionära frasen framför den konkreta analysen, och som själv och hans anhängare hamnade i sämsta tänkbara sällskap. Trotskismens historia fram till 1945 är så full av förräderier att det är märkligt att denna strömning överhuvudtaget har återuppstått. Spanien, Italien, Albanien, Frankrike, Vietnam, Japan (Klas Eklund: ”Norge också”). Ja, Norge (skratt), Tjeckoslovakien, överallt blev en eller flera av de trotskistiska falangerna djupt komprometterade under kriget. Enver Hoxha, som då gått i spetsen för partisankampen i Albanien, det enda land som helt befriade sig från fascismen, stämplade trotskisterna i Albanien (ohörbart) deras förräderier som hade överträffat fascismen. Man förrådade partisanerna mitt under brinnande krig man bedrev taktiken att gå in i de fascistiska organisationerna som ockupationsmakten upprättat. Nå, jag säger inte att det här är någon väsentlig kritik av KAF idag. Det kan ju vara tillfälligheter. Men det kan ju också vara så att alla de här handlingarna, alla de här händelserna, som inträffade under andra världskriget bottnar i trotskismens ideologi.

Vad är KAF:s ideologi idag? För det först så kan man inte skilja på socialism och fascism, man kan inte skilja på en arbetarstat och en imperialistisk supermakt, inte på en rovgirig imperialistisk supermakt och ett litet hotat imperialistiskt land. (skratt)

Genom att hävda att Sovjetunionen är en arbetarstat bidrar man till att försköna den krigsivrande imperialistmakten Sovjetunionen, som idag har flottor på alla världshav, ockuperar andra länder, utplundrar flera länder, förtrycker och utplånar hela nationaliteter, och bemöter klasskampen hemma med den värsta repression.

Om trotskisterna skulle ta tillfället att besvara Per-Åkes fråga: Vad kommer trotskisterna att göra om Sovjet skulle inrikta sig på att anfälla Sverige? Nu citerar jag ur *Fjärde Internationalen* 1/76: ”Vi är inte i princip emot att en arbetarstat med sin armé tränger sig in i ett annat land. Det avgörande kriteriet är vad arbetarklassen i det anfallna landet tycker.” Är det progressivt med militär hjälp utifrån? Om den lever under eller hotas av fascistisk repression är det fritt fram. Slutsats: Om det kan lyckas KAF, Vpk, FK, hela den slaskvänster (applåder och protester), om det lyckas dem att göra opinionen för ett angrepp från den social-imperialistiska supermakten tillräckligt starkt, ja då är ett sådant angrepp också rättvist. Och sedan säger man i den här artikeln också att ni tycker att det är bra att Sovjet idag har en stark flotta. Det minskar risken för angrepp från USA, och ni tycker att det är bra att Sovjet också har kärnvapenbärande u-båtar på alla världshaven.

Trotskisterna är också konsekvent oklar på frågan om staten. Ett litet exempel. I nr 23/76 av *Internationalen* så säger man att man kommer att ge ut sin tidning under sommaren i bantad version, därför att man ”som ni vet arbetar för att få presstöd! Det skulle hjälpa oss en hel del, och i dagarna har vi fått veta att vi missar presstödet om vi gör uppehåll i utgivningen under sommaren. Reglerna har skärpts”. Det är en utmärkt motivering för att driva en trotskistisk tidning, alltså statliga för hur man får presstöd. (applåder, skratt och burop)

Trotskisterna förnekar fortfarande det nationella oberoendet. Gjorde Lenin det? Lenin skrev, *Samlade verk*, engelska utgåvan, 23:e bandet, sid 34:

”Ett krig mot imperialister är ett genuint nationellt krig. Ett sådant krig är möjligt också idag. Fosterlandsförsvaret i ett sådant krig mot en utländsk förtryckare är inte ett bedrägeri. Socialismen motsätter sig inte fosterlandsförsvaret i ett sådant krig. Socialister kan inte utan att upphöra med att vara socialister förkasta en sådan kamp i vilken form det vara nå.”³¹ (applåder)

Trotskisterna är emot alla enhetsfronter som innefattar andra än så kallade arbetarpartier. Det har lett dem till att upprepade gånger splittra en antiimperialistisk progressiv kamp i Sverige. Deras teori för den socialistiska revolutionen är en blandning av reformism och frasmakeri. Permanent revolution, bara i världsmåttstock är revolutionen möjlig. Man vill ha dubbelmakt, vilket bottnar i samma oklarhet om statens klasskaraktär.. Och för övrigt har till och med Vpk ställt kravet på dubbelmakt, och den dubbelmakten ska utövas med den ena polen av den socialdemokratiska regeringen och vid den andra polen Meidners löntagarfonder. Så ser den

³¹ Redan i vår första not till SKP:s inledningsanförande klargjorde vi Lenins grundläggande inställning till det som SKP kallar den ”nationella oberoende”. Vi visade där hur Lenins ståndpunkter skiljer sig från SKP:s men överensstämmer med den Fjärde Internationalens. Och den beskrivningen och det omdömet bekräftas av den Leninuppsats som Stefan Lindgren här förvanskar. För det, som verkligen står i den av Stefan Lindgren återgivna passagen, är detta:

”Ett krig mot imperialistiska, d v s förtryckande makter, från förtryckta (t ex koloniala) nationer är ett genuint nationellt krig. Det är möjligt idag också. ”Fosterlandsförsvaret” i ett krig som förs av en förtryckt nation mot en främmande förtryckare är inte ett bedrägeri. Socialister är inte motståndare till ”fosterlandsförsvaret” i ett sådant krig.”

D v s här bekräftar Lenin att han stödjer koloniala befrielsekrig – vilket ju knappast var någon överraskning. Däremot säger han här *ingenting* om det ”nationella oberoendet” vad gäller krig *mellan* imperialistiska (”förtryckande”) makter. Lenins grundläggande inställning till sådana krig var ju – i motsats till vad Stefan Lindgren försöker få oss att tro – ”Nederlag för den egna regeringen: Omvandla kriget till ett revolutionärt inbördeskrig”. Lenin intog här alltså en ”trotskistisk” ståndpunkt!

trotskistiska dubbelmakten ut i Vpk:s tappning, förverkligad.

Denna syn på socialismen, den är en småborgerlig utopi, den har aldrig prövats i verkligheten. (applåder)

Ni talar om rådsmyndighet, och det är för er en napp att suga på. Vem ska utöva den centrala makten i staten? Man kan anta att trotskisterna tänker sig här uppkomsten av flerpartisystem. Ja, man säger att man till och med ska ha flera kommunistiska partier som ska vara likaberättigade i ett beslutande organ. Det välklingande talet om rådsmyndighet, det döljer alltså en borgerlig demokratisk skendemokrati (protester)

Att vara leninist, det innebär att man stöder följande uttalande av Lenin: ”Den som inte erkänner proletariats diktatur, han är ännu inte ens marxist.” Det uttalandet stämmer på trotskisterna. (applåder)

(ohörbart)...är en ideologisk överbyggnad i er oförmåga att skapa ett alternativ till de kommunistiska partierna. Trotskij talade om att världsrevolutionen bara kunde ledas av Fjärde Internationalen. Istället har Fjärde Internationalen mångfaldigt sig genom delning. Det finns minst fyra internationaler i världsmåttstock. I Frankrike finns minst sju trotskistiska organisationer, alltså... till de ortodoxa i... Sin oförmåga har man ersatt med retorik. Eftersom ni åberopar er på bl a Ho Chi Minh och Castro (skratt och protester) så tänkte jag få be att få avsluta med några ord av Fidel Castro. Han sa i januari 1966: ”Trotskisterna uppträder som ett vulgärt instrument i imperialismens och reaktionens händer. De är isolerade från hela den revolutionära rörelsen från folket, från massorna, och smittar ner det med sina vidriga teorier” (Göte Kildén: ”Det tog han tillbaka sen”) *

Och ingen som går ifrån det här mötet ikväll ska glömma Ho Chi Minhs ord: ”När det gäller trotskisterna, absolut ingen allians, inga eftergifter. Det gäller att till varje pris blotta den roll de spelar som handgångne män åt fascisterna och tillintetgöra dem politiskt.” (applåder).

Klas Eklund KAF, avslutning

Jag har två ordspråk som jag tycker passar bra in på Stefan Lindgren. Ni får välja själv vilket ni tycker är bäst. Det första är isländskt och lyder: ”Hans ord far ur käften som en fårlort ur rumpan” (skratt). Och det andra är arabiskt och låter så här: ”De ynkligaste tupporna börjar gala är de som klivit upp på högen”. (skratt).

Vi ska bara konstatera att SKP inte svarat på en enda av de frågor som vi har ställt, rörande den socialism de säger sig kämpa för. De har inte svarat på frågan om Ungern, inte svarat på frågan om synen på taggrådssocialismen under Stalin, inkomstskillnaderna och...(Rop från en av SKP:arna i panelen: ”Det har jag ju!”). De har inte svarat på frågan om synen på socialpolitiken, sexualsynen och alla sådana här saker, som är väsentliga, när det gäller frågan om den socialism som vi kämpar för.

Men jag ska peka på en sak som SKP sagt om den socialism de kämpar för, den enda artikel och det enda de överhuvudtaget skrivit när de försöker konkretisera sin syn på en svensk socialism, Det är alltså mig veterligen det här numret av *Gnistan*, 1:a majnumret förra året (talaren håller upp tidningen), där de har skrivit en fyrasidig artikel om ”Folkrepubliken Sverige”, som handlar om hur August Palm vaknar till igen, någon gång på 90-talet i det folkdemokratiska Sverige.

Men den tavla som SKP målar upp över deras ”socialism”, deras folkdemokrati, den frestar oss inte. Det finns inga som helst levande människor i *Gnistans* folkdemokrati. Alltihop är

---

* Om denna historia, se [Castro angriper trotskismen](#) av Barry Sheppard, [Trotskismen och den kubanska revolutionen: ett svar till Hoy](#) och [Stalinism eller trotskism i den kubanska revolutionen](#) av Joseph Hansen, samt [Om Castros Kuba och trotskismen](#), av Martin Fahlgren

bara en tavla målad i plastfärger. Blomsterprakten som August får se på Mosebacke, den är *förblindande*, orkidéerna är *ståtliga*, solljuset *bländande*., fusionskraftverket i Värtan *blänker* i solen, kotletterna som August får mumsa på i personalmatsalen på fabriken är förfärligt *knapriga* och *välstekta*, parkbänkarna är *uppvärmda* och fätöljerna i fabriken fikor är *mjuka*, de färgglada husen i Rinkeby *skimrar* och *blänker*, fåglarna *kvittrar* i krusbärssnåren, det bjuds på både inhemska och *exotiska* frukter och grönsaker och solen är *brandgul* när den sänker sig bakom vetefälten på kollektivjordbruket i Rinkeby. (skratt och applåder. Stefan Lindgren applåderar demonstrativt)

Mer står det faktiskt inte! *Gnistan* kämpar för socialismen för att saker ska bli renare, blänka lite mer, vara lite vackrare och soligare. (burop). Det enda som hänt med människorna är att kungen blivit kommunist och guide på slottet efter *uppbyggligt* jobb på Finnboda, och att Ove Rainer delar ut post (skratt).

Större är inte skillnaden mot idag! Arbetarklassen vid makten intresserar inte *Gnistan*, de materiella möjligheter som skapas för människans frigörelse berörs inte, ven som beslutar och hur tas inte upp, undervisningen och skolningen av befolkningen existerar inte, förmågan att verkligen vara del av en demokrati med rätt att besluta om hela samhällets skötsel är frånvarande. Det enda som överhuvudtaget – på fyra hela sidor – sägs om maktfrågan är att det är ”industriplaneringsverket”, som utser företagsledningen, men att den kan bytas ut genom hårda strejkaktioner, att ackorden är avskaffade och att likalön är genomförd samt att arbetarna får vara med och diskutera produktionsplanen. Det är allt. Allt är i övrigt en stor bedrövande tråkig, färglös idyll. Lyckan består i att det är färgglatt, varmt och knaprigt stekta kotletter.

Nu är det inte så konstigt heller att SKP INTE säger så mycket om maktförhållandena i den svenska ”socialismen”. Tänk bara på hur den proletära demokratin ser ut i de samhällen som de hyllar. Vi har tagit upp en rad konkreta exempel på den så kallade demokratin i taggtrådsocialismen under Stalin, och byråkratsocialismen i Kina idag. Den här verkligheten och *Gnistans* försök att dölja den bakom sin djävla plastfärgsfasad det gör det verkligen nödvändigt för oss revolutionära marxister att ta upp kampen för en, verklig arbetardemokrati, och hålla upp den som ett alternativ till stalinisternas taggtrådsocialism.

I den arbetarstat som vi kämpar för kommer vi att återuppliva en idé som begravts under årtionden av stalinistisk och maoistisk byråkrati, nämligen det system för samhällelig och kollektiv förvaltning som kallas *rådssystem*.

Råden de kommer att bestå av det arbetande folkets direktvalda och avsättbara representanter. På varje fabrik, sjukhus, bostadsområde, utbildningsanstalt osv ska finnas ett beslutande råd, som väljs direkt på platsen. Valen ska vara helt demokratiska och återkomma ofta. De får inte utses uppifrån av något allsmäktigt parti. Arbetarna ska omedelbart kunna återkalla och avsätta de delegater de valt, men inte är nöjda med. De valda delegaterna måste fortsätta sina vanliga arbeten i så hög grad som överhuvudtaget är möjligt. Ingen rådsmedlem får ha mer betalt än en arbetare. Råden måste regelbundet diskutera viktiga problem tillsammans med större arbetarförsamlingar där alla arbetare genom omröstning kan besluta om åtgärder i bestämda frågor och kan hålla exakt koll på sina delegater.

Rådets uppgift blir att planera, besluta och ansvara för samhällets omvandling i dess helhet och på sina egna sektorer. Råden måste finnas på alla nivåer. Det måste finnas arbetarråd som representerar ett mindre samhälle, en stad, en region, en stat och på internationell nivå. Valen till högre råd ska ske demokratiskt från råd på lägre nivåer, och även för de delegaterna gäller principer om likalön, arbetsplikt och avsättbarhet.

Vi är motståndare till partidiktatur och enpartisystem. Vi menar att varje person, organisation och parti som erkänner revolutionen måste ges total politisk frihet att verka i samhället och inom rådssystemets ramar. Det kommunistiska partiet får vare sig vara lika med råd eller stat,

det får inte vara statsbärande som det har varit i Sovjet och är nu i Sovjet och som det är i Kina idag. Det måste istället tävla med andra partier och i kraft av sin egen politik vinna inflytande genom sina representanter i arbetarstatens maktinstitutioner och i arbetarråden. Därav följer naturligtvis att det inte kan förekomma något förbud mot existensen av *flera* kommunistiska partier. Och Stefan Lindgren det är faktiskt inte så att proletariats diktatur innebär *ett enda* kommunistiskt parti. Varifrån har du fått det?

Arbetarråden ska vara både beslutande, lagstiftande och verkställande organ. I och med råds-systemet kommer en kvalitativt ny statsapparat att växa fram. Det är alltså inte bara frågan om att ersätta kapitalistiska institutioner med demokratiskt valda fungerade råd. I själva sitt arbete kommer de att fungera annorlunda.

För det första måste råden systematiskt och kontinuerligt sträva efter en decentralisering av förvaltningsuppgifterna. Då måste t ex fabriks- och bostadsrådets uppgift bli att vara att samordna en områdesförvaltning i alla dess aspekter. Tillsammans med arbetarna och de boende kommer rådet att utse ansvariga för hälsovård, bostadsförmedling, allmän ordning, socialvård, bevärning, renhållning, kulturell verksamhet, planering och samordning osv. De olika sektorerna får inte sammanföras till olika byråkratiserade åtskilda administrativa organ.

För det andra måste råden alltid sträva efter att ständigt förenkla sina förvaltningsuppgifter. Syftet är att vem som helst ska kunna tränas för att ansvara för de olika roterande systemen. På det sättet kan en rad olika uppgifter som i det borgerliga samhället ligger på särskilda organisationer, utföras av dem som lever med de här uppgifterna och problemen. De olika uppgifterna kommer att bli en del av livet på arbetsplatserna, i bostadsområdena osv.

Bara ett rådssystem som ständigt fullföljer de här uppgifterna kan ge oss möjlighet att stimulera den uppfostran, skapa den omtanke, och medvetenhet som är nödvändig för övergång till socialism och självstyre. Rådssystemet, menar vi, det är en skola i självstyre, samtidigt som det är själva formen och förutsättningen för det här självstyret.

Men bara rådssystemet räcker inte för att föra utvecklingen framåt. Det behövs en rad andra åtgärder också. Utvecklingen av produktivkrafterna, både kvantitativt – ökad produktivitet – och kvalitativt – bort med alienerande själsmördande teknologi – måste drivas på för att den materiella basen för självstyre ska kunna läggas. En antiauktoritär uppfostran måste till så att barnen själva lär sig lösa konflikter och samverka med andra. Den borgerliga kärnfamiljen måste upplösas och ersättas med andra samlevnadsformer, bli för att kvinnoförtrycket slutligt ska kunna elimineras osv.

Och slutligen måste den proletära revolutionen spridas i global skala för att kunna skapa de materiella förutsättningarna för socialism, och riva undan de sista kapitalistiska bastionerna. Socialismen kan bara förverkligas på den internationella arenan. Och om det är någonting som Sovjetunionens utveckling borde ha lärt stalinisterna så är det att socialismen i ett land är en omöjlighet.

Men i *Gnistan* och i SKP:s ledning där finns det inga av de här uppgifterna och problemen. Och hur skulle där kunna göra det med sådana föredömen som vi har gått igenom? Därför på alla de här sakerna måste vi tyvärr dra slutsatsen att *Gnistans* bild av folkrepubliken Sverige – förresten där flaggan är blå och hammaren och skäran gul (skratt) bara är ett glättat porträtt i syfte att dölja den verkliga bilden av den stalinistiska "socialismen", långa fängelsekorridorer där tystnaden bara bryts av nackskott, (skratt och applåder)

Vi menar att den svenska arbetarklassen är värd ett bättre öde än att tvingas välja mellan kapitalismen å den ena sidan och taggrådssocialismen å den andra.

Det är den åsikten som gör att vi idag ställer oss uppgiften att bygga ett nytt arbetarparti i Sverige.

Det är därför som vi uppmanar kamraterna här att gå med i Kommunistiska Arbetarförbundet.

Det är därför som vi uppmanar er att lägga er röst på Kommunistiska Arbetarförbundet den 19 september och att höja den tillsammans med oss i kampen alla andra dagar.

(applåder. KAP-representanterna tar upp Internationalen. Medan Internationalen sjungs avtågar SKP:arna)

Bilagor: *Internationalen* om KAF-SKP-debatten

Vilken socialism? KAF utmanar SKP på debatt!

Ur *Internationalen* nr 34, 24 aug 1976 (hela artikeln)

Det är snart val och kanske mer än alla andra dagar i Sverige diskuteras det nu politik. En av de mest omfattande diskussionerna gäller innebörden i socialismen. Där gör både SKP och Kommunistiska Arbetarförbundet anspråk på att företräda den enda socialism, som det är värt att kämpa för.

Det måste förvirra många.

Ta bara SKPs valhandbok 'Vad gäller valet'. Där serveras följande påstående:

– I Kina är det arbetarna själva som väljer inte bara personerna i statsledningen, utan även direktörerna vid det mest oansenliga företag'.

Men tyvärr är det inte så väl. Detta är en ren lögn!

Eller ta SKPs valmaterial i Örebro, där man gör ett försök att precisera den demokratiska aspekten av socialismen:

– Demokratin får ett innehåll .... I ett socialistiskt Sverige kommer väsentliga kommunala frågor att föras ut till diskussion i bostadsområden och arbetsplatser innan besluten fattas.

Det låter ju snällt och bra. Men den viktiga frågan återstår: Vem ska fatta besluten?

Vi menar alltså att SKP ljuger i en viktig fråga och kan inte svara i en annan. Handsken är kastad. Vi uppmanar SKP att ta upp den och tillsammans med oss organisera en öppen debatt i denna viktiga fråga: "Den socialism vi kämpar för och vägen dit".

Vi föreslår en paneldebatt i Stockholm i god tid före valet. Plats och tid kan bestämmas efter förhandlingar mellan våra bägge organisationer.

Väl mött!

KAF:s Politiska Sekretariat

Det blir debatt KAF-SKP

Ur *Internationalen* nr 38, 7 sep 1976

I nummer 34 av *Internationalen* publicerade vi ett öppet brev till SKP med en utmaning om en debatt kring temat "Den socialism vi kämpar för och vägen dit". SKP har nu svarat och gjort det positivt:

"SKP accepterar er utmaning. Det skall bli oss ett sant nöje att avslöja KAF som en anti-kommunistisk organisation, en socialimperialistisk agentur. Vi föreslår att vi träffas... för att göra upp om mötestid, plats och debattregler." (Per-Åke Lindblom för SKP:s VU).

Vi får väl se vem som kommer att avslöja vem. Men debatt blir det alltså!

STOCKHOLM:

Paneldebatt KAF — SKP: ”Den socialism vi kämpar för och vägen dit”, 16 september, kl. 18.30, Åsö Gymnasium. 20 minuters inledningar, sex minuters inlägg,

SVARA SKP! Är ni för taggtrådssocialism?

Ur *Internationalen* nr 41, 21 sep 1976

Debatt mellan Sveriges Kommunistiska Parti och Kommunistiska Arbetarförbundet kring ”den socialism vi kämpar för och vägen dit” — bara det är något speciellt. Att sedan debatten äger rum i Stockholm inför betydligt mer än 1 000 intresserade och förs mellan ledande kamrater i för de båda organisationerna, det gör ju inte saken sämre.

Det faktum att SKP accepterade den utmaning KAF kastade fram för några veckor sedan, och den offensiv som partiet inlett mot oss, visar på att något hänt inom den svenska vänstern. SKP har förlorat sin allt överskuggande ställning och en av de krafter som idag ses som ett direkt hot är trotskismen. Maoisterna kan inte längre blunda för KAF:s frammarsch. Den är för uppenbar.

Vid tiden för den svenska trotskistiska rörelsens födelse, för ungefär 5 år sedan, drev dåvarande KFml (SKP:s föregångare) en hätsk kampanj mot oss byggd på traditionella stalinistiska förfalskningar. Ett minnesmärke över denna polemik är den ökända boken ”Trotskism eller marxism”.³²

Men vi, som då var organiserade i RMF, Revolutionära Marxisters Förbund, vann ”slaget om historien”. Många var de stalinister som för första gången fann vägen till den revolutionära marxismen via en anklagelse för ”trotskism”. Många var de ”trotskistdödare” som grävde lite väl djupt i våra skrifter och fann att de levtt på en lögn.

I den artikel *Gnistan* publicerade som inledning på sin kampanj verkade det som om SKP lärt av historien. Det var en politisk polemik som inleddes. Vi försökte därför fortsätta denna politiska linje i vårt svar.

Därför var det en aning förvånande att ledande SKP:are på debatten, fr a Stefan Lindgren och Per-Åke Lindblom, utan att darra på manschetterna, fortsatte på den gamla beprövade linjen.

Här kom alla de gamla lögnerna. Om trotskisterna i Norge t ex. Men när Klas Eklund från KAF kunde visa att de som verkligen förrådde motståndet var det Norska Kommunistiska Partiet, det parti som den 22 april 1940 uppmanade normmännen att inte göra motstånd för att inget NORSKT blod skulle flyta, då blev Per-Åke Lindblom tvungen att svara att ”Det — känner jag inte till”.

Eller när Stefan Lindgren fortsatte att köra fram lögnen att RMF sagt JA till EEC (EG), Gemensamma marknaden. Men där blev han tvungen att göra självkritik omgående, även om den var halvhjärtad. KAF-arna kunde sedan hålla upp den artikel Stefan Lindgren hänvisat till och där stod det bevekligt: ”NEJ till trusternas EEC!”³³

När SKP:s lögner klart kunde tillbakavisas sprack den mödosamt uppblåsta bubblan ganska snabbt. De frågor KAF:s representanter ställde i början av debatten — och upprepade gång på gång under kvällens lopp — förblev obesvarade:

— Anser SKP, som Mao Tsetung, att arbetarrevolten i Ungern 1956 var en kontrarevolutionär kupp? Stöder SKP därmed också den sovjetiska invasionen i Ungern? Varför försvarar inte SKP Ungerns rätt till nationellt oberoende?

— Varför stöder inte SKP kravet på en bojkott av Chilejuntan när både deras chilenska (PCR)

³² För en svidande vidräkning med den boken, se [Inledning till "Lögnens renässans"](#). (innehåller länkar till övriga ingående artiklar).

³³ Se [Rött Europa](#) som är en samling artiklar från 1970. Där uttalas bl a stöd för parollen ”Nej till EEC!”.

och norska (AKP-ml) broderorganisationer gör det?

— Menar SKP fortfarande att upproret på Sri Lanka 1971 var en vänsteristisk kupp som det var rätt att dränka i blod? Var det rätt av Kina att stödja Bandaranaike direkt efter det att upproret krossades i blod?³⁴

— Och kanske viktigast: vilken socialism är det egentligen SKP vill bygga? Är det den stalinistiska taggtrådsocialismen? Hur blir det med de demokratiska rättigheterna i SKP:s ”socialistiska” samhälle?

SKP-arna svarade inte. Varför? Därför att de inte vill röja den djupa oenighet som finns inom SKP i den här frågan och många andra.

Men i Örebro, där Christer Lundgren från SKP debatterade med Ken Lewis från KAF, där talades det i klartext, även om det var inför en mindre publik:

— SKP stöder den sovjetiska invasionen av Ungern!

— SKP kommer inte att tillåta en trotskistisk kritik i ”sitt” samhälle.

— Bojkott av Chile är en ”social-imperialistisk” paroll. Sen spelar det ingen roll vad andra organisationer säger.

Den debatt som idag pågår inom SKP handlar bl a om den proletära demokratin, lätt förklädd till frågan om ”flerpartisystem” eller inte. Det är en debatt som skär rakt igenom hela partiet och som höll på att förlama det fullständigt i våras då en fraktion menade att det inte borde ställa upp i valet.

Det är denna debatt, där Stefan Lindgrenfalangen idag har övertaget, som gör att SKP:are inte vill diskutera sin politik med KAF:are på gatan. Det är denna debatt som gör att vi får höra att ”Bo Gustavsson är Vpk:are” från hans partikamrater.

Det är en viktig debatt som SKP för. Och den kommer säkert att få ny fart efter valet, som knappast kommer att bli någon större framgång för partiet. Den sekterisering som SKP just nu genomgår riskerar att leda partiet in i en evig ökenvandring. Men det är antagligen många som inte vill följa med ut i öknen.

Därför är de interna motsättningarna inom SKP viktiga för hela vänstern. Fortsätter SKP intakt på samma linje som det nu gett sig in på, innebär det att en mängd aktivister kommer att förloras definitivt för den revolutionära rörelsen.

Därför måste revolutionära marxister ge sig in i den diskussionen, inte för att krossa SKP, utan för att, som Tom Gustafsson uttryckte det på debatten, ge SKP:s medlemmar en ersättning.

Jan Widell

Alla arbetarpartier måste få finnas

Ur *Internationalen* nr 41, 21 sep 1976

Den utgångspunkt vi har är att det finns en social och politisk skiktning inom arbetarklassen och andra förtryckta skikt. Det är en skiktning som ger upphov till olika ställningstaganden, olika program, olika krav, perspektiv och paroller. Det är naturligt. Det är oundvikligt.

Det är en skiktning, där den gemensamma nämnaren är att de olika partier och grupper som bildas har sin bas bland de arbetande, åberopar sig på lönearbetarna, försöker vinna deras stöd.

³⁴ Se t ex [Bangladesh Ceylon – Gnistor som kan sätta Indien i brand.](#)

Inget enstaka parti kan tillåtas att sätta sig till doms över arbetarrörelsen som helhet, att upprätta sin partidiktatur. Varje parti måste kämpa på lika villkor som alla andra partier.

I vår arbetarstat finns det inte utrymme för självutropade ledningar. Det finns inte utrymme för repression mot andra arbetarorganisationer. Det finns bara utrymme för initiativ, argument, debatter, diskussioner, kamp om majoriteten.

Men det är inte bara i det framtida samhället som en sådan politik måste slå igenom — det är också här och nu, inom den svenska arbetarrörelsen. Vi kan anse vad vi vill om den socialdemokratiska politiken eller om Vpk:s politik, eller SKP:s politik för den delen. Men vi kan inte och får inte hindra andra organisationer att göra sig gällande. Vårt vapen mot andra arbetarorganisationer kan inte vara att möte deras repression med samma medel, att återgälda öga för öga, tand för tand. Det är att vinna över deras anhängare genom argument och övertygande handling.

Det är därför vi kämpar mot socialdemokraternas försvar av det socialdemokratiska fraktionsmonopolet inom fackföreningarna. Det är därför vi kämpar mot deras spionage på arbetsplatserna. Det är därför vi inte vill veta av de östeuropeiska kommunistpartiernas metoder. Det är därför vi fördömer den kinesiska ledningen när den sätter sina opponenter i fängelse. Det är därför vi tar strid mot SKP t ex när de systematiskt river ner våra affischer och klistrar över dem, i Solna och på många andra håll.

Det är därför vi vägrar återgälda SKP:s vänlighet om att KAF ska krossas med samma mynt. SKP ska ersättas — det är vår paroll — ersättas genom att dess medlemmar vinnas över för en riktig politik, inte krossas.

Detta är arbetardemokratins linje, det är den socialism vi anser värd att kämpa för. SKP:s framtidssamhälle, dess perspektiv är något helt annat:

* Den historia SKP åberopar sig på vibrerar av nackskotten i 30-talets Kreml.

* SKP:s politik, det är en politik där meningsmotståndare rensas ur vägen med vilka medel som helst, bara de står till ert förfogande.

Därför är det vår uppgift att se till att inte alla medel står till ert förfogande.

Dessa perspektiv får många effekter idag: i solidaritetsarbetet med kampen i olika länder, i det fackliga arbetet. Det är därför vi värnar om den fullständiga tendensfriheten, rätten för alla olika arbetarorganisationer att göra sig gällande på lika villkor. Det är därför vi sätter den fackliga demokratin så högt: kampen för medlemmarnas beslutsrätt inom sina egna organisationer, kampen för direkta kamporgan, strejkkommittéer och stormöten, i den direkta kampen.

Det är också därför vi går emot de manövrer i det fördolda, de manipulationer som så många SKP:are ägnat sig åt.

Vi vill därför fråga SKP:arna här och vi vill ha ett klart besked:

* Ni säger att ni vill krossa KAF — betyder det att ni kommer att bekämpa oss med alla till buds stående medel, inklusive avrättningar om ni nu till äventyrs skulle få möjlighet till det i ett framtida samhälle?

* Ni säger att ni vill krossa KAF — betyder det att ni stöder de av era medlemmar som systematiskt river ner våra affischer och klistrar över dem? Betyder det att ni kommer att göra vad ni kan för att tysta oss redan idag?

* Ni säger att ni vill krossa KAF — Betyder det att det samhällssystem ni vill bygga bygger på en repression mot alla de arbetarorganisationer som går er emot?

Ny debatt med SKP?

Ur *Internationalen* nr 41, 21 sep 1976

— Varför vägrar KAF diskutera Sovjetunionen, frågade SKP:s representanter gång på gång på torsdagens debattmöte. Och så gick de på med sitt vanliga bludder om det fascistiska Sovjet.

Det var kanske många som tyckte det var konstigt att KAF:s representanter inte ville ta upp frågan. Men som Klas Eklund sa redan i debattens början:

— Sovjetunionens karaktär är en alltför komplicerad fråga för att stöka undan på fem minuter. Här skall vi diskutera den socialism vi vill ha, inte den vi inte vill ha.

Och Klas utmanade SKP på en ny debatt kring temat ”Är Sovjetunionen kapitalistiskt?”. På en sådan debatt enbart kring frågan om Sovjetunionens karaktär skulle det vara möjligt att ordentligt gå in på de här frågorna, som kräver tid och noggrannhet.³⁵

Efter debatten i torsdags sa sig SKP:s representanter vara positiva till förslaget om en sådan ny debatt. Det är bra. Utmaningen står fast. Och vi väntar med spänning ett svar.

Ny debatt med SKP!

Ur *Internationalen* nr 49, 7 dec 1976

Några dagar före valet utkämpade KAF en debatt i Stockholm med SKP om ”den socialism vi kämpar för”. Genom Umeå-avdelningens försorg har nu hela denna debatt givits ut utan förkortningar i en 70-sidig skrift [det är den skriften som återges ovan]. Häftet håller på att levereras till Röda Rummet-bokhandlarna och kommer att kosta omkring 7:-. Det går också att beställa genom Röda Rummet, Box 9031, 102 71 Stockholm. Skynda på, upplagan kommer säkert att ta slut mycket snabbt.

Samtidigt är en ny debatt under uppsegling. I septemberdebatten bönade SKP:arna om att få diskutera Sovjets karaktär med oss. Vi svarade ja och föreslog i ett brev till SKP:s parti-styrelse att debatten skulle äga rum i slutet av november. Nu har vi fått svar:

”Vi anser att det är för tidigt att ha en debatt i november. I stället kan siktet ställas in på januari-februari. Ett sådant möte måste planeras in i vår övriga verksamhet. Vi får ta kontakt med varandra framemot årsskiftet.

Förberedande utskottet
Per-Åke Lindblom”

Vi beklagar fördröjningen. Vårt sikte är redan inställt på en rad fem-ettor. Men vi förstår att SKP måste dröja en stund för att justera sitt sikte. Mycket har ju förändrats i Peking sedan sist...

Rorsmannen Hua Kuo-feng [Hua Guofeng] kanske t o m vill ändra måltavlan något.³⁶

Lästips – om KFml/SKP:s utveckling

[Till frågan om KFML:s historia](#). Artiklar ur tidskriften *Zenit* (från 1969)

[Utanför systemet, vänstern i Sverige 1968-78](#). Antologi om "68-vänstern" (med en artikel om KFml/SKP)

[Som helhet är SKP ett parti som går på tomgång](#). Intervju (från 1978) med Bo Gustafsson, f d

³⁵ Klas E var medförfattare till boken [Är Sovjetunionen kapitalistiskt?](#), som grundligt gör upp med bl a maoistiska uppfattningar om Sovjetunionens natur.

³⁶ Hua Guofeng blev partiordförande i kinesiska KP efter Maos död, en post som han behöll till 1981, då han efterträddes av Hu Yaobang.

ordförande i KFml/SKP.

[SKP i kris](#), av Martin Fahlgren (från 1981)

[SKP 1980-84, ett parti i kris](#). En kommenterad dokumentsamling

[Lärdomar av KFML/SKP:s sönderfall](#), Intervju med Per-Åke Lindblom (som var en av SKP:s representanter vid Åsö-debatten)

[Maoister om "m-l-rörelsens" undergång](#). Varför gick maoismen under?

[Om maoismens misslyckande i "väst"](#), av Perry Anderson

[Kina under Mao](#), av Eric Hobsbawm (om den kinesiska revolutionens utveckling och betydelse)

[Maos Kina och efteråt](#) av Maurice Meisner